

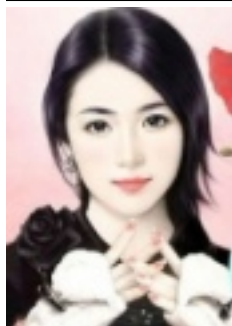
Mộc Miên

Contents

Mộc Miên	2
1. Chương 1-1	2
2. Chương 1-2	4
3. Chương 2-1	8
4. Chương 2-2	9
5. Chương 2-3	11
6. Chương 3-1	12
7. Chương 3-2	14
8. Chương 3-3	16
9. Chương 3-4	18
10. Chương 4-1	20
11. Chương 4-2	23
12. Chương 4-3	25
13. Chương 5-1	26
14. Chương 5-2	27
15. Chương 5-3	29
16. Chương 6	31
17. Chương 6-2	34
18. Chương 6-3	37
19. Chương 7-1	38
20. Chương 7-2	39
21. Chương 7-3	41
22. Chương 8-1	43
23. Chương 8-2	44
24. Chương 8-3	48
25. Chương 8-4	50
26. Chương 8-5	51
27. Chương 8-6	52
28. Chương 8-7	54
29. Chương 8-8	56
30. Chương 9-1	57
31. Chương 9-2	58
32. Chương 9-3	60
33. Chương 9-4	61
34. Chương 9-5	63
35. Chương 9-6	65
36. Chương 10-1	66
37. Chương 10-2	68
38. Chương 10-3	70
39. Chương 10-4	71
40. Chương 10-5	72
41. Chương 10-6	74

42. Chương 10-7	75
43. Chương 10-8	76
44. Chương 10-9	77
45. Chương 10-10	78

Mộc Miên

Giới thiệu

“Cậu ta có thích con không?” “Con cũng không biết. ” “Sao lại không biết? Thế nó có chủ động nhắn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/moc-mien>

1. Chương 1-1

Chiều giữa tháng 11, bầu trời âm u bao phủ lên mọi vật một màu xám nhờ khó chịu. Tự pha cho mình một cốc cà cao nóng, cô gái thu mình ở phía cuối Miaow, góc khuất nhất nhưng cũng lại là nơi thích hợp nhất để bao quát cả quán mà ít ai nhận ra, tận lực tận hưởng giây phút hiếm hoi Miaow vắng khách.

Miaow là một trong những quán cà phê ưa thích của giới trẻ bởi nằm ở vị trí trung tâm, không gian bài trí ấm áp trang nhã, cà phê ngon, bánh tuyệt, giá cả phải chăng còn đội ngũ nhân viên thì luôn luôn thân thiện. Quá nhiều ưu thế.

Lí do đơn giản mà cô nộp đơn vào đây chỉ bởi cái tên Miaow nghe dễ thương gần gũi như con mèo trắng muốt, mũm mĩm thỉnh thoảng vẫn hay bắt gặp gần nhà, lại thêm một dấu cộng bởi cà làm linh hoạt cho nhân viên. Hôm nay là ngày đổi ca đầu tiên kể từ khi cô vào đây làm, bởi tối là sinh nhật Hân – cô bạn thân cùng phòng do đó thay vì cà tối như mọi hôm cô đã xin quản lí đổi sang cà chiều.

“Miên, lát nữa sẽ có khách quen ngồi ở vị trí này đấy.”

Miên ngẩng mặt lên, không nhiều lời, đáp một tiếng rồi lập tức thu dọn mọi thứ sạch sẽ.

“Hôm nay cậu có việc phải không? Cậu có việc thì cứ về sớm đi, giờ quán cũng đang vắng khách tớ với Mai sẽ trông hộ cho.”

Ép cảm giác ngại ngái khó chịu không rõ lí do xuống, Miên cười:

“VẬY CÓ ĐƯỢC KHÔNG?”

“Đừng lo, 20 phút nữa là có người thay cà rồi. Cứ yên tâm về đi.”

Nhìn bộ dạng nôn nóng của người đối diện, dù không cần thiết phải ra về sớm cô cũng cảm ơn rồi vào phòng nhân viên thay đồ, thành toàn cho người ta mà cũng tiện cho mình.

Ra khỏi quán, theo thói quen cô nhìn về vị trí góc khuất giờ đã có người ngồi, chậu cây cảnh phía cuối quán che khuất nét mặt người đó. Khóe môi khẽ cong lên, Miên bước lên xe bus.

Giờ cô phải qua tiệm bánh ngọt lấy bánh rồi ghé siêu thị mua đồ ăn để tối làm vài món mà Hân thích nhất.

*

Xách túi to túi nhỏ về nhà, Miên lấy chìa khóa mở cửa rồi đặt đồ ăn lên bàn bếp. Trong phòng tắm chợt nghe tiếng nước xả. Một lát sau cửa phòng tắm được mở.

“Cậu về sớm vậy Hân?” – Miên không giấu nổi sự ngạc nhiên. Bình thường giờ này không phải cô bạn vẫn đang ở chỗ làm sao?

Hân bước ra, gương mặt trắng nhợt, đôi mắt đỏ hoe, rõ ràng là đang hỗn loạn cực độ. Cô tiến về phía bạn, ánh mắt lộ rõ sự lo lắng.

“Cậu sao thế? Không khỏe ở đâu? Có cần đi bệnh viện không?”

“Tớ... có rồi.”

“Có gì?”

“Tớ... có thai rồi.” – Hân lắp lại, đôi môi không kiềm chế run rẩy.

Giấu nhem khoảnh khắc toàn thân chấn động, Miên dịu giọng.

“Cậu có chắc không?”

Hân không nói, chỉ đưa que thử thai cho cô. Nhìn hai vạch rõ ràng Miên thấy mình thật sự khó lòng tiêu hóa nổi chuyện này.

“Cậu cứ ngồi xuống đây đã.”

Cô đỡ Hân ngồi xuống ghế, mở tủ rót cho cô bạn một ly nước trái cây, tận lực sắp xếp mọi luồng suy nghĩ rối loạn trong đầu.

“Que thử báo dương tính giả cũng nhiều lắm, cậu khoan vội tin”.

Miên thật sự cũng không biết vì sao mình còn đủ bình tĩnh để nói câu đó vào lúc này. Chỉ vì nhớ có lần trên fanpage một bạn nọ gửi thư câu hỏi đại loại: cô ấy đi mua que thử, hôm nay thử được một vạch, hôm sau hai vạch, hôm sau nữa lại một vạch, cuối cùng bạn trai cô không thể bình tĩnh nổi mà mua một lúc bảy cái của bảy hãng khác nhau cho cô thử cùng lúc. Kết quả là ba cái một vạch bốn cái hai vạch. Câu hỏi của cô gái cho Miên chính là lần tới nên mua que thử của hãng nào.

“Bà dì đến muộn hơn mười ngày rồi” – Mặt Hân méo xẹo.

Miên nhìn bạn mà thương, cắn môi:

“Anh ta đã biết chưa?”

“Tớ vừa gọi điện nhưng anh ấy đang họp.”

“Cậu có muốn giữ đứa bé không?”

“Tớ không biết, tớ hoàn toàn không nghĩ được gì hết.” – Tay Hân run lên, giọng nói tràn ngập sự hoảng loạn.

“Cậu cứ bình tĩnh. Bây giờ trước tiên cậu phải liên lạc được với anh ta rồi nói chuyện này. Sau đó hai người cùng trao đổi rồi quyết định có giữ đứa bé hay không. Đừng lo, không sao cả, không cần phải hoảng. Tối nay sinh nhật, cậu gọi anh ta đến đây ăn cơm đi.” – Miên nắm tay bạn, trấn an. – “Cậu gọi điện đi nhé, tớ đi nấu cơm.”

Bước vào gian bếp, Miên lấy các thứ đã mua ra, phân loại rồi sắp xếp cẩn thận vào tủ lạnh.

Cô không ngờ mọi chuyện lại tiến triển quá nhanh như vậy, hai người đó mới quen nhau nửa năm. Hơn nữa, sao bạn cô và anh ta không nghĩ tới chuyện sử dụng biện pháp phòng tránh nhỉ?

Từ khi gặp Sinh – bạn trai của Hân, Miên luôn có linh cảm anh ta là người không đáng tin cậy. Vì sao ư? Từ những biểu hiện hành vi nho nhỏ của anh ta, từ ánh mắt thiếu đứng đắn của Sinh khi nhìn cô tới cách

anh ta đối xử với Hân. Chuyện của hai người đó hoàn toàn là sự cho đi từ phía bạn thân cô, anh ta chỉ có nhận, nhận và nhận. Rất nhiều lần cô đã chỉ cho Hân thấy những điểm chứng minh anh ta là người không tốt, không phù hợp nhưng con người ta khi đang yêu, bị lu mờ lý trí rồi thì nào nhìn thấy được gì nữa. Hân nói sẽ góp ý với Sinh những chuyện đó rồi cười tươi chắc chắn anh ta sẽ thay đổi thôi. Miên lắc đầu, thay đổi tính cách một người vì tình yêu ư? Đúng là chuyện không tưởng.

Xếp từng lớp trái cây vào hộp rồi đổ hỗn hợp đã làm từ trước lên, Miên bỏ lên ngăn đá, xoay người tắt bếp món đang nấu rồi bắt đầu sửa soạn đồ ăn ra đĩa.

“Có cần tớ giúp gì không?” – Hân cười, nhìn qua có vẻ đã lấy lại được tinh thần.

“Không cần, nàg chỉ cần ngồi đây, đợi tớ cơm bưng nước rót thôi.” – Nói rồi vui vẻ nhìn cái bụng vẫn còn đang phẳng lì của Hân. – “Tớ làm mẹ đỡ đầu nhé! Mẹ đỡ đầu xinh đẹp của con xinh đẹp?”

Hân vô thức đưa tay lên sờ bụng, mắng nhẹ:

“Cậu lại nói linh tinh rồi.”

Miên cười, đang định chọc cô bạn thêm mấy câu thì bên ngoài có tiếng chuông.

“Ô, nhanh vậy? Mau ra mở cửa đi, chàng của cậu đấy.” – Cô lè lưỡi.

Cười tươi, Hân bước nhanh ra mở cửa.

Lúc Sinh bước vào, vừa khéo Miên đã dọn xong xuôi bữa tối. Anh ta chào cô, cô cũng đáp qua. Không khí bữa tối có phần hơi ẩm ỉm vì hầu hết chỉ có tiếng nói chuyện của Sinh, Hân thỉnh thoảng chêm vào vài câu còn cô thì hoàn toàn đóng trọn vai người vô hình.

Bữa tối kết thúc, Hân giúp Miên thu dọn bát đĩa còn Sinh ngồi ngoài phòng khách. Cô thấy bạn có vẻ bồn chồn nên nhỏ giọng trấn an.

“Đây là chuyện của hai người, cả hai đều phải có trách nhiệm, đứa bé có phải của một mình cậu đâu, thoải mái lên.”

“Ừ.”

Miên lau khô bát đĩa bỏ lên kệ, cố tình đặt điện thoại của mình vào góc khuất ngoài phòng khách rồi tìm lí do ra ngoài để hai người có không gian riêng tư.

2. Chương 1-2

Ngôi nhà mà Miên đang ở nằm trong khu đô thị mới, tương đối thuận tiện và dễ chịu. Buổi tối yên tĩnh, không khí lại trong lành. Hàng xóm toàn là các cặp vợ chồng trẻ có điều kiện, hiếm hoi dư ra cô – một cô sinh viên mới ra trường chả có gì đặc biệt, nếu hỏi đặc biệt ở đâu thì chỉ là vì cô có họ hàng tốt. Bởi ngôi nhà thuộc sở hữu của bác cô nhưng vì vài lí do cá nhân nên bác không ở nữa, vừa hay Miên ra học đại học nên bác để cô ở, vừa là trông nom nhà cửa vừa tiện cho cô, hơn hết gia đình yên tâm vì cô có môi trường đảm bảo, tránh xa đầy rẫy những chuyện thị phi mà bất kì cô cậu sinh viên nào lên đại học ít nhiều cũng gặp phải.

Miên ngẩng mặt lên trời, những luồng suy nghĩ được buông thả bung nở chạy loạn trong đầu cô. Nếu Miên đoán không nhầm, cuộc nói chuyện trao đổi riêng tư giữa Sinh và Hân sẽ kết thúc bằng việc một sinh linh bé bỏng sẽ không được ra đời.

Phía đầu đường một cô gái nhìn trời nhìn đất gương mặt chất chứa tâm sự, phía cuối đường xa tít tắp lại diễn ra cuộc hội thoại ngắn gọn sau:

“Chọn lấy một nhà đi, vài hôm nữa anh đi công tác về sẽ đón em.”

Đồng trắng muốt mồm mồm mồm mồm trên tay chàng trai khê “meo” một tiếng như hiểu việc cần làm rồi nhảy tót xuống, chạy một mạch. Nhắc thấy Miaow nhà mình được một cô gái trẻ ẵm đi, chàng trai ghi nhớ số nhà mà cô gái vừa bước vào rồi nhanh chóng rời khỏi.

*

Miên mở cửa, đặt con mèo lên ghế, lấy lại điện thoại rồi vào bếp tìm đồ ăn cho nó.

Nhìn con mèo mồm mồm ăn đồ ăn ngon lành, cô gơ bàn tay lên vuốt bộ lông mượt mà của nó, cười nhẹ:

“Chủ của em điều kiện cũng không có tầm thường chẳng, nhìn xem, có thể nuôi một con mèo biến thành con heo như thế này. Ăn ngoan, chị đi có việc một chút.”

Miên lên phòng Hân, lần nữa đứng ngoài cửa một lúc lâu mới quyết định gõ.

“Hân, tớ vào nhé!”

Không nghe thấy tiếng phản đối, Miên mở cửa.

Hân ngồi trên giường, thái độ bình tĩnh. Trên bàn là la liệt các vật phẩm mà trước đây cô bạn trân quý nhất. Miên nắm lấy tay bạn, im lặng đợi Hân lên tiếng.

“Anh ấy muốn chia tay. Anh ấy cảm thấy tớ và anh ấy không phù hợp nhưng vì sợ làm tớ tổn thương nên đã cố gắng kéo dài đến tận bây giờ. Cậu thấy có buồn cười không? Mấy tháng trước lúc chúc rượu tớ anh ấy vẫn bảo anh ấy yêu tớ, lúc tớ sợ hãi vì đã đi quá giới hạn vẫn còn bảo sẽ chịu trách nhiệm với tớ. Thoáng một cái đã có thể nói chia tay vì lí do không hợp. Anh ấy thậm chí còn không bỏ công tìm một lí do cho đỡ chối tai một chút. Đứa con này... biết phải làm sao?”

“Cậu đã nói cho anh ta biết cậu có thai chưa?”

Hân cười, lấy cái thẻ ngân hàng màu xanh dương ở trên bàn đưa cô.

“Đây là cái giá cho kết tinh của một tình yêu. Mười triệu đấy Miên ạ. Đủ cho tớ phá thai và phục hồi sức khỏe sau khi phá. Cậu thấy anh ấy có thương tớ không?” – Giọng Hân nghẹn đi, nước mắt bắt đầu lăn xuống.

Miên ôm Hân, để bạn được khóc thoải mái, bây giờ bất cứ lời nào cũng là quá thừa thãi.

Sáng dậy, Miên nấu cháo gà mà Hân thích ăn nhất, cẩn thận viết Note để lại dán trước tủ lạnh rồi mới đến tòa soạn. Trước khi đi còn không quên cho Mùm Mùm ăn tranh thủ vuốt lông nó một hồi.

*

“Khảo sát mới nhất của W Magazine cho thấy ‘Trò chuyện cùng Kaze’ đang là chuyên mục được yêu thích nhất hiện nay vượt qua cả Teenstory. Phản hồi tích cực như vậy em có muốn ‘publish’ một chút thông tin cá nhân hâm nóng tên tuổi không?”

Miên nhận lấy tài liệu sắp đưa, xem qua một lượt các phản hồi tiêu biểu rồi lắc đầu.

“Cứ giữ nguyên như bây giờ đi ạ. Em không muốn đời tư bị soi mói.”

“Sách mới ra của em sẽ bán chạy hơn nếu các bạn độc giả biết em là Kaze.”

“Nếu vì nội dung không tốt mà làm vậy để bán chạy hơn em cũng thấy xấu hổ lắm. Còn nếu nội dung chấp nhận được thì cứ để tự nhiên như vậy cũng tốt mà, lâu lâu ra hiệu sách thấy sách mình vẫn còn trên kệ cũng vui lắm anh. Cảm ơn anh.”

“Ừ, anh chỉ khuyên vậy thôi.” – Nói đoạn Minh kéo ngăn bàn lấy sách – “Anh cũng mua cho em gái một cuốn nhân ngày sinh nhật của nó đây, không biết tác giả có kí cho anh được một chữ không. Nó hâm mộ em lắm đấy.”

Miên cười híp mí:

“Em rất sẵn lòng thừa sếp.”

Đóng nắp bút, chợt có cảm giác là lạ, Miên ngẩng mặt lên, bắt gặp ánh mắt của người đối diện. Anh cũng không quay đi, nhìn thẳng vào mắt cô.

“Nếu không có việc gì thì em xin phép về trước ạ.”

Cô điềm nhiên như không nhận thấy thoáng thất vọng vừa lướt qua, đẩy sách lại gần vị trí của anh.

“Ừ, em về đi.”

Cô chào anh rồi nhanh chóng rời đi.

Nhìn Miên rời khỏi, Minh không khỏi cảm thấy buồn rầu, sắc mặt không suy chuyển, giọng nói bình thường, rời đi trong nháy mắt không lưu luyến. Đã là lần thứ hai rồi cũng là lần thứ hai bị cô phớt lờ đi.

*

Miên đẩy xe hàng, chọn tới chọn lui các thực phẩm dinh dưỡng, nghe nói giai đoạn đầu thai kì là giai đoạn hết sức quan trọng và cần chú ý đặc biệt, cô không có kinh nghiệm nên mỗi lần đi siêu thị là thêm một lần mò mẫm nghiên cứu cả tiếng đồng hồ.

Đến giờ vẫn chưa thấy Hân nhắc tới chuyện đi phá thai, khả năng Hân giữ đứa bé lại là rất cao, Miên cũng rất kì vọng, đứa bé đâu có tội tình gì.

Vừa qua khu hoa quả thì điện thoại rung, Miên bắt máy, là mẹ gọi.

“A lô, mẹ ạ?”

Đầu dây bên kia rủ rừ rì rì hỏi han tâm sự, nét mặt Miên giãn ra, thoáng dễ chịu, nghe mẹ kể chuyện, mắt vẫn tỉ mỉ xem xét thông tin trên bao bì.

“Dạo gần đây tình hình con thế nào?”

“Tình hình gì ạ?”

“Thì chuyện có bạn trai đó. Con vẫn chưa có ai sao?”

Cuộc nói chuyện hôm đó và ánh mắt của Minh lần lướt lướt qua đầu cô, Miên lắc đầu gạt đi, nhăn mũi thở thê.

“Mẹ, con mới 22 thôi, vẫn còn trẻ. Chưa gì mẹ đã lo con ế đấy ạ?”

“Lại chả, con xem, bằng tuổi con ai cũng có đối tượng hết rồi, chỉ đợi có việc làm ổn định là cưới thôi. Con thì cũng không cần phải cưới vội nhưng tìm hiểu từ giờ đi là vừa.”

“Chuyện tình cảm có phải muốn là có, muốn là được đâu mẹ. Với lại dạo này con bận lắm luôn, mẹ cứ để thư thư rồi đâu sẽ có đó thôi mà.”

“Biết ngay kiểu gì con cũng nói vậy. Thôi, mẹ cũng không nói nhiều nữa. Con cũng lớn rồi, biết suy nghĩ rồi.”

Miên cười lấy lòng.

“Mẹ yên tâm đi, con mẹ không ế đâu.”

“Ừ. Được rồi. Để mẹ xem nào, thứ 3 tuần sau con có bận việc gì không?”

“Con có ca làm mẹ.”

“Thế tối thứ 5?”

“Trừ tối chủ nhật còn lại các tối khác còn đều phải đi làm mẹ ạ.”

“Vậy tối chủ nhật đi.”

Ngừng chọn đồ, Miên đổi tai nghe, im lặng đợi mẹ nói tiếp.

“Con có nhớ dì An không? Hồi trước Tết nào dì cũng sang chúc Tết gia đình mình rồi đưa con đi chơi ấy.”

Miên nhíu mày, lắc đầu vờ bảo không nhớ.

“Người mà năm nào cũng mừng tuổi con nhiều nhất ấy. Nhớ ra chưa?”

“À, là dì ấy ạ.”

“Biết ngay, nhắc đến chuyện đây là sáng mắt liền. Dì An vừa về nước, dì nói muốn gặp con. Mẹ đã cho dì số con rồi, báo trước để con chuẩn bị. Thôi, không có chuyện gì nữa mẹ cúp máy đây.”

“Dạ, con chào mẹ.”

Ngăn người ra một lúc, Miên đi thanh toán đồ vừa mua rồi nhanh chóng về nhà chuẩn bị cho kịp ca làm vào buổi tối.

Trái với thường ngày lần này cô về trong nhà đã sáng đèn, còn ngửi được mùi đồ ăn thơm lừng. Miên lắc đầu, Hân lại quên bật máy hút mùi rồi. Cô nhón chân, tính di chuyển như mèo con đến sát sau lưng bạn út òa dọa Hân chơi. Ai ngờ đi được đến nửa đường Mũm Mĩm đã ngáng chân kêu meo meo.

Hân ngoảnh lại nhìn thấy dáng vẻ của cô liền bèn bắt thóp, nét mặt đã bớt nhợt nhạt hơn hôm qua rất nhiều.

“Lớn tướng rồi con suốt ngày út òa, cậu muốn tớ suy tim mà chết đấy à?”

Miên bĩu môi:

“Đã kịp làm gì đâu nào.”

Nói rồi, để hết đồ vừa mua lên bàn, bế Mũm Mĩm lên, vuốt vuốt bộ lông mượt mà của nó. Cơ thể Mũm Mĩm ấm sục, Miên cười tí.

“Chưa gì đã bán đứng chị rồi, nếu không có em thì chị đã út òa xong.”

Hân sắp đồ trên bàn vào trong tủ, liếc qua con mèo.

“Cậu kiếm đâu ra vậy?”

“Tớ cũng không biết, thấy hay quanh quần chỗ này nên tớ đoán chắc của hàng xóm gần đây, chưa thấy người ta sang bắt thì cứ nuôi đã, yêu thế này cơ mà.”

Thấy Hân im lặng không nói gì, Miên ngẩng mặt lên:

“Sao tự nhiên cậu im lặng thế?”

“Dạo này cậu chăm đi siêu thị thế, còn mua một đồng, bọn mình có phải ‘tư bản’ đâu? :O”

“Không phải ‘tư bản’ nhưng giờ thời thế khác rồi, cậu đang có em bé, phải tâm bổ chăm chút chút với lại tiền của tớ cũng chỉ để ăn thôi mà.”

“Nhưng mà...”

Miên đứng dậy lại gần bạn, nhéo nhéo má Hân, nhỏ giọng:

“Tắm bổ cho cậu thì cũng là tắm bổ cho tớ, tốt cho cả ba.”

Hân tránh ánh mắt của cô, tăng lời:

“Thôi, đừng nói thêm về chuyện này nữa, tớ đói rồi, ăn cơm, ăn cơm thôi.”

Giữ tay bạn lại, Miên nhìn thẳng vào mắt Hân.

“Cậu quyết định giữ đứa bé lại rồi phải không?”

Hân cúi gầm mặt không nói, lúc Miên từ bỏ ý định truy hỏi đứa bạn thì thấy cái gật đầu rất khê của bạn.

“Tớ biết mà, tớ biết ngay kiểu gì cậu cũng thương xót cho ao ước làm mẹ đỡ đầu của tớ mà.”

Miên lè lưỡi, không đợi Hân máng biết điều chạy biến đi dọn cơm.

Lén thử phào, cuối cùng Hân đã quyết định giữ lại cái thai, với những vấn đề phiền phức trước mắt của bạn việc cô có thể làm chỉ là ở bên và giúp đỡ mà thôi. Hân đã dững cảm như vậy, cũng không cần người đàn ông bỏ rơi mình, đến mức đó rồi cái cô đang có cũng không cần thiết phải giữ lại. Nghĩ đoạn cô lấy điện thoại ra, nhìn chăm vào nó một lúc rồi lại quyết định cất đi.

Mấy ngày đầu tuần ảm đạm quá, cho tí nắng ấm vào với mọi người. Hết

3. Chương 2-1

Miên nhận được cuộc điện thoại của dì An vào tối ngày thứ 6, lúc cô vừa bàn giao xong ca chuẩn bị để về nhà.

Chất giọng dịu dàng dễ nghe ở đầu dây bên kia điện thoại khiến những hình ảnh mờ nhòe trong kí ức dần trở nên rõ nét, Miên thậm chí còn có thể tưởng tượng ra nét mặt của dì lúc nói chuyện với mình.

Đưa tay xoa xoa thái dương, cô rà soát trong đầu một loạt các bộ đồ trong tủ rồi xem xét có nên đi mua đồ mới chuẩn bị tươm tất cho cuộc gặp hôm chủ nhật hay không. Nghĩ nghĩ một lúc xong lại lắc lắc đầu, rũ hết mấy ý nghĩ kia đi, tự tin thoải mái mới là nhất. Phải rồi, Miên âm thầm hạ quyết tâm.

“Miên, còn chưa về hả?” – Mai vỗ nhẹ vai cô.

Mai vì vướng lịch nên đã đổi ca chiều sang làm ca tối.

“Ừ, quản lí bảo mình đợi anh ấy có chút việc.” – Nói rồi ngó nghiêng vào trong. – “Sao mãi chưa thấy anh ấy ra nhỉ?”

“Sếp bận vừa tới lúc cậu vào thay đồ ấy.”

“Sếp bận?”

“Ừ, là sếp bận í, chủ của chuỗi các chi nhánh như chỗ bọn mình đang làm í.”

Miên im lặng, sếp vừa cô cũng chưa được gặp nữa là sếp bận, vừa này sếp mới tới vậy định bao giờ thì nói chuyện xong đây. Cô xoắn xoắn góc áo, vừa này mới nhớ đồ ăn cho Mùm Mìm hết rồi không biết Hân có đi siêu thị mua thêm cho nó không nữa.

“Cậu không có gì muốn hỏi sao?” – Mai trở mặt có vẻ không tin.

“Vẫn đang nghe cậu kể mà.” – Miên tựa cửa, không phụ ánh mắt ngóng trông được cung cấp thông tin của bạn, trực tiếp mớm lời.

“Cậu có nhớ hôm nọ lúc cậu làm ca chiều Min bảo cậu cứ về trước không?”

Miên phối hợp gật đầu, hình ảnh chàng trai ở chỗ ngồi ưa thích lướt nhanh qua.

“Cậu vừa về thì sếp bận cũng vừa tới, sếp bận lúc nào cũng chọn chỗ đó, gọi duy nhất một đồ uống ngồi chùng khoảng 20 phút rồi về. Min thích sếp bận từ lúc còn chưa biết sếp là sếp bận cơ, giờ biết lại càng thích.”

“Thật ra Min không muốn ai tiếp xúc nhiều với sếp bận, vì Mai đã có người yêu nên Min mới không đề phòng gì, với lại Mai cũng không muốn tranh giành với cô ấy. Cậu cũng hiểu cho Min nhé!” – Nói rồi nở một nụ cười đặc biệt trong sáng – “Bí mật đấy! Mai chỉ nói với Miên thôi. Mai về trước đây.”

“Ừ. Cậu về cẩn thận!” – Môi chỉ nhướn lên như được rập khuôn, Miên lập tức đẩy cảm giác tiêu cực đi xa. Trong những chuyện như thế này tốt nhất vai trò của cô chính là im lặng lắng nghe, không phán xét, không bình luận, không so đo, hạn chế tối đa chuyện ngáng đường người khác, vậy là được.

Nhìn kim đồng hồ chậm chậm dịch chuyển, Miên bắt đầu cảm thấy lo lắng, cô chỉ còn có 15 phút để ra trạm xe bus bắt chuyến bus cuối cùng về nhà, vậy mà quản lí vẫn chưa thấy đâu. Vừa đúng lúc Miên hạ quyết tâm vào trong thì thấy quản lí bước ra ngoài.

“Xin lỗi để em đợi lâu quá phải không?”

“May anh vừa ra kịp, không chuyển xe bus cuối cùng của em cũng theo gió bay luôn.”

“Ừm, vậy anh nói nhanh luôn, chiều ngày thứ 7 em có lịch gì không? Em có thể đổi ca làm tối ngày thứ 7 sang chiều luôn không?”

Miên nghĩ nghĩ một lúc rồi gật đầu nhanh.

“Dạ được.”

Quản lí nhìn cô thở phào.

“Không có việc gì nữa đâu, em có thể về được rồi. Bắt đầu từ tuần sau nhé!”

Chỉ chờ có thế, Miên chào quản lí rồi nhanh chóng ra về. Vừa đặt chân đến chỗ chờ thì xe cũng vừa tới. Không hiểu sao cô cứ có cảm giác không lành, không biết ở nhà có chuyện gì không.

*

Miên mở cửa, rón rén bước vào trong. Định bụng ẵm Mũm Mĩm một lúc, nhưng lại chỗ nằm của nó thì không thấy đâu. Cô nhìn quanh nhà, lên cả tầng hai và tầng ba đều không thấy bóng dáng.

“Cậu về rồi đấy à?” – Hân dụi mắt từ phòng bước ra.

“Cậu có thấy Mũm Mĩm đâu không? Tớ tìm khắp nhà rồi mà không thấy.”

“Mọi khi giờ này nó đang đi chơi mà, cậu đừng sốt ruột, chắc nó chỉ quanh quẩn đâu đây thôi.”

“Hôm nào tớ về nó cũng đều ở nhà cả rồi. Hay nó bỏ đi rồi?” – Mặt Miên méo xẹo.

“Thôi cứ đợi đến mai xem sao. Nếu nó không về thì hẳn là đã về với chủ cũ hoặc chủ cũ đã tìm thấy nó. Cậu đừng lo lắng nữa, thay đồ rồi nghỉ ngơi sớm đi.”

“Ừ. Cậu ngủ ngon.”

Miên xử lí xong các vấn đề cá nhân, sấy khô tóc rồi mới lên giường. Dù Mũm Mĩm chỉ ở nhà cô hơn một tuần nhưng giờ nó tự nhiên biến mất khiến Miên thấy rất buồn. Lăn qua lăn lại một lúc cô dần chìm vào giấc ngủ.

Cùng lúc ở nhà hàng xóm cách đó không xa...

“Không cần đến đón mà tự động về, thật là ngoan.”

“Meo.”

Chàng trai cười, để yên cho Miaow cắn cắn trêu chọc ngón tay mình.

4. Chương 2-2

Buổi chiều ngày chủ nhật sau khi kí sách xong xuôi, Miên quyết định tạm dừng công việc xuống bếp làm bánh ngọt để tặng dì An. Với người có điều kiện như dì vật chất không thiếu món quà từ tấm lòng như thế này sẽ tốt hơn nhiều.

Hân đang ngồi ngoài phòng khách thấy Miên tập trung, ngó vào cười.

“Lâu lắm rồi không thấy cậu làm bánh, hôm nay trời động hay sao thế?”

Miên trực tiếp phớt lờ giọng điệu châm chọc của Hân, vẫn tập trung như trước.

“Ừ, bánh làm để tặng đấy, lát phần cậu tớ bỏ trong tủ nhé!”

“Tối cậu không ăn cơm à?”

Miên đặt khay bánh vào lò nướng, gật gật.

“Tối tớ có hẹn rồi.”

“Với anh nào vậy? Sếp chỗ tòa soạn đấy hả?”

Hân cười, chưa đợi cô trả lời đã lại tiếp.

“Đừng nói với tớ cậu không nhìn ra anh ấy thích cậu.”

“Nếu nói là không cậu có tin không?” – Miên rót sữa đưa lại cho Hân. Hừm, cô nàng lại định nói gì đây.

“Haha. Đương nhiên không. Trừ khi bánh đúc có xương còn không tớ không bao giờ tin. À mà đấy, tối ra ngoài nhớ cẩn thận, hôm nay vừa có thông báo đến từng nhà, gần đây có một tên biến thái chuyên sàm sỡ phụ nữ luẩn quẩn khu của chúng ta mà vẫn chưa bắt được.”

Miên gật gật ra chiều đã rõ.

“Vào phòng tớ đi, tớ trang điểm cho.”

*

Để tránh bị động, Miên bắt taxi đến địa chỉ mà dì An đưa từ sớm.

“Chị có đặt bàn trước không ạ?”

Miên nói tên dì An rồi theo sự chỉ dẫn của người phục vụ lên tầng hai, đến trước cửa phòng 202. Gật đầu cảm ơn nhân viên phục vụ, cảm thấy có chút hồi hộp, dù sao cũng đã lâu rồi Miên không gặp dì. Cô hít một hơi dài rồi đẩy cửa vào trong.

“Miên đấy à?”

“Con chào dì.” – Miên lễ phép chào dì An, bắt gặp ánh mắt thân thiện của dì sự hồi hộp ngượng ngùng lúc đầu cũng vơi đi ít nhiều.

Lúc này, cô mới lơ mơ có cảm giác gì đó không ổn từ phía sau. Miên quay lưng lại, bắt gặp nét cười dễ chịu từ anh – chàng trai có lẽ đã ở sẵn trong phòng từ rất lâu mà cô không hề để ý tới.

“Chào em. Tôi là Quân.” – Anh đưa tay ra.

Miên bối rối bắt tay người đối diện.

“Chào anh, còn em là Miên.”

“Con mau ngồi vào chỗ đi Miên. Quân là con trai dì. Con đừng ngại, người nhà cả.”

Dì chỉ Miên ngồi vị trí cạnh anh. Còn mình thì tự động ngồi phía đối diện. Mí mắt Miên giật giật, sao cô ngồi được mùi không lành trong cái gọi là “người nhà” này vậy.

Suốt bữa tối, dì An và Miên trò chuyện với nhau. Tính dì thoải mái hiện đại, giọng điệu lại dễ nghe, nói chuyện thì cuốn hút làm Miên không tài nào dứt ra được. Còn người ngồi bên cạnh cô hầu như chỉ im lặng. Mấy lần dì cố móc nối anh và cô với nhau anh cũng lịch sự trả lời, không thiếu một từ không dư một chữ. Miên không quan sát được nét mặt anh vì cô không dám nhìn sang đành quên đi cảm giác phân tâm tiếp tục cuộc nói chuyện về những kỉ niệm hồi bé với dì.

Sau bữa ăn, dì An bảo để Quân đưa cô về. Miên từ chối, thuyết phục dì với hàng loạt lí do như không tiện đường cho anh vì anh còn phải chở dì về, cô chưa về nhà ngay mà còn ghé qua vài chỗ nữa. Cuối cùng dì cũng xuôi để Miên bắt taxi về.

Miên vừa rời khỏi, Quân lẳng lặng lưu lại biển số taxi vào điện thoại rồi mới đi lấy xe.

Chuẩn bị rời đi thì nghe thấy tiếng nhân viên gọi gấp:

“Thưa anh, anh vừa quên cái này.”

Quân nhận lấy túi bánh được gói khéo léo, bên trong còn có nét bút mực nghiêng ghi ngày làm và hạn dùng.

“Con bé chu đáo quá!” – Mẹ nhìn anh cười tươi, nét mặt rõ ràng là rất hài lòng.

Quân từ chối bình luận.

“Cô gái này hẳn là bất ngờ hôm qua mẹ nhắc với con?”

Mẹ anh không chút vòng vo đi thẳng vào vấn đề.

“Con thấy Miên thế nào?”

“Con chưa nói chuyện nên cũng chưa biết phải nhận xét thế nào cả.”

Mẹ lườm anh.

“Thôi đừng có vờ vịt với mẹ, mẹ không phải đám tóc vàng hoe bên cạnh con. Rõ ràng con nắm bắt toàn bộ cuộc nói chuyện, cũng không để lọt một tiểu tiết nhỏ nào từ Miên.”

Thấy anh vẫn duy trì thái độ miễn bình luận, cuối cùng mẹ thở dài chốt gọn.

“Mẹ cũng già rồi, không can thiệp vào chuyện của mấy người trẻ các con được. Mẹ thấy Miên rất ổn nhưng phù hợp với con hay không con phải tự mình tìm hiểu mới biết. Gặp gỡ con bé thêm vài lần nữa đi. Sau đó nếu con vẫn cảm thấy không lung lay gì thì cứ làm theo ý con.”

Quân biết mẹ đang nhượng bộ mình, không nhiều lời trực tiếp đồng ý.

5. Chương 2-3

Miên về đến nhà thấy Hân vẫn để đèn ở phòng khách chờ cô còn bản thân chắc đã đi ngủ. Miên rút cho mình một cốc sữa đầy rồi rón rén lên tầng, hạn chế tối đa gây tiếng động ảnh hưởng đến giấc ngủ của Hân, đáng lí ra cô đã về nhà từ sớm nhưng vì trên đường bị cảnh sát giữ lại kì kèo lằng nhằng mãi nên tới giờ mới về đến nhà. Báo hại cô nhìn trước nhìn sau nhìn ngược nhìn xuôi chỉ sợ gặp phải tên biến thái hồi chiều Hân cảnh báo. Lần sau chắc phải chuẩn bị sẵn đồ tự vệ trong túi.

Đi qua phòng Hân tối om, Miên định đi lên, nghĩ nghĩ thế nào lại đứng bên ngoài cửa. Hân vẫn chưa đóng kín. Miên đưa tay toan đóng giúp thì nghe thấy tiếng nức nở phát ra từ bên trong. Cô im lặng, mắt nhìn đắm vào nắm cửa.

Đứng một lúc lâu, cho tới khi không còn tiếng động nào phát ra Miên mới nhẹ nhàng đóng kín cửa rồi trở về phòng. Trong lòng cảm thấy rất tội tệ. Cô thương Hân và nghĩ mình thấu hiểu cảm giác của Hân, cái cảm giác phải gồng mình, phải tự ép bản thân mạnh mẽ giữa những thất vọng cùng cực về niềm tin đặt sai chỗ, về tình yêu, về mọi thứ. Suy cho cùng, ai trong đời cũng sẽ một lần gặp phải những cảm giác tội tệ chỉ muốn được giải thoát này dù cách này hay cách khác.

Miên không còn tâm trạng để trả lời mail hay làm bất kì việc gì, cô quyết định đi ngủ sớm, lấy điện thoại ra để hẹn giờ. Máy báo có tin nhắn mới, là số lạ.

“Em đã về đến nhà an toàn chưa?”

Miên nhú mày, lúc này Quân và cô có trao đổi số điện thoại nhưng Miên chưa lưu vì nghĩ việc anh làm chỉ là phép lịch sự, cả hai cũng không cần thiết phải tìm hiểu sâu hơn không ngờ anh thật sự nhắn tin cho cô.

“Em về rồi ạ. Cảm ơn anh.”

Không đợi tin nhắn phản hồi, Miên tắt đèn đi ngủ.

*

Sáng sớm, còn mẫn liệt và dai dẳng hơn cả chuông báo thức, nhạc chuông cài riêng cho mẹ. Miên mắt nhắm mắt mở nghe điện.

“Mẹ ạ?”

“Hôm qua thế nào rồi hửm?”

“Thế nào là sao ạ?”

“Con gặp gỡ người ta thế nào rồi? Mẹ nghe nói thằng bé trẻ tuổi phong độ lắm.” – Giọng mẹ sốt ruột thấy rõ.

Ngồi dậy, vẻ mặt Miên bất đắc dĩ, trong lòng đã tường tận chuyện gặp gỡ dì An chỉ là cái cớ, “người nhà cả” mới là mục đích chính mà hai mẹ hướng đến.

“Bình thường ạ, con chỉ nói chuyện với dì An nên cũng không biết nhận xét anh ấy thế nào.”

“Sao đối tượng có đấy mà con không chịu nắm bắt thời cơ tìm hiểu đi. Cứ như vậy đến bao giờ mới có người yêu.”

Miên nhăn mũi, ai mới là người cần tìm người yêu đây, sao cô thấy mẹ còn sốt ruột hơn mình gấp bội vậy.

“Mẹ!!!” – Miên thật sự không muốn nói thêm về chuyện này.

Đầu dây bên kia vang lên tiếng thở gấp như đang kìm nén tức giận, Miên xuôi xuôi.

“Con sẽ tìm hiểu, mẹ đừng giận nữa. Nhưng con cần có thêm thời gian.”

“Mẹ không quản chuyện của chị nữa, chị liệu đấy mà lo liệu.”

Còn chưa kịp nói thêm lời nào đã nghe thấy tiếng tút tút. Miên bất lực, trong lòng có hơn “nửa tỉ” ầm ứ, mẹ giận dữ cái gì vậy chứ? Cô còn chưa ế mà mẹ cứ làm như ế cả tỉ năm rồi bảo sao không buồn. Lại nói ngày trước lúc còn học đại học mẹ không cho phép yêu đương vì sợ ảnh hưởng việc học, còn bảo sau này ra trường có việc ổn định rồi thì muốn tìm ai cũng được, còn bảo cô có ở giá đến 27, 28 tuổi cũng chả sao, hôn nhân một mối lắm. Mới có mấy năm thôi mà tự duy của mẹ đã vận hành theo logic khác rồi sao? Có cần nhanh đến chóng mặt như vậy không?

“Miên ơi, xuống ăn sáng nhanh lên!!!!!!”

“Đợi xiu. Tớ xuống ngay đây.”

6. Chương 3-1

Miên tiếp nhận ca làm chiều thứ 7 từ tuần rồi, nói thật cô vẫn thích được làm vào buổi tối hơn là buổi chiều, thứ bảy máu chảy về tim. Với cô gái độc thân “không quyến rũ” lắm như cô mà nói thà đi làm con hơn ở nhà trùm chăn lên mạng rồi bị tra tấn bởi một loạt các “feed” liên quan đến chuyện tình cảm nhà người ta. Lại thêm chuyện gần đây Min – cô bạn làm cùng không được vui lắm vì sếp bự không còn đến nữa, không xuất hiện thêm một lần nào ở Miaow. Theo như Mai thì Min nghĩ Miên chính là người mang xui xẻo, ngăn cản may mắn của cô ấy nên Min lúc nào cũng nhìn cô với ánh mắt không mấy thân thiện và vui vẻ. Miên cũng không lấy đó làm phiền lòng, sống ở đời không thể chiều theo ý tất cả mọi người, hưởng hờ sếp bự thật sự không liên quan đến sự xuất hiện của cô, ai mà biết anh ta vì lý do gì mà không tới nữa.

Lúc tan ca, mọi người thay nhau đăng ký tham gia hoạt động thường niên ‘team building’. Miên mới làm ở đây nên không rõ, Mai giải thích cho cô hàng năm Miaow đều có các hoạt động ‘outing’ dã ngoại ngoài trời cho từng chi nhánh để các nhân viên có dịp vui chơi, thắt chặt tình cảm,... đại loại thế. Những hoạt động này đều được công ty bao trả toàn bộ chi phí. Đãi ngộ của Miaow đối với nhân viên bất kể bán thời gian hay toàn thời gian đều được đánh giá là không thể chê vào đâu được.

Mai Miên không có việc gì gấp, bài gửi tòa soạn cũng đã làm xong, sách cũng kí hết, email cũng đã trả trả lời được hòm hòm không có gì vướng bận nên Miên quyết định ghi tên mình vào danh sách tham gia.

Trái với tưởng tượng của cô, không có nhiều người hào hứng với hoạt động dã ngoại lần này cả chi nhánh số một chỉ có mười người đăng ký, mới được một nửa tổng số nhân viên mà thôi. Lý do được đông đảo mọi người đưa ra là vì địa điểm được lựa chọn hầu hết tất cả đều đã đi rồi, hoặc gần Hà Nội vậy nên bất cứ khi nào cũng có thể đi được, chi bằng dành thời gian ấy ở nhà làm việc khác, ngủ nghỉ các kiểu còn có ích hơn. Miên tụt hứng đi một nửa, đang phân vân không biết có nên rút tên ra khỏi danh sách hay không thì Mai ở bên cạnh đã hích nhẹ tay Miên, cười tươi:

“Mai mình ngồi cạnh nhau đi.”

Miên nhìn bóng dáng vừa mới khuất sau cánh cửa “Còn Min thì sao?”

“Min không tham gia. Hầu như các lần tổ chức trước cũng vậy.”

“Ừ. Vậy hẹn cậu sáng mai nhé!”

“Về cẩn thận nha.”

“Cậu cũng thế.” - Miên vẫy tay.

Miên bước nhanh ra ngoài, đầu giờ chiều vội đi quên lấy khăn quàng, giờ gió buốt cứ quất vào mặt như muốn rạch từng đường dài ngoẵng lên da thịt. Cô cảm thấy đầu có chút vầng vát. Đến cả tiếng người trên xe cũng làm Miên muốn nổ tung, âm thanh bị bơm pha trộn. Sắc mặt Miên tái nhợt. Bên ngoài cửa xe, bầu trời tháng 12 âm u đen kịt, mới 6 giờ chiều mà nhìn tối mịt.

Ghé qua hiệu thuốc mua một ít thuốc bổ cho Hân xong, Miên đi thẳng về nhà. Lúc gần tới trạm bảo vệ của khu, cô nghe thấy có tiếng bước chân theo sau mình, Miên dạn lòng đi nhanh hơn, không dám quay đầu lại nhìn.

Chợt một bàn tay đặt lên vai cô, Miên hét toáng lên rồi trực tiếp ngất xỉu.

Chàng trai cười khỏ, bế bổng Miên lên, không quên quay lại trách cứ cục bông dưới chân.

“Lẽ ra em nên chạy lên phía trước, dọa người ta bất tỉnh rồi đây này.”

*

Miên tự nhắc bản thân phải trấn tĩnh, nhưng hơi ấm từ bàn tay người ấy, cả chất giọng ấm áp kia khiến trái tim cô không kìm được đập thình thịch, lớn đến nỗi Miên cảm tưởng người bên cạnh cũng có thể nghe thấy. Phân đoạn giả ngất này đã đóng thì phải đóng cho triệt để, Miên âm thầm hạ quyết tâm. Chỉ là Miên bản khoản không biết vì sao chàng trai đó lại biết chính xác ngôi nhà cô ở.

Nhấn chuông được tầm một lúc thì nghe thấy tiếng bước chân của Hân trên cầu thang, không lâu sau cánh cửa được mở ra. Nhìn thấy cô trong tay người lạ hẳn là rất sốc, không kìm được, giọng run run.

“Miên! Miên bị làm làm sao vậy?”

“Tôi thấy cô ấy bị ngất trên đường. Có thể phiền cô nhường đường một chút không?”

Hân nghe vậy bối rối tránh đường, định đóng cửa thì nhìn thấy cục bông quen thuộc, ngạc nhiên cúi xuống ôm Múm Mím lên rồi dẫn đường cho chàng trai lạ đưa Miên lên phòng, không quên trách cứ cục bông nhỏ trong tay mình “Em đi đâu cả tuần nay vậy? Chị Miên lo cho em lắm.”

“Cô ấy chắc bị trúng gió, nghỉ ngơi một lát có lẽ sẽ đỡ hơn. Chút nữa nếu vẫn không đỡ cô đưa cô ấy đi viện xem sao. Tôi về trước đây.”

Hân tiễn chàng trai ra cửa, gượng cười:

“Cảm ơn anh. Anh về cẩn thận.”

Thấy chàng trai vẫn không nhúc nhích Hân lấy làm lạ.

“Có chuyện gì nữa ạ?”

Chàng trai cười nhẹ, không trả lời cô, nhìn Múm Mím.

“Miaow, về thôi!”

Cục bông trên tay cô nhanh nhẹn nhảy xuống đứng nép bên cạnh chàng trai. Mắt Hân mở to, tới lúc người ta chào về rồi mới định hình hoàn cảnh chuyện vừa diễn ra. Than một tiếng, trái đất thật nhỏ, thật lắm chuyện tình cờ, tới lui rồi cũng gặp nhau cả thôi.

Rót nước ấm mang lên cho Miên, Hân im lặng nhìn bạn đang nhắm nghiền mắt tựa như ngủ say. Hân bèn đóng rèm, bật điều hòa tăng nhiệt độ cho căn phòng thật ấm áp, sốt ruột không yên. Thấy Miên dạo này ít ốm hẳn hơn hồi trước nên cô cứ đinh ninh sức khỏe Miên đang tốt lên. Đưa tay sờ trán Miên, Hân lẩm bầm.

“Trán nóng thế này, hay để tớ gọi taxi đưa cậu đi viện.”

Nghe đến từ “đi viện”, Miên biết mình không thể nhắm mắt ngủ cho qua được nữa, giọng hơi khàn.

“Không cần đâu, tớ giả ngất đấy. Chỉ là hơi mệt muốn tranh thủ nghỉ một lúc.”

Hân bặm môi, làm động tác giả bóp cổ.

“Đồ quỷ sứ, làm tớ lo muốn chết.”

Miên mệt mỏi đưa mắt nhìn quanh.

“Vừa nãy thấy cậu gọi tên Mũm Mĩm mà. Nó đâu rồi?”

“À, Miaow á hả? Anh chàng vừa nãy đã đưa nó về rồi.”

“Miaow?” – Miên nhú mày.

“Ừ, Miaow mới là tên chuẩn của Mũm Mĩm, vừa nãy tớ thấy anh chàng kia gọi vậy mà.”

Miaow cũng là tên quán cà phê cô đang làm, có chuyện trùng hợp đến vậy ư? Miên ôm đầu, thôi không nghĩ nữa, không nghĩ nữa.

“Cậu sao thế?”

“Không có gì.”

“Vừa nãy sao lại đến mức ngất ra đường thế?”

Miên hắng giọng, mắt mặt thừa nhận: “Thấy có người đi theo, tớ lại tưởng tên biến thái hôm nọ cậu nhắc nên không suy nghĩ được gì nhiều chỉ biết dùng ‘hạ sách’ đấy thôi.”

Hân đưa nước ấm cho Miên.

“Lần sau nhớ mặc cho ấm, sức khỏe của cậu ‘tốt’ thế nào cậu cũng biết rồi đấy. Dù sao lần này ngoại trừ việc cậu bị mệt thì thu hoạch cũng không nhỏ đâu. Biết được Mũm Mĩm vẫn an toàn. Còn được người ta bế về.”

“Việc xấu hổ như vậy mà cũng tính là thu hoạch sao?” – Miên uống nước, môi hơi nhướn lên châm chọc.

“Chỉ ít ngoại hình của anh chàng đó cũng đã xứng nhận một điểm A rồi. Cậu đừng tưởng ai ngất cũng có thể được trai đẹp bế về.”

Miên phì cười.

“Đồ háo sắc.”

7. Chương 3-2

Đặt chuông báo thức từ sớm, tỉnh dậy đầu vẫn còn váng vất, mũi hơi nghẹt, Miên gục mặt vào chăn, thở dài một tiếng, có mỗi việc chọn dịp đi chơi thôi cũng chọn không đúng thời điểm. Xuống nhà thấy Hân đã

ngồi sẵn trên bàn, đồ ăn sáng và sữa nóng cũng chuẩn bị xong, vừa ngạc nhiên vừa xúc động khó nói nên lời. Miên nghĩ vừa vui vừa xót, mừng:

“Cậu không ngủ cũng phải để cho con tớ ngủ chứ. Trời lạnh thế dậy sớm vậy làm gì?”

Hân bĩu môi:

“Đừng vội tưởng bỏ, chẳng qua không ngủ được mới dậy giúp cậu chuẩn bị bữa sáng thôi. Nhanh ăn đi còn uống thuốc.”

Miên ăn sáng dọn dẹp xong xuôi, không quên lấy khăn và mũ trùm kín mít từ trên xuống dưới còn hơn dân ở vùng Bắc Cực, khiến Hân không để ý hình tượng ôm bụng cười ngặt nghẽo.

“Đùa, cậu nhìn như con gấu í.”

Miên lừ mắt.

“Kệ ‘tuôi’ đi nha.”

Trước khi đóng cửa còn không quên dặn:

“Trong tủ có một hộp bánh tẻ đặt ở Paris Gateaux, vừa miệng lắm đó. Cậu lấy mà ăn nhé! Nhớ uống sữa đúng giờ nữa.”

“Tớ có thai hay cậu có vậy? Đi nhanh đi, nhiều lời quá.”

Cũng vì cái tội nhiều lời và lè mề, lúc đến nơi mọi người ai nấy đều lên xe chuẩn bị sẵn sàng hết cả, còn mỗi Miên. Phút chốc cô thấy mình giống mình tỉnh đến lạ, từng bước chân cử động đều thu hút triệt để mọi ánh nhìn.

“Haha. Thời trang gấu đen này cũng hợp với cậu lắm Miên ạ.” – Mai cười phá lên.

Miên nhoén miệng, sờ chóp mũi đang đỏ ửng, từ chối bình luận, điều chỉnh chỗ ngồi cho thoải mái rồi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trên xe tiếng cười nói ồn ào, những người tham gia lần này hầu hết như Miên đều là nhân viên mới. Chủ điểm nói chuyện chủ yếu xoay quanh Miaow, từ chi nhánh nào hoạt động hiệu quả và có nhiều doanh thu nhất cho đến phần thưởng cuối năm rồi vòng qua bàn tán về sếp bự, sếp bự trông thế nào, sếp bự tốt ra sao, sếp bự có người yêu chưa, gia đình sếp bự thế nào,... xong tĩa ra chuyện gia đình của từng người trong đội ngũ nhân viên mới,... vân vân và mây mây. Không thể nhắm mắt ngủ nghỉ được nữa Miên tựa vào cửa sổ, mắt nhìn cảnh quan bên ngoài đang chậm chậm lướt qua.

Điểm đến của chuyến dã ngoại lần này là vườn quốc gia Ba Vì, bởi chưa từng tới đây lần nào hay nói chính xác bởi chưa bao giờ đi tham quan khu vực ngoại thành Hà Nội nên Miên cảm giác rất hào hứng. Xuất phát từ phía chân núi là những mảnh đất nhỏ trồng đầy hoa dã quỳ, giờ đang là mùa dã quỳ nở, rực rỡ giữa những ẩm ẩm của ngày đông; càng đi lên cao con đường trước mặt càng hư ảo, bị che lấp bởi cả một màn sương dày đặc. Hai bên đường những hàng cây kéo dài bạt ngàn tưởng như vô tận. Thi thoảng bắt gặp những đoạn hiểm hoi ánh nắng chiếu rọi, từng tia lấp lánh sắc màu len qua kẽ lá xinh đẹp như chốn bồng lai. Chưa bao giờ gần với thiên nhiên hoang sơ đến vậy, Miên tham luyến đưa tay ra ngoài cửa sổ, hít một hơi sâu tận hưởng không khí trong lành.

“Miên ơi, lạnh quá!” – Mai ở bên cạnh cau mày.

“Miên xin lỗi nha, chờ tí Miên đóng cửa lại”. – Tiếc nuối kéo rèm cửa cô hướng sự chú ý đến anh quản lý đang hô hào mọi người tập trung.

Quản lý bắt đầu đọc rõ lịch trình, buổi sáng sẽ lên đền thờ Bác Hồ sau đó tìm chỗ để nghỉ trưa nướng đồ ăn, chiều thì tham quan Nhà thờ Pháp cổ, cô nhi viện, nhà nghỉ của quan chức cao cấp Pháp, nhà tù chính trị, cốt 600m, động Ngọc Hoa, vườn xương rồng. Không quên nhắc nhở các quý cô leo núi rất mệt, vì vậy, một là đi giày thể thao, hai là chọn quần áo vừa vặn đừng công kênh quá không thuận tiện cho việc di chuyển sau cùng chính là chỉ đi đường quang không đi đường rậm.

Miên bắt đầu thấy tai mình bị ù một bên, nuốt xuống, tai trở lại bình thường, một lúc sau nó lại ù bên còn lại, Miền lại tiếp tục nuốt xuống, thích thủ nhoén miệng cười, hiện tượng chênh lệch áp suất này cuối cùng cũng có ngày được thực hành rồi đó.

Nhìn xuống hành trang giản đơn của mình, giày leo núi, trong ba lô có vài đồ ăn vặt nho nhỏ, nước uống, nước sôi, bông băng gạc, thuốc xị muối, khăn ướt, khăn giấy. Không cần phải bỏ ra gì nữa đâu nhỉ.

Mặc dù đã được cảnh báo nhưng quả thật việc leo lên trên núi với Miền là điều không hề dễ dàng, có đôi đoạn cô còn trật chân loạn lên tí thì ngã, vừa đi vừa thở. Miền đang ốm, cộng thêm hơi gió do vừa nãy đi đường, tất cả hội tụ lại làm cô không thể có thể lực tốt nhất để trò chuyện cùng mọi người, chỉ kiên nhẫn leo, leo, leo rồi lại leo, mong cho nhanh tới đỉnh.

Đền thờ Bác Hồ được xây dựng trên Đỉnh Vua cao 1296 m, tương đương với đó là 1320 bậc thang. Đi xuyên qua cánh rừng nguyên sinh với những cây cổ thụ cao vút, rêu xanh và những cây nấm cộng sinh bám phủ thân cây, dây leo chằng chịt, sương mù phủ giăng khắp lối. Lúc Miền và đoàn của mình dừng chân ở Tháp Báo Thiên thì cũng đã gần trưa. Mọi người bắt đầu ăn đồ ăn nhẹ uống nước. Miền ngẩng lên nhìn trời, trời xanh còn có nắng, từng đám mây trắng bay qua lại trên đỉnh đầu, cảm tưởng chỉ cần với tay và kiễng chân là có thể chạm tới. Nghỉ ngơi đủ rồi lại bắt đầu lên đền Bác Hồ xong xuống núi.

Địa điểm ăn trưa được nhắm chọn là một bãi đất rộng bằng phẳng, nam được phân đi kiểm củi nữ nhận nhiệm vụ chuẩn bị đồ ăn.

Tiếng nói chuyện huyên náo ban ngày đã chìm dần xuống, mọi người im lặng hoàn thành công việc, chắc ai cũng đói với mệt cả rồi. Dù sức lực hao kiệt nhưng Miền vẫn cảm thấy lần đăng ký này của cô không phải quyết định sai lầm.

Để việc chuẩn bị đồ ăn diễn ra nhanh hơn nhóm nữ chia làm hai. Thấy Mai có vẻ còn lả hơn cả mình, Miền nhận luôn việc nhóm lửa. Củi tìm về hơi ẩm nên cô bắt đầu rất khó khăn, loay hoay mãi một lúc lửa mới bén.

“Có ai mang giúp em ít khoai lại đây được không ạ?” – Miền cúi người nhòm, trong đầu không ngừng niệm chú “lửa ơi em đừng tắt”.

Cho khoai lên rồi vẫn còn chờ, Miền lại tiếp:

“Thêm xúc xích nữa nhé!”

Xiên xúc xích vào que xong, Miền thấy bầu không khí sau lưng có vẻ không được ổn lắm, cô quay người lại tính hỏi mọi người có cần thêm gì không thì thiếu chút nữa giật mình ngã ngửa ra sau.

Miên không giấu sự ngạc nhiên vừa lướt qua đáy mắt. Trong đầu có quá nhiều câu hỏi nhưng nếu hỏi cũng không biết phải bắt đầu thế nào. Vì sao anh lại ở đây? Vào giờ này?

Cô nhìn anh, anh nhìn lại, ánh mắt cả hai cứ đá đưa như chuyền bóng.

Anh theo dõi cô? Không phải. Tình cờ anh đến đây chơi xong gặp đoàn của Miền, thấy Miền nên gia nhập? Cũng không phải.

“Em là nhân viên của Miaow?” – Anh lên tiếng phá vỡ thế trận mòng mòng.

“Vâng. Còn anh?” – Còn anh cũng là nhân viên của Miaow?

“Miên, anh ấy là ‘big boss’”. – Mai không nhịn được nữa bèn lên tiếng.

8. Chương 3-3

Miên bật dậy, động tác nhanh tới không tưởng, sự chóng mặt do đứng lên bất ngờ sau một khoảng thời gian ngồi lâu cũng không thấm thía gì so với cảm giác bị khủng bố của Miền lúc này. Đưa tay lên đỡ trán để cơ

thể lấy lại thăng bằng. Hai má Miên ửng đỏ. Cô xấu hổ.

“Xin lỗi, em không biết.”

“Không sao cả.” – Nói rồi chỉ chỉ đồ ăn bên dưới, thông báo – “Sắp cháy rồi.”

Biết anh có ý chuyển đề tài giải vây cho mình, Miên lại một lần nữa ngồi xuống chuẩn bị. Mất không nhìn Quân, cô dồn toàn bộ sự tập trung vào những củ khoai đang dần chín tới, điều này khiến Miên cảm thấy thoải mái hơn, lại thêm một lần chiến thắng bản thân, thành công bịt kín các câu hỏi đang muốn bùng nổ.

Quản lý lắc đầu, lẽ ra những thứ kiểu như tìm hiểu về các cấp lãnh đạo của Miaow cũng nên được đưa vào chương trình huấn luyện. Để nhân viên của mình ngay cả giám đốc cũng không nhận ra anh thật quá thất bại rồi.

Bởi vì có giám đốc tham gia cùng, bữa trưa cũng trở nên hào hứng hơn, mọi người vui vẻ trò chuyện, có thể tạm thời quên đi vị trí và cấp bậc, đơn thuần là một lần siết chặt tình cảm và hiểu nhau. Miên để ý rằng anh không phải có ý ít nói trong lần gặp trước mà tính anh vốn dĩ đã như vậy rồi. Tranh thủ lúc anh vẫn đang là tâm điểm chú ý Miên lảng lạng lên xe. Có vẻ cô không chỉ bị cảm cúm xoàng, mũi Miên cứ sục sục suốt, thêm đó là người lúc nóng lúc lạnh. Nếu không nghỉ ngơi cô e là mình sẽ không thể tiếp tục hành trình.

Trong cơn mơ màng, Miên cảm giác có người lên xe lấy đồ. Khi đi ngang qua vị trí của cô, khi không lại ngồi xuống ngay bên cạnh. Ngón tay ấm nóng người đó xoa nhẹ lên má Miên. Mặc dù đã tỉnh táo nhưng cô vẫn như cũ vờ ngủ, đợi tới khi người lạ xuống xe mới mở mắt. Đưa tay chạm vào má mình, như vẫn còn vương hơi ấm từ ngón tay ấy, Miên hiểu được động tác vừa rồi của anh, có lẽ là muốn lau vết gì đó trên mặt cô. Không lý giải được tâm trạng phức tạp hiện giờ là gì, Miên chỉ mơ hồ cảm thấy, từ sâu thẳm bên trong, có điều gì đó vừa trở mình và đâm chồi.

Sau khi nghỉ ngơi, mọi người thu dọn chuẩn bị để di chuyển đến các điểm tham quan tiếp theo. Còn giám đốc vẫn đi xe của anh theo sau đoàn. Theo đánh giá của Miên chặng đường buổi chiều mang một dư vị hoàn toàn khác, bởi bây giờ sương mù đã gần như tan hết, cảnh quan hai bên đường rõ ràng và rành mạch hơn. Trong cuộc đời Miên chắc chưa bao giờ nhìn thấy dương xỉ nhiều như thế. Cô đưa điện thoại ra chụp, gửi ngay một tấm cho Hân, một tấm gửi vào facebook cho ba mẹ ở nhà.

Không phải Miên muốn tặng lời anh, nhưng việc đối diện với con người đó bây giờ khiến cô thật sự bối rối, bởi thế mỗi lần xuống xe Miên đều tự mình tách đoàn thăm thú chụp ảnh. Cứ giữ nguyên thái độ như vậy đối với toàn bộ các điểm còn lại. Tự nhủ năm sau sẽ hòa đồng với mọi người hơn.

Đường đi quá dài mà đường về thì quá ngắn. Thăm thú các điểm xong mới chỉ năm giờ chiều, quản lý bảo anh đã đặt chỗ ở nhà hàng gần đây, mọi người ăn tối xong mới về, lần đi này không được lâu như mọi năm nên hứa rằng năm sau sẽ cho mọi người đi du lịch xa hơn và dài hơi hơn.

Đến nhà hàng, cô vào nhà vệ sinh để rửa tay, trong đầu nhanh chóng sắp xếp lại những việc vừa diễn ra. Lúc quay trở lại, mọi vị trí đều được lấp đầy, chỉ còn một chỗ trống ở cạnh anh, tiếp đó là của quản lý. Có cảm giác trận địa đã bày xong hết rồi, cô không có sự lựa chọn nào khác. Miên có thể nhận thấy sức ép của hàng chục cặp mắt đang đổ dồn về phía mình nhưng cô không cúi đầu, không khép nép, lưng thẳng bước chậm, thản nhiên ngồi ở vị trí đó, ép xuống cảm giác ngượng ngùng. Miên đặc biệt không thích những tầng suy nghĩ luân chuyển trong những ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mình. Cô không phải Lọ Lem, người ngồi cạnh cô cũng không phải hoàng tử, vì vậy không việc gì phải cúi mình hay thể hiện cho mọi người thấy cô ở vị trí và vai vế thấp hơn anh, ở đây, ngoài nơi làm việc, trong mối quan hệ giữa người với người cô hay anh đều như nhau.

Liên hoan ăn uống, trò chuyện tâm tình, những gì cần và nên làm đều đã được thực hiện. Cũng đến lúc phải ra về. Ai nấy tay bắt mặt quyền luyện, ôm nhau hứa hẹn cứ như sắp phải chia xa trăm sông nghìn núi. Miên chống cằm, chỉ cách một đêm ngủ nghỉ, mai lại gặp nhau ngay sao phải diễn “so deep” quá vậy. Cô rủ rượi cả người rồi, giờ cần lắm được đoàn tụ với giường gối chăn, được sạc pin sau một ngày mệt mỏi, đó, nên không diễn chung cùng được.

Khi Miên chuẩn bị bước lên xe, tay phải bất ngờ bị giữ lại.

“Chờ tôi một chút tôi chở em về.”

Không muốn thu hút thêm sự chú ý Miên nhanh chóng đồng ý. Quản lý trên xe gật đầu xác nhận cho cô đi riêng. Đây là nguồn cơn Miên đang đứng đây, đuổi muỗi chờ anh.

Nấn nhè hai bên thái dương, ngay cả mẹ đẻ của vài cuốn tiểu thuyết yêu đương lãng đãng như cô cũng chưa bao giờ tin vào sự trùng hợp có thật trên đời này vậy mà hôm nay chính mình một lần rồi lại một lần vướng víu vào hai chữ “trùng hợp”. Sếp bự ở Miaow chính là Quân – người mà mẹ cô và dì An đang chung tay thúc đẩy vì mục tiêu “người nhà cả”, còn cô, cô con gái quý hóa mẹ hay tự hào lại là nhân viên bé nhỏ làm bán thời gian ở chỗ của anh. Miên ngẩng mặt lên nhìn trời, không trăng cũng chẳng sao, tâm tư vô định.

Vào đúng lúc Miên thần thờ, tiếng anh mềm ấm vang lên sau tai.

“Em chờ lâu không?”

“Dạ không.” – Miên cười lắc đầu rồi ngoan ngoãn lên xe.

“Em ăn cái này đi.” – Anh đặt vào lòng bàn tay cô một chiếc bình giữ nhiệt, xoay người lấy nước. – “Bữa tối có vẻ không hợp khẩu vị với em, tôi nhờ nhà bếp nấu riêng.”

Nói không cảm động là nói dối, Miên khẽ gật đầu, nhẹ giọng.

“Cảm ơn anh.”

“Không có gì.” – Anh cười. Miên cắn môi, âm thầm nhắc nhở bản thân không được quan sát anh thêm nữa.

Miên cũng không biết lí giải thế nào, có điều thái độ của anh hình như thay đổi sau khi gặp lại cô. Có thể sự trùng hợp khó tin trong lần gặp này khiến anh nghĩ cả hai thật sự có duyên hoặc giả anh đã khám phá ra cô không phải một cô gái có bề ngoài tầm thường và tâm hồn rộng tuếch như anh tưởng trong lần gặp đầu tiên. Thành thật mà nói, nếu là về thứ hai thì Miên nghĩ mình đúng là không phải thảm hại mức độ bình thường.

Quân dừng xe sát phòng bảo vệ của khu, chu đáo mở cửa xe cho Miên, đưa áo khoác cho cô. Miên cảm ơn rồi chào tạm biệt anh, biết ánh mắt đó nhìn theo mình nhưng bước chân vẫn vững vàng không nhanh không chậm cứ như vậy đi một mạch về nhà.

Cho tới lúc hình dáng Miên chỉ còn là một dấu chấm nhỏ Quân mới rời khỏi, lái xe đi về hướng ngược lại ở phía cổng bên kia. Mắt thấy găng tay thú bông màu đỏ Miên để quên trên xe, Quân lắc đầu cười. Cát hộ đồ của cô vào túi.

9. Chương 3-4

Miên mở cửa vào nhà, cất áo và khăn, tìm thuốc uống trong ngăn kéo tủ. Tranh thủ thời gian thuốc ngấm, kiểm tra hộp thư mới và phản hồi, tập trung làm việc để xua đuổi những xúc cảm lạ lùng đang len lỏi.

Điện thoại báo cuộc gọi đến, Miên lưỡng lự rồi quyết định mặc kệ, cô sắp làm xong rồi. Nhưng tiếng chuông vang lên không ngừng thì cứ như muốn thi gan với Miên réo rất mãi, thúc giục cô nhận điện. Là Hân gọi. Miên nhấn nút nghe.

“Xin chào, cô có phải bạn của cô Nguyễn Ngọc Hân không?” – Phía đầu dây bên kia ồn ào, giọng người lạ bì bõm trong tiếng nhạc.

“Vâng. Anh là ai?”

“Bạn cô uống say rồi, cô nhanh tới đưa cô ấy về đi.”

Miên bật dậy, vì động tác quá nhanh nên đầu choáng váng, cô gấp rút hỏi địa chỉ rồi bắt taxi tới bar mà người kia đọc tên.

Lúc Miên đến, Hân đã hoàn toàn lịm đi. Xung quanh là một mảng hỗn độn, nhân viên quán bar đang thu dọn các đồ vật bị vỡ, cô nhìn thấy bàn tay Hân vẫn còn rỉ máu. Mắt Miên nóng bỏng, sống mũi cay xè, cô giữ cho tâm trí không hoảng loạn. Chuyện gì? Chuyện kinh khủng gì đã xảy ra?

Miên toan đỡ Hân ra ngoài thì bị vệ sĩ của bar giữ lại, yêu cầu Miên thanh toán toàn bộ thiệt hại mà Hân đã gây ra. Cầm hóa đơn mắt cô hoa lên, thấy văng trên đỉnh đầu, Miên không mang theo nhiều tiền mặt, thẻ tín dụng cô lại để quên ở nhà. Đang loay hoay chưa biết nên làm thế nào cho phải thì người đàn ông cầm điện thoại của Hân tiến lại gần. Miên xác định anh ta chính là người đã gọi cho cô cũng chính là quản lí ở đây.

“Cô chỉ cần để chứng minh thư lại, ngày mai trả số tiền còn thiếu cũng không sao.”

Miên gật đầu đưa trả toàn bộ số tiền mặt cô mang theo chỉ giữ lại tiền taxi rồi nhanh chóng đưa Hân rời khỏi.

*

Đỡ Hân lên phòng, cô đi lấy hộp y tế sơ cứu vết thương rồi dùng dầu dừa và nước ấm lau sạch lớp mascara nhòe nhoẹt vì nước mắt. Miên thấy mi Hân khê động, cô đắp chăn cho bạn cố gắng mềm mỏng hết mức có thể:

“Bây giờ cậu không chỉ có một mình, còn đứa bé trong bụng nữa mà Hân. Hãy nghĩ cho nó, đừng làm tổn thương bản thân thêm nữa.”

Nước mắt tuôn không ngừng, tràn cả xuống gối, Hân khóc nức lên, nức nở, khóc như bung hết những chịu đựng của cô trong suốt thời gian qua.

“Tớ đã nghĩ mình có thể, có thể quên anh ta đi và sống tốt, nghĩ rằng đường anh ta anh ta bước, đường tớ đi không còn liên hệ gì nữa. Nhưng... tớ đã nhầm rồi, khoảng khắc nhìn thấy anh ta dẫn bạn gái đi thử váy cưới tớ thấy cả trời đất như sụp đổ. Anh ta chia tay tớ để lấy cô gái đó, anh ta đã phản bội tớ.

Đứa con tớ mang anh ta không muốn giữ, tình cảm bấy lâu một câu là dứt bỏ, giờ anh ta sắp lấy vợ, anh ta có gia đình như anh ta muốn. Còn tớ, còn con tớ? Một phụ nữ không chồng và một đứa trẻ không cha. Vì sao? Vì sao cô gái đó và anh ta được hạnh phúc còn tớ và con tớ thì không? Vì sao hả Miên?”

Miên nắm chặt tay Hân, nhìn thẳng vào mắt cô, cố kìm nén sự phẫn nộ và bi thương đang trào dâng trong lòng, không nở đáp một câu “vì cậu lựa chọn sai người”, giọng nhạt và nhẹ.

“Anh ta không xứng đáng với cậu và bé con.”

“Tớ không cam lòng.” – Hân nhắm mắt, cả bầu không khí rơi tõm trong im lặng.

Mãi tới thật lâu sau đó, khi Miên nghĩ Hân đã ngủ quên rồi mới lại nghe thấy tiếng cô, mềm mỏng nhưng đầy quyết tâm.

“Tớ sẽ không bao giờ tha thứ cho anh ta.”

“Làm vậy cậu mới chính là người mệt mỏi nhất. Cứ an tâm tĩnh dưỡng để bé con khỏe mạnh, gieo nhân nào rồi sẽ gặt quả nấy thôi. Tin tớ đi.”

Hân lắc đầu.

“Cậu sai rồi, trên đời này không phải cứ làm việc xấu thì sẽ gặp quả báo, người tốt thường chẳng sống được bao còn người xấu cứ nhờn như một cuộc đời ‘trong sạch’ vô lo.”

Miên im lặng, không phủ nhận lời Hân. Dặn dò cô bạn nghỉ ngơi sớm rồi nhanh chóng về phòng. Cảm thấy chỉ trong vòng một ngày mà sức lực bị rút kiệt triệt để. Điện thoại báo mail mới, nhìn thấy tiêu đề của mail cô có lòng muốn trả lời nhưng không còn đủ sức, đến chính bản thân cô còn đang bế tắc liệu còn đủ tỉnh táo và minh mẫn để tư vấn chia sẻ với ai. Miên tắt đèn đi ngủ.

Vào chính lúc ấy nếu cô biết việc trả lời của mình có ý nghĩa thế nào, nếu cô biết, nếu cô biết thì chuyện đó có lẽ đã không bao giờ xảy ra...

10. Chương 4-1

Những ngày làm việc thảm họa của Miên ở Miaow chính thức bắt đầu kể từ khi Min được thăng cấp lên làm quản lí chi nhánh số 1 thay thế cho quản lí vừa chuyển đi. Chắc đã nghe qua những chuyện diễn ra trong đợt “team building” vừa rồi, thái độ thù địch thể hiện rõ trong từng ánh mắt cử chỉ. Miên cảm thấy thật sự mệt mỏi và stress bởi những chuyện liên tiếp diễn ra gần đây nên cô cố gắng hết mức có thể hạn chế va chạm với Min cũng như hoàn thành tốt công việc của mình. Nhưng đúng là đã ghét ai thì nhìn thấy người ta hít thở cũng không thể ưa nổi, Min luôn tìm cách khiến cô bị quở trách bằng các truyền đạt gián tiếp sai lệch.

Tối nay lại là một tối mệt mỏi tương tự. Min để cô phục vụ bàn số 5, khách hàng ở bàn này nổi tiếng khó tính và chuyên gây khó dễ cho nhân viên. Cô đã cẩn thận ghi lại thực đơn, còn hỏi chị ta có yêu cầu riêng gì đi kèm không nhưng đến lượt bùng thứ 3 chị ta vẫn cứ khăng khăng đồ cô đưa ra không phải đồ chị ta gọi, chị ta bắt đầu có biểu hiện thiếu kiên nhẫn và muốn nổi nóng. Miên cảm thấy đầu óc quay cuồng, camera của quán vừa mới hỏng, cô không có bằng chứng gì chứng minh là khách sai cô đúng. Miên đưa lại cho khách quyển sổ nhỏ cô vẫn hay dùng để ghi thực đơn, nhẹ giọng:

“Có thể làm phiền chị ghi giúp em đồ chị muốn gọi vào đây không?”

Nghe tới câu đó, chị ta đứng bật dậy, đập bàn thành tiếng.

“Cô phục vụ kiểu gì vậy? Quán nổi tiếng nên muốn làm sao thì làm à? Gọi có chút đồ uống với bánh ngọt đi kèm mà đưa đi đưa lại ba lần rồi vẫn không đúng. Gọi quản lí của mấy người ra đây. Nhân viên như thế này mà vẫn cho làm việc à?”

Min xuất hiện quở trách cô, giọng nói còn gay gắt hơn cả vị khách khó tính.

“Làm sai còn không biết đường mà xin lỗi. Cô cứ đứng đực ra đấy làm gì? Con người chứ có phải con vật đâu mà nghe không hiểu. Nhanh xin lỗi đi.”

Vì giọng nói lớn lại rõ ràng phút chốc bàn số 5 trở thành tâm điểm của tất cả mọi người. Nhấn nhai cũng chỉ có giới hạn, cô muốn chấm dứt chuyện này càng sớm càng tốt. Miên không đáp lời Min, nhanh chóng cúi người xin lỗi khách đồng thời thanh toán toàn bộ tiền đồ uống rồi lui vào phòng thay đồ dành cho nhân viên. Dù cô không sai nhưng xin lỗi là cách tốt nhất để không thu hút sự chú ý của mọi người, gây điều tiếng xấu cho Miaow.

“Chỉ cần cô phạm thêm một lỗi nữa thôi đừng trách tôi sẽ đuổi việc cô.” – Giọng Min vang lên từ phía sau, Miên cũng không buồn quay đầu, không bình luận, tiếp tục thu xếp đồ ra về.

“Còn chưa hết ca ai cho phép cô ra về?” – Min đứng ngáng đường cô.

“Tránh ra.” – Miên cảm thấy sức chịu đựng của mình đã lên đến đỉnh điểm.

“Đã sai lại còn tỏ thái độ. Đừng tưởng có người chống lưng thì cô thích làm gì thì làm. Tôi có thể sa thải cô bất kì lúc nào.”

Miên ngược mắt lên, nhìn khuôn mặt xinh đẹp phía trước, nói chậm rãi.

“Việc sa thải không cần cô dọa tôi sẽ tự nghỉ việc.” – Nói rồi trực tiếp rời đi.

Trời về đêm được thông báo xuống dưới 10 độ C. Lượng xe đi lại trên đường cũng thưa thớt hơn, trên vỉa hè không thấy mấy người. Miên đi bộ ra bến xe bus, vô thức có cảm giác bất an. Cô đưa tay vào túi, nắm chặt lọ xịt hơi cay mua từ đợt trước, chân rảo bước nhanh hơn nhưng phía sau cô tiếng bước chân cũng gấp hơn trước. Miên không nghĩ được gì nhiều lấy hết sức lực chạy thật nhanh.

Vì chạy quá nhanh nên Miên bị trật chân. Cô hoang mang, chỉ còn một đoạn nữa là tới bến xe bus. Miên cắn môi nhin đau cổ đứng dậy nhưng bước chân lảo đảo muốn ngã. Ngay thời khắc đó bàn tay anh đưa ra giữ chặt lấy tay cô khiến Miên đổ người vào anh.

“Cẩn thận.”

Miên ngược mắt lên nhìn, tim vẫn còn đập thình thịch vì hoảng loạn.

“Lên xe đi, tôi đưa em về.”

Bàn tay cô vẫn nắm chặt tay Quân. Anh cảm nhận rõ ràng bàn tay lạnh giá của Miên đang run lên trong tay mình.

“Hắn đi rồi, em đừng sợ.”

Miên bước lên xe, ngồi im, hai tay nắm chặt với nhau, nhủ thầm bản thân trấn tĩnh, phải thật trấn tĩnh phân tích chuyện vừa diễn ra nhưng thật sự cô không tìm ra được bất kì manh mối nào liên quan với người đàn ông theo dõi mình hôm nay.

Quân nhìn sang người bên cạnh thấy chớp mũi Miên đỏ ửng, da nhợt nhạt, hơi thở vẫn còn đang gấp gáp. Anh im lặng lấy đôi găng tay ngày trước Miên bỏ quên, nhẹ giọng:

“Em đeo găng vào đi.”

Miên đón lấy găng từ anh, ngón tay anh vô tình chạm vào tay cô, như có điện giật Miên theo phản xạ thu tay lại, ập ứng:

“Cảm ơn anh.” – Nói rồi mặt xị xuống – “Lại để anh thấy bộ dạng chật vật.”

Quân buồn cười, trong tình huống thế này, cô gái cũng không buồn giải thích vì sao mình bị đuổi bắt lại ỉu xìu lo lắng mất hình tượng trong mắt anh, bộ dạng y chang Miaow lúc bị anh bắt quả tang ăn vụng cá.

“Người đó là ai? Vì sao đuổi bắt em?”

“Em cũng không biết.” – Như sức nhớ điều gì Miên rụt rè. – “Bình thường không mấy khi thấy anh ở chi nhánh”.

“Ừ, không gọi điện được cho em đoán em đang làm việc nên tôi qua xem.”

Miên ngạc nhiên lời điện thoại ra. Màn hình đen ngòm.

“Mấy hết pin mà em không biết. Anh gọi em có chuyện gì không?”

“Mẹ tôi muốn cùng em ăn cơm mà không liên lạc được nên gọi hỏi mẹ em, mẹ em không liên lạc được cho em lo lắng gọi điện hỏi han khắp nơi.”

Miên cắn môi, trách bản thân bất cẩn, đáng lẽ ra cô nên mang theo sạc hoặc pin dự phòng.

Xe dừng trước khu nhà của Miên, nhưng anh không để cô tự vào mà một mực đưa Miên vào tận nơi.

Vì đã muộn lại không muốn làm phiền giấc ngủ của Hân nên Miên mất một lúc lâu lục lọi tìm chìa khóa. Tra chìa khóa vào ổ, xoay cũng chưa xoay Miên quay sang anh ý bảo cô đã an toàn, anh có thể về nhưng anh không có dấu hiệu muốn ra về. Miên xoay khóa mở cửa rồi lại lúng túng quay sang nhìn anh.

“Sao vậy? Nắm cửa không xoay được à?”

Miên gật rồi lắc rồi gật.

“Em nhanh vào nhà đi. Tôi về trước đây, có gì em cứ gọi điện.” – Quân đưa túi đồ trong tay anh cho cô. – “Đây là bánh mẹ tôi làm cho em. Ngủ ngon.”

Miên nhìn túi bánh nở nụ cười dễ chịu hiếm hoi. Đợi bóng anh khuất sau phòng bảo vệ rồi mới nhanh chóng lên phòng, mở máy tính vào mail riêng dành cho tâm sự mà độc giả vẫn thường gửi, click vào bức mail đã được đánh dấu ưu tiên trả lời mấy ngày trước đó mà vẫn chưa có thời gian để xem.

“Chào chị Kaze!

Em theo dõi W Magazine cũng lâu rồi, chưa từng bỏ sót lần trả lời thư nào của chị.

Em 19 tuổi, đang là sinh viên năm 2 của một trường đại học top đầu, người ngoài trầm trồ vì gia đình hạnh phúc, có điều kiện, bố mẹ giỏi, con xinh ngoan đúng như những gì bố dượng và mẹ em tạo dựng. Nhưng đó

chỉ là cái vỏ bọc bên ngoài mà thôi. Bố dượng em thực chất là một con quỷ, ông ta đánh đập mẹ bất kì khi nào mẹ làm ông ta phật ý. Em cảm thấy kinh tởm với những âm thanh lúc hai người họ làm chuyện đó với nhau mà ông ta không cho phép mẹ đóng cửa. Nỗi sợ hãi về cuộc sống hôn nhân bệnh hoạn ăn sâu vào tâm trí em, em sợ hãi ánh mắt của ông ta, sợ hãi chính gia đình ‘hoàn hảo’ này.

Cuối cùng thì nỗi lo sợ của em cũng thành hiện thực. Em bị bố dượng cưỡng bức vào đúng sinh nhật tròn 18 tuổi. Sau bữa tiệc sinh nhật các bạn về hết, mẹ lại vì đi công tác mà không về được, ông ta đã làm nhục em ở chính phòng ngủ chung của hai người.

Ông ta nói sẽ giết cả hai mẹ con nếu em tiết lộ bất kì điều gì. Em biết ông ta không dọa, ông ta có thể. Thức dậy với những dấu vết của con quỷ đó trên người là sự tra tấn kinh khủng nhất em từng trải qua. Em bị trầm cảm và phải gặp bác sĩ tâm lý điều trị một thời gian dài sau đó.

Kể từ đây cứ mỗi lần mẹ không ở nhà ông ta lại tiếp tục trò bệnh hoạn kia. Ông ta luôn làm nhục em trong những tư thế nhục nhã nhất ông ta có thể nghĩ ra, em không thể quên về mặt ông ta lúc gần lên hai tiếng “con điếm”.

Con điếm.

Là con điếm.

Em buông thả mình trong chính sự bất lực của bản thân, em ngủ với tất cả những ai em vừa mất. Dùng chính sự chà đạp của những người đó để át cảm giác ghê tởm bản thân mà ông ta gây ra.

Cuộc sống địa ngục đó chắc sẽ không bao giờ dừng lại cho tới ngày em gặp anh. Anh quan tâm em, giúp đỡ em, sự chân thành và đơn thuần của anh làm em khao khát được yêu thương, khao khát có một gia đình bình thường, cuộc sống bình thường như mọi cô gái cùng tuổi khác. Nhưng sự nhơ nhuốc này vĩnh viễn không thể xứng đáng với anh, càng yêu anh em lại càng lo sợ, lo sợ anh biết được quá khứ này sẽ rời xa em.

Ông ta biết em yêu anh, bởi biết nên ông ta cố tình để dấu trên cơ thể em. Vết đỏ trên cổ và ánh mắt của anh khi nhìn thấy nó đã thức tỉnh em rằng em không xứng đáng, em sẽ vĩnh viễn không bao giờ được hưởng hạnh phúc, vĩnh viễn không bao giờ.

Em thật sự bế tắc và muốn được giải thoát. Em mệt mỏi quá rồi.”

Bên dưới còn ghi rõ địa chỉ, Miên nhìn lên thấy giờ gửi rất muộn, hẳn là đang vô cùng đau khổ và hoang mang, đến mức thao tác xóa thông tin ở phần chữ kí cũng quên làm. Cô lắc đầu, gấp laptop đi thay đồ, xuống bếp nấu bữa khuya, dọn dẹp tầng một ngăn nắp rồi mới lại lên phòng.

Miên cảm nhận rõ sự tuyệt vọng trong từng dòng thư cô bé gửi cho mình, dường như chỉ cần nhắm mắt cuộc sống địa ngục và những tháng ngày khủng hoảng đó có thể hiện rõ mồn một trong đầu Miên. Ai cũng có quyền được hưởng hạnh phúc, ai cũng xứng đáng được hạnh phúc, cô gái nhỏ cũng vậy. Người con trai đó chỉ cần là yêu thương cô thật lòng thì hẳn sẽ chấp nhận cô thôi. Nghĩ ngợi một lúc cô viết mail trả lời, mong là sẽ giúp tinh thần cô bé tốt lên.

Xong xuôi Miên viết đơn xin nghỉ việc gửi vào hòm mail riêng dành cho nhân viên. Mấy ngày tới không có việc gì cần thiết phải ra ngoài nên tốt nhất cô cứ cẩn thận ở nhà đã, vài hôm nữa nếu vẫn còn thấy tên đó cô sẽ báo công an sau. Nghĩ vậy Miên tắt đèn định lên giường đi ngủ thì thấy cục bông nhỏ không biết xuất hiện từ lúc nào cọ cọ chân cô kèm âm thanh rất mỏng “Meo”. Miên mừng rỡ, bế bổng Mũm Mĩm lên:

“Em vào nhà lúc nào vậy? Có biết chị nhớ em lắm không?”

Nói rồi vui vẻ ôm Mũm Mĩm lên giường đắp chăn, cứ thế chìm vào giấc ngủ sâu không mộng mị.

11. Chương 4-2

Lúc Miên thức dậy Hân đã ra ngoài, còn cẩn thận để giấy lại cho cô nhắc nhở các đồ ăn đã được nấu có sẵn trong tủ lạnh. Miên hít vào một hơi sâu, thái độ bình thường như không có chuyện gì xảy ra bây giờ của Hân chính là ‘bình yên trước bão’. Cô mở tủ nhưng chỉ lấy sữa bỏ vào lò vi sóng rồi lại lười nhác ra sofa nằm dài, tận hưởng những ngày nhàn rỗi hiếm có, mắt lim dim chuẩn bị ngủ tiếp thì điện thoại báo cuộc gọi đến.

“Em nghe ạ.”

“Vẫn còn chưa ngủ dậy à?” – Giọng Minh ở đầu dây bên kia mang ý cười.

“Để anh nghe thật ngại quá. Có chuyện gì không anh?” – Miên ngồi thẳng dậy, điều chỉnh âm điệu.

“Tòa soạn sắp có bài phỏng vấn độc quyền với David, em có muốn một suất đi theo không?”

“David nào ạ?” – Ngheo cổ sang một bên, Miên nhăn mũi.

“Đợt trước anh thấy em còn tham gia với độc giả để nhận CD gốc có kèm chữ kí của David từ tòa soạn mà.”

Miên cười, trong đầu lơ mơ chuyện ngốc nghếch làm hồi năm cuối chỉ vì muốn có món quà đặc biệt tặng Hân. David là thần tượng của Hân.

“Dạ em có, anh cho em một vé theo.”

“Ừ, lát anh sẽ gửi em địa chỉ, nhớ mang theo thẻ cộng tác viên.”

“Vâng. Em có được ghi âm không ạ?”

“Được.”

“Cảm ơn anh.” – Miên cười ngọt.

Đầu dây bên kia im lặng, mãi một lúc sau vẫn không thấy tiếng, Miên cứ tưởng anh đã cúp máy nhưng điện thoại báo cuộc gọi vẫn đang tiếp tục.

“Còn chuyện gì nữa ạ?”

“Ừm. Không có gì. Em ngủ tiếp đi.” – Giọng anh ngập ngừng tựa như có điều gì muốn nói.

“Vậy em cúp máy nhé!”

“Ừ.”

“Chào anh.”

“Chào em.”

Miên cất điện thoại, ôm Mũm Mĩm nằm bò ra sofa ngủ tiếp.

Tầm chiều dì An gọi điện hẹn cô đi ăn tối, như đã nghe qua chuyện cô bị theo dõi hôm qua nên một mực không cho Miên đi taxi tới điểm hẹn mà để Quân qua đón.

“Con sẽ cẩn thận, không sao đâu mà dì. Cũng không tiện cho anh ấy.”

“Nó ở gần vậy, để đón con là quá tiện cho nó rồi.”

Gần? Miên xoa xoa bộ lông mềm mại của Mũm Mĩm, nhún vai, cũng không dài dòng làm phật ý dì mà đồng ý luôn. Dù sao cảm giác ở trong xe của anh cũng rất dễ chịu.

Cô mất tầm nửa tiếng ngăn người trước tủ điểm lại các bộ đồ đã mặc để gặp anh trong những lần gần đây rồi đưa tay chọn lấy một bộ, từ trên xuống dưới đỏ đến nóng mắt. Miên thích màu đỏ vì nó làm cô có sức sống hơn, che bớt đi cảm giác buồn ảm đạm của trời đông đồng thời tôn lên nước da trắng muốt.

Miên vừa đồ đồ ăn cho Mũm Mĩm xong thì nghe thấy tiếng chuông. Anh đến rất đúng giờ. Cô với áo khoác trên móc rồi nhanh ra ngoài.

“Chào anh.”

Anh gật nhẹ đầu xem như đáp, mở cửa xe cho cô.

Trên suốt quãng đường đi anh không nói một câu nào, bộ dạng chuyên tâm lái xe, Miên cũng không có nhu cầu muốn biết hay dò hỏi. Không khí trên xe một mực im lặng.

Lần gặp này với dì An vì đã gỡ bỏ hết ngại ngùng và bối rối ban đầu nên hết sức vui vẻ và thoải mái, duy chỉ có anh là vẫn như cũ không dư thừa bất kì lời nói nào. Dì An hẳn không biết tới những biến chuyển đáng kể trong thời gian gần đây giữa Miên và anh nên lại tiếp tục bỏ không ít công sức móc nối hai người với nhau.

“Nghe nói con đang tuyển thư kí?”

Quân ngẩng mặt lên, có chút kì lạ, hôm nay mẹ lại hỏi chuyện công việc trong bữa ăn?

“Vâng. Vẫn đang tuyển ạ.”

“Công việc cần người đáng tin cậy như vậy sao con không chọn luôn những người quen biết ở cạnh?”

“Công việc cần năng lực và kinh nghiệm không cần thiết chuyện quen biết.”

Miên cười trộm, anh ấy thật chẳng nề mặt dì An chút nào cả.

“Miên học kinh tế phải không con?”

Giật mình, nụ cười trên môi vừa nãy cứng đờ, thì ra vòng vèo như vậy là vì lí do này.

“Dạ.”

“Anh vừa nhận được đơn xin nghỉ việc của em vào tối hôm qua. Anh đã bảo Min sắp xếp chuyện này. Em cứ yên tâm nghỉ ngơi.” – Anh bỗng đứng lên tiếng, chặn đứng lời tiếp theo dì An định nói, cũng bịt luôn họng Miên.

Vẫn điềm nhiên cất thức ăn trong đĩa, Quân không hề bận tâm tới việc lời mình mới nói thay đổi tình thế đến mức nào. Lần thứ hai gặp lại cô, sự thân thiết của anh là cố ý, anh rất muốn tìm hiểu xem Miên đối diện với áp lực sau khi trở về thế nào, cô sẽ ra sao khi bị người khác chèn ép. Thật tình mà nói anh hơi thất vọng một chút, anh đồng tình với cách Miên giải quyết sự cố nhưng lại cảm thấy khó thông cảm cho chuyện Miên bỏ về dù chưa hết ca làm. Trong mắt anh, hành động đó bị liệt vào phong thái thiếu chuyên nghiệp. Quân có thể tạm tự hiểu rằng công việc hiện tại không phải là nguồn thu nhập duy nhất của Miên, cô dường như đi làm vì cảm thấy vui thích, không vui thích thì bỏ bởi vậy thái độ cử chỉ của cô phần lớn đều xuất phát điểm từ sự tùy hứng.

Dì An quay sang Miên như tìm kiếm lời giải thích. Miên cười, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh vì sự việc bị bóc trần “Thật ra cháu làm việc ở Miaow được một thời gian rồi. Nhưng vì lí do sức khỏe nên hôm qua cháu đã gửi đơn xin nghỉ ạ.”

“Vậy là con biết Quân nhà dì từ trước?”

“Dạ không. Tình cờ mấy hôm trước con mới biết thôi dì.”

“Dì nghe bảo con viết sách mà. Sao lại đi làm ở Miaow?”

Miên cười trừ cũng không biết nói sao cho phải, đang bối rối không biết làm thế nào thì nghe thấy tiếng anh.

“Mẹ ăn cái này đi. Mẹ mà hỏi thêm một lúc nữa đồ ăn nguội hết sẽ không ngon đâu.”

Như biết bản thân đang hỏi hơi nhiều quá dì An cười cười bảo mọi người tiếp tục ăn cơm. Từ lúc đó đến hết bữa tối không thấy dì đã động tới chuyện kia nữa. Chỉ là ánh mắt nhìn Miên và Quân có thêm nhiều ý vị.

Đợi lúc lái xe mở cửa cho dì An, Quân mới yên tâm đi lấy xe đưa Miên về nhà. Không khí trên xe như cũ – một mảnh im lặng. Miên cũng không lấy làm phiền lòng, hai mắt lim dim mơ màng chìm vào giấc ngủ thấy anh lấy từ bên trái ra một tập tài liệu.

“Em biết người này không?”

Miên xem sơ qua rồi lắc đầu.

“Em không. Sao vậy ạ?”

“Đây là người đuổi theo em hôm qua.”

Miên không giấu nổi sự ngạc nhiên lật lại tập tài liệu xem kĩ thông tin. Trong đầu không ngừng tự hỏi bằng cách nào anh biết được thông tin của người đuổi bắt cô?

“Địa chỉ này quen quen nhưng em không nhớ là đã từng thấy nó ở đâu.”

“Em cứ nghĩ lại xem, lúc bị bắt trên người ông ta có mang theo súng lục giảm thanh, chắc chắn có ý định làm hại em. Em phải có mối liên hệ nào đó ông ta mới có động cơ làm như vậy. Tạm thời ông ta đang bị bắt giam nhưng để đảm bảo an toàn cho em tôi cần biết thêm thông tin.”

Miên đáp vâng, mắt dõi về phía trước, hướng toàn bộ sự tập trung vào các vệt mưa trên kính xe, khắc chế cảm giác tim đập mạnh có chút hoảng sợ. Không còn hơi sức đâu để tâm vì sao người bên cạnh lại có kiểu thái độ lạnh lùng như này với mình cả tối nay.

Xe dừng trước nhà, rút kinh nghiệm bởi không có sự chuẩn bị như mấy lần trước lần này Miên chủ động mời anh vào nhà uống nước vì vẫn còn sớm nhưng anh từ chối. Miên cũng không nhiều lời tạm biệt anh rồi vào nhà.

12. Chương 4-3

Điều hòa đang mở Hân chắc đã về, Miên đặt túi xách xuống ghế, phân vân không biết có nên kể những chuyện gần đây của mình cho bạn không. Nghĩ ngợi một lúc cô quyết định im lặng, Hân có quá nhiều chuyện phải lo rồi, giờ thêm chuyện của cô chỉ khiến Hân thêm mệt mỏi và bận tâm mà thôi. Miên đứng dậy đi rót nước, mắt thấy tấm thiệp màu đỏ đến chói mắt đặt trên bàn liền cầm lên mở ra xem, trong lòng có chút chấn động, người gửi tấm thiệp này chắc chắn không phải là Sinh, người anh ta muốn né mặt tránh càng xa càng tốt bây giờ là Hân, đời nào anh ta làm chuyện đó. Cô vợ của Sinh quả thật không tầm thường, còn gửi thiệp mời cho người yêu cũ của chồng.

“Chủ nhật tuần này ở DW.”

Miên đặt thiệp xuống, linh tính mách bảo chắc chắn sẽ có chuyện không hay xảy ra nhưng hoàn toàn không biết sẽ xảy ra chuyện gì, bộ dạng bình thản quá đời của Hân thật sự làm Miên lo sợ.

“Không phải Sinh. Là vợ chưa cưới của anh ta gửi thiệp mời cho tớ.” – Hân cất tấm thiệp vào túi, chủ động nói tiếp.

“Cậu có thể không đi mà.”

“Không đâu, tớ phải đi chứ, phải chứng kiến hạnh phúc của hai người đó chứ.” – Hân nhìn Miên trấn an –

“Cậu đừng lo, tớ hoàn toàn ổn.”

Thấy Miên vẫn không phản ứng cô bình thản chuyển chủ đề: “Mà dạo này hay có ô tô đưa đi đón về vậy. Khai nhanh là ai mà không cho tớ biết hả?”

Miên nhấp một ngụm nước ấm.

“Bạn thôi.”

“Trước giờ làm gì có ‘bạn’ nào cậu chịu để người ta đưa về?” – Hân ngồi xuống sofa, bộ dạng hưởng thụ chăm chú theo dõi biến chuyển trên gương mặt Miên.

Miên cắn nhẹ môi, chột dạ, đúng là trước giờ chưa từng.

Hân thấy vậy cười haha, không làm khó Miên nữa, vỗ vỗ nhẹ vai bạn rồi lên phòng. Miên nhăn mũi, biểu hiện trên mặt rõ đến vậy sao.

Việc đầu tiên sau khi vào phòng của Miên chính là mở laptop kiểm tra mail. Cô có chút hụt hẫng vì không nhận thấy thư mới từ địa chỉ mail kia. Miên cứ ngồi im nhìn màn hình laptop một lúc lâu như vậy. Như sự nhớ ra điều gì, Miên vội vàng mở lại bức mail cô bé gửi.

“Em thật sự bế tắc và muốn được giải thoát. Em mệt mỏi quá rồi.”

Dòng chữ đó cứ chạy loạn trong đầu Miên. Sau mấy phút đắn đo, cô mở ngăn kéo lấy bút và sổ, kéo chuột xuống dưới ghi lại địa chỉ trong hàng chữ kí ở mail của cô bé. Chợt sững sờ. Địa chỉ này...

13. Chương 5-1

Quân có mặt ở nhà Miên vào lúc 2 giờ chiều, vì sáng Miên có buổi phỏng vấn. Miên không kể chi tiết vì bảo mật là nhiệm vụ của cô. Cô chỉ nói sơ cho anh biết để anh có thể hình dung một cách tương đối về chuyện đang xảy ra với mình.

Suốt từ lúc lên xe Miên luôn trong trạng thái lo lắng bồn chồn. Quân lấy từ trong túi ra một thanh chocolate, đưa sang cho cô.

“Em ăn thử đi và nói xem trong đó có những gì.”

Miên nhìn anh cảm ơn, khoe môi khê cong lên. Cẩn thận bóc vỏ, bẻ nhỏ rồi đưa lên miệng.

Quân nhìn sang thấy trán cô đã giãn ra, ánh mắt vui thích như trẻ con trong lòng cảm thấy dễ chịu khó hiểu. Rõ ràng là dạng người có thể mua chuộc, không những vậy chỉ cần có đồ ăn là mua chuộc được dễ dàng.

Mặc dù còn nguyên cảm giác bất an nhưng Miên vẫn vô cùng phối hợp nhằm nhai chocolate và đoán thành phần, không phụ sự quan tâm của anh muốn kéo cô ra khỏi tâm trạng hiện thời. Chẳng mấy chốc đã dừng lại ở địa chỉ cô đưa.

Nhìn ngôi biệt thự trước mặt có thể thấy gia đình của cô bé rất có điều kiện. Miên hít một hơi thật sâu rồi nhấn chuông cửa. Mãi một lúc sau Miên mới nghe tiếng có người ra mở cửa. Đó là một người phụ nữ trạc tầm bốn mươi, mái tóc điểm bạc, gương mặt thoáng tiêu tụy, người ấy nhìn Miên chằm chằm rồi hỏi.

“Cô tìm ai?”

“Dạ cháu là bạn của em Ngân.” – Miên khê cắn môi, tự thấy mình quá liều, cái tên cô đọc ra chỉ dựa vào địa chỉ mail cô bé gửi mà thôi, hoàn toàn không có bất kì căn cứ xác thực nào.

Ngờ đâu người đó sau khi nghe cô nói vậy mở cửa ra thật. Miên một mình đi vào trong, anh không vào cùng cô mà đợi ở bên ngoài. Bên trong ngôi biệt thự rộng lớn, vườn hoa hai bên con đường dẫn vào tận ủa làm khung cảnh thêm phần ảm đảm, đang thất thần thì Miên nghe được người bên cạnh nhỏ giọng: “Mẹ Ngân vừa từ viện về sáng nay vì mệt mỏi quá độ nên không thể tiếp cháu được. Thắp hương cho Ngân xong cháu có thể ra về.”

Miên sững sờ, toàn thân hoàn toàn chấn động.

Người phụ nữ dẫn Miên đến gần bàn thờ Ngân rồi giúp cô châm hương. Miên cắn chặt môi, khắc chế đôi bàn tay đang run rẩy, thắp hương cho Ngân.

“Con bé đại đột quá, ai mà ngờ con bé lại tự tử.” – Người phụ nữ thở dài.

Miên im lặng, cô không nán lại lâu chỉ chào rồi ra về ngay.

*

Xe dừng trước khu nhà của Miên đã hai tiếng nhưng cô gái bên cạnh anh vẫn ngồi im không có vẻ gì là biết đến những chuyện đang diễn ra xung quanh. Miên như chìm trong thế giới của một mình cô. Quân gọi điện thoại dời cuộc hẹn vào tối nay, im lặng lấy găng tay đeo vào cho Miên, đến lúc này anh mới phát hiện bàn tay cô lạnh toát, các ngón tay không ngừng run rẩy. Quân lo lắng:

“Miên, em ổn chứ?”

Miên ngược mắt lên nhìn anh. Những giọt nước trong suốt dưới sự áp chế yếu đuối cuối cùng cũng rơi xuống.

“Cô bé đó... chết rồi.”

Gương mặt khê biến chuyển rồi lại trở về trạng thái như bình thường, Quân đưa tay lau nước mắt cho cô, giọng anh dịu dàng:

“Đó không phải là lỗi của em.”

“Chuyện đó có lẽ đã không xảy ra. Là do em.” – Chóp mũi Miên đỏ ửng, giọng nói nghẹn đi vì quá xúc động. Là do cô, vì cô không kịp trả lời mail mới khiến cô bé trong lúc tuyệt vọng không lối thoát, không thể sáng suốt nghĩ ra được bất kì điều gì, nghĩ rằng cả thế giới đều bỏ rơi mình nên mới tự sát. Nếu lúc đó cô gắng thêm một chút đọc mail rồi trả lời, nếu lúc đó cô cố thêm một chút... Cô bé mới 19 tuổi, gương mặt đó còn ngây thơ non nớt biết bao nhiêu. Cứ nhắm mắt lại là hình ảnh trên bàn thờ lại ám ảnh cô, sự hối hận đang dần ăn mòn tâm trí Miên.

Quân nhìn thẳng vào mắt Miên, trong phút chốc cảm giác sự dằn vặt mà cô đang trải qua mình cũng có thể thấu tỏ, cổ gồng rành mạch:

“Nghe này Miên, em có chắc chắn rằng chỉ cần em trả lời, cô bé sẽ không hành động như thế không? Em không có lỗi gì cả, em đã làm hết những gì em có thể rồi. Là do người đàn ông kia, chính ông ta mới là người đẩy con riêng của mình vào đường cùng, chính bởi ông ta nên cô bé mới tự sát.”

“Cảm ơn anh đã đưa em về. Lúc khác mình sẽ nói chuyện lại với nhau sau. Em hơi mệt, em xin phép vào nhà trước.”

Miên xuống xe, giữ nguyên trạng thái thất thần đó để mở cửa vào nhà, lên phòng, khóa kín cửa, thay đồ rồi ngồi im bất động trên giường.

Cô cứ ngồi im như vậy, thời gian không biết đã trôi qua bao lâu...

14. Chương 5-2

“Miên, mở cửa ra đi.”

“Cậu làm sao vậy?”

“Ít nhất cậu phải cho tớ biết cậu có làm sao không chứ? Không nói lời nào rồi bỗng trở nên như vậy, tớ rất lo.”

“Cậu không mở tớ sẽ nhờ người phá cửa đấy.”

Hân ngồi bệt xuống cửa, hoàn toàn từ bỏ. Cô đã chạy khắp nhà tìm chìa khóa dự phòng mà không thấy. Tròn hai ngày Miên không ra khỏi phòng rồi. Hân thật sự không nghĩ ra được chuyện gì lại có thể khiến cô bạn trước giờ vẫn luôn bình tĩnh điềm nhiên với tất cả mọi thứ như Miên trở thành như thế này. Nhìn sang khay cơm bên cạnh cô không kìm được thở dài.

Dưới nhà có người nhấn chuông, Hân nhanh chóng xuống phía dưới mở cửa, không giấu nổi ngạc nhiên khi thấy người đứng phía ngoài. Chàng trai mỉm cười nhìn cô:

“Tôi có thể vào trong một lúc không?”

Hân giật mình, buột miệng “Miaow không có ở đây.”

“Hôm nay không phải tìm Miaow mà muốn gặp Miên.”

Hân nuốt gọn toàn bộ các thắc mắc hiện thời vào bụng quyết định tạm tiêu hóa nó rồi tránh đường cho anh vào. Tự mình pha hai cốc cà phê đặt xuống bàn.

“Hai ngày rồi Miên không ra ngoài, gọi cũng không thấy cô ấy phản ứng gì, cơm không ăn nước không thấy uống. Tôi đang định gọi người phá cửa.”

Người đối diện uống cà phê, im lặng một lúc sau đó mới lên tiếng:

“Cô ấy sẽ không sao đâu. Cô cứ để cô ấy tự yên tĩnh một chút.”

Hân nhìn anh ngờ vực, nghe cách người này nói chuyện cứ như là rất hiểu Miên vậy.

Sự ngờ vực của Hân nhanh chóng chuyển thành kinh ngạc vì tối hôm đấy Miên thật sự không còn nhốt mình ở trong phòng nữa. Miên xuống dưới nhà, nấu cháo, rót sữa bỏ vào lò vi sóng, tất cả đều thực hiện một cách nhanh gọn bài bản không có một biểu hiện gì chứng tỏ là bị đả kích về mặt tâm lý, chỉ là gương mặt đã xanh xao từ trước nhợt nhạt thêm một chút.

“Đừng nhìn tớ như quái vật ngoài hành tinh vậy nữa.” – Miên phá tan bầu không khí im lặng, nghĩ nghĩ lại bổ sung – “Tớ không sao”.

“Lần sau cậu cứ thử hù dọa tớ thêm một lần nữa xem, tớ sẽ dọn đi cho cậu biết tay.”

Miên ngồi xuống cạnh Hân, đưa tay xoa bụng đã hơi lộ ra của cô bạn, thủ thủ:

“Mẹ con dọa chuyển đi kìa, mẹ con bắt nạt mẹ kìa. Đợi con sinh ra con nhớ đừng hứa vào với mẹ con bắt nạt mẹ nha.”

Miên ngẩng lên bắt gặp sự thiếu tự nhiên trên nét mặt Hân, giọng cô chân thành: “Đám cưới đó cậu đừng đi nữa. Cô gái kia gửi thiệp mời cho cậu hẳn không có ý tốt đẹp gì.”

Hân cười lạnh: “Tớ biết. Tớ cũng sẽ không nán lại lâu đâu, gửi quà cho họ xong tớ sẽ về.”

“Dù thế nào cậu cũng không chỉ có một mình, nhớ chăm sóc bản thân.”

Miên vào bếp xem nồi cháo, không nhận ra nụ cười trên môi Hân đã tắt ngấm.

Cô múc một bát cháo nhỏ ăn từ tốn, muốn làm gì cũng cần phải có sức, trước hết phải lại sức đã.

“Thời gian rồi tớ đi phỏng vấn suốt, cậu cũng bận rộn công việc cá nhân nhiều nên thời gian nói chuyện với nhau ít đi. Tớ không mong vì vậy mà tớ với cậu trở nên xa cách.”

“Cậu nghĩ quá nhiều rồi, không có chuyện đó đâu.”

Hân nghiêm túc: “Không có vậy chuyện hôm nay là sao? Không có mà anh chàng hôm nọ bế cậu về có thể gọi tên cậu thân thiết như vậy?”

Miên nhú mày: “Anh chàng hôm nọ? Ý cậu là gì?”

“Vẫn còn quà cho cậu đây!” – Hân đưa túi bánh mà hồi chiều Quân mang đến cho Miên, những khúc mắc trong lòng ngày càng nhiều.

Miên nhìn túi bánh dì An làm, lần lượt các nút thắt câu hỏi trong lòng từ trước đến nay như có chìa khóa, từng cái từng cái được cởi bỏ. Thì ra là vậy.

Miên kể cho Hân nghe từ đầu đến cuối, từ chuyện anh là con của dì An bạn thân của mẹ cô tới chuyện anh chính là sếp của mình ở Miaow, là người nuôi Miaow cũng là người đưa cô về hôm Miên bị ngất. Mấy chuyện rêu rĩa như Mai hay Min Miên tự động lược bỏ việc cô nghỉ việc ở Miaow cũng chỉ nói gọn là vì không muốn đi làm ở đó nữa vậy thôi.

Hân hấp háy mắt: “Còn dám bảo là ‘bạn’. Chuyện ảnh hưởng to lớn tới cậu như vậy mà đến lúc tớ tra hỏi mới được nghe.” – Mặt Hân xị xuống – “Tớ quá là buồn đi.”

“Thật sự chỉ là... bạn.”

Hân nghe vậy cũng không bình luận gì nhưng ánh mắt rõ ràng đang ám chỉ “Còn lâu mới tin lời cậu nói”, chính bản thân Miên sau khi nói ra câu cũng cảm thấy không có phân lượng. Thật sự chỉ là bạn? Thật sự cô không có cảm giác gì với anh? Nếu nói là không quả thật là một lời nói dối trắng trợn, còn nếu bảo là có, Miên cũng không chắc. Nhưng bây giờ chưa phải là lúc để nghĩ tới chuyện này.

“Còn chuyện nghỉ việc ở Miaow, chắc cũng đến lúc cậu phải làm quen với môi trường công sở rồi.”

Miên gật đầu đồng tình: “Ừ, cũng tới lúc rồi, không trốn tránh mãi được.”

“Thôi, ăn tối rồi nghỉ ngơi đi, tớ lên làm nốt việc ở công ty.”

Hân lên nhà rồi Miên cũng dọn dẹp luôn. Lần đầu tiên đồ ăn ở trong miệng mà Miên không nếm được vị gì, cũng không thấy ngon.

Miên lấy toàn bộ bát đĩa ra rửa một lượt, lau một lượt, lau xong cô lại dọn bếp, chùi đi chùi lại dọn đi dọn lại đến lần thứ 3 cho tới khi đầu óc đã hoàn toàn thông suốt mới đi lấy điện thoại, bấm số gọi anh.

Sau ba hồi chuông, anh nhận máy, giọng nói bên kia hơi nghệt, cứ như là đang bị ốm.

“Em ăn tối chưa?”

“Dạ rồi.” – Miên ngập ngừng định hỏi thăm anh, nhưng nghĩ ngợi một lúc thấy có chút không thích hợp nên bỏ qua, vào thẳng vấn đề mình muốn đề cập, kể tường tận câu chuyện của Ngân cho anh – “Liệu có thể đưa chuyện của Ngân ra ánh sáng không anh?”

“Có thể.”

“Người đàn ông đó sẽ bị pháp luật trừng trị?”

“Ừ.” – Anh đáp.

“Vậy em muốn gặp mẹ Ngân nói chuyện trước rồi trình báo lên công an.”

“Được. Chỉ cần sức khỏe em ổn định.”

Miên thở phào đồng ý với anh rồi cúp máy. Chuyện cần nói cũng nói rồi, anh cũng đồng ý với cô rồi, sao Miên cứ có cảm giác hẫng hụt khó diễn tả bằng lời.

15. Chương 5-3

Sáng sớm ngày hôm sau Miên một mình qua nhà Ngân để nói chuyện với mẹ của cô bé, còn anh công việc hằn là rất bận rộn nên Miên cũng không muốn làm phiền. Thầm điểm lại từ lúc quen nhau tới giờ cô đã làm phiền anh với vô số những việc không tên trong khi anh hoàn toàn không can hệ và cũng không phải là người có quan hệ thân thiết gì với cô.

Cuộc nói chuyện khó khăn hơn Miên tưởng tượng rất nhiều vì mẹ Ngân thực sự rất sợ chồng của mình, cũng không tin những lời Miên nói, phải cho tới khi Miên đưa bức thư điện tử Ngân gửi cho cô cách đây không lâu ra mới hoàn toàn tin tưởng. Chỉ đợi mẹ Ngân đồng ý ra làm chứng Miên nhanh chóng rời khỏi, không khí tang tóc làm tâm trạng cô thêm tồi tệ, sự tiêu tụy của mẹ Ngân, ánh mắt đau đớn tội độ, những giọt nước mắt, nụ cười của Ngân, hình ảnh của em trên bàn thờ, những thứ đó cứ bám chặt vào tâm trí Miên như nhắc nhở cô, nhắc nhở rằng cô đã có thể ngăn chặn việc đó, cô đã có thể làm như thế nhưng vì cô một sinh mạng đã phải ra đi, một cô bé tuổi đời còn quá trẻ.

Tầm chiều Miên đi chụp ảnh, mua hồ sơ và bắt đầu chuẩn bị cho đợt tuyển nhân viên mới của W Magazine. Cô làm cộng tác viên ở W Magazine từ hồi còn là sinh viên năm 2 tới nay đã gần ba năm rồi nhưng chưa một lần tham gia ứng tuyển mỗi khi tòa soạn tuyển người. Miên cố né vì tự cảm thấy môi trường công sở cho tới bây giờ không phù hợp với mình, những người quen của cô sau khi đi làm, những thay đổi của họ,

những tầng ánh mắt suy nghĩ luân chuyển vì danh vì lợi thật sự khiến Miên lo sợ mình không thích ứng được, cô mong muốn một cuộc sống ít bon chen, tự do tự tại làm những gì mình thích, mình muốn, không nghi kị, không mách khoe, không giẫm đạp lên nhau nhưng môi trường hoàn hảo đó đều cả trong lý thuyết cô được học cũng là điều hoàn toàn không tưởng huống hồ là thực tế. Miên hít một hơi sâu, tự động viên mình đã trưởng thành, không thể mãi trốn tránh vì lo sợ, không thể mãi đứng im vì ngại bon chen vì vậy cô cần đi làm, cần để bản thân vào khuôn khổ.

Tiền đường Miên ra ga mua vé tàu rồi mới về nhà. Cũng sắp Tết rồi, Miên dựa hân vào tường, ngẩng mặt lên trời, sớm thôi những chuyện này sẽ qua đi, rồi những điều tốt đẹp khác sẽ tới.

“Còn không định vào nhà?” – Hân chọc chọc vào tay Miên, cười toe.

Miên đáp lại bạn một tiếng rồi vào theo.

Thay đồ xong xuống nhà thấy bạn đang chăm chăm lật dở số mới nhất của W – Magazine, Miên sức nhớ, giọng nói vờ không để tâm đi vào bếp:

“Tớ có đoạn ghi âm cuộc phỏng vấn của David đấy.”

Tốc độ ngừng lên nhanh gấp đôi bình thường, Hân nhìn Miên trông chờ.

“Thật. Hôm rồi tớ ké người ta đi phỏng vấn chỉ để mang về cho cậu thôi đấy. Ở trong điện thoại tớ í.”

“Yêu quá, yêu quá, yêu cậu quá!”

Hân ôm điện thoại chạy tót lên phòng. Miên khẽ cười, vậy mà cũng sắp làm mẹ rồi đấy.

“Meo meo!”

Miên giật mình nhìn xuống, để đồ đang làm sang một bên cúi xuống ẵm Mũm Mĩm lên, nhỏ giọng:

“Đi qua đi lại hai nhà thích quá nhỉ? Nói đi có phải em cứ chạy qua chạy lại để được ăn hai suất không hả? Thế nên mới ục ịch như thế này đúng không hả?”

Trong lúc Miên đang bận chất vấn Mũm Mĩm thì ngoài cửa có người bấm chuông, Miên ôm Mũm Mĩm ra mở cửa.

Thấy vị khách đứng trước nhà, ánh mắt tự nhiên thường ngày vẫn đối diện với anh thoáng chút thay đổi.

“Anh đi làm về sớm vậy?” – Lời vừa ra khỏi miệng Miên hận không thể cắn đứt lưỡi mình, câu hỏi này hình như có chút thân thiết quá rồi.

“Ừ, em đã thấy khỏe hơn chưa?”

Miên cụp mắt, gật đầu, Mũm Mĩm trong tay cô cũng không yên vị, mà nhảy tót xuống, cọ cọ chặn anh. Anh ôm lấy Mũm Mĩm, mắt hướng vào trong nhà ý bảo “Em không định mời khách vào à?”, Miên tay giữ chặt nắm cửa rất muốn bảo “Sắp đến giờ ăn cơm rồi ạ” nhưng cuối cùng lại chuyển thành “Anh vào nhà đi, bên ngoài lạnh lắm”.

Miên đặt xuống bàn một tách trà mới pha nóng hổi, lúng túng không biết nên đi hay ngồi vì trong bếp đồ cô vẫn chưa làm xong nhưng nếu chạy đi nấu ăn để khách ngồi một mình thì lại không phải cho lắm. Như đọc được suy nghĩ trong mắt cô, anh nói “Em cứ đi nấu ăn đi, uống xong tách trà này tôi sẽ về”. Miên hơi ngượng, đúng là không có ý định mời khách thật nhưng để khách về kiểu này thật là bội phần thất lễ nên cần môi:

“Anh ở lại ăn cơm với em và Hân. Em đang làm dở rồi, chắc sẽ xong nhanh thôi.”

Anh gật đầu “Vây làm phiền em.”

Bình thường Miên mất tầm một tiếng để nấu xong đồ ăn, hôm nay dưới sức ép của người đang không được khỏe ngoài kia tốc độ được cải thiện rõ rệt, nửa tiếng sau đã có thể làm xong hết mọi thứ, rón rén ra phòng khách.

Người đang ngồi trên ghế sofa hai mắt khẽ nhắm, nhưng bàn tay vẫn không ngừng vuốt nhẹ bộ lông mềm mượt của Mũm Mĩm. Mũm Mĩm ục ịch thế mà cũng ngủ trong lòng anh từ lúc nào rồi. Miên chợt nhớ tới

một đoạn chữ mình đã đọc từ lâu, con vật cũng như con người đều muốn tìm kiếm chốn an yên bình ổn cho chính mình, ở anh tin cậy bao nhiêu, ảm áp bao nhiêu mới có thể khiến Mũm Mĩm thiếp đi ngon lành trong lòng anh như thế.

“Nhà có khách à Miên?”

Miên đưa tay lên miêng suýt một cái nhưng có vẻ như hơi muộn, anh mở mắt ra, đặt Mũm Mĩm sang một bên rồi mới nhìn cô.

“Em nấu cơm xong rồi.”

“Ừ.”

Hân không cam chịu làm người vô hình bèn lên tiếng:

“Em chào anh.” – Rồi quay sang Miên – “Miên không định giới thiệu à?”

“Đừng bày trò nữa, nhanh vào ăn cơm đi”.

Khác hẳn với mọi khi, hôm nay Hân đặc biệt im lặng, chỉ chú tâm ăn cơm mà thôi, Miên vì còn nhiều cảm giác hỗn loạn trong lòng nên cũng không lên tiếng còn anh chuyện không phải nói một câu nào đã là sở trường. Không khí bữa ăn đặc biệt quỷ dị.

Hân dọn dẹp xong nói có chuyện phải ra ngoài mua đồ, Miên xem lịch, mai đã là chủ nhật rồi, cô không kìm được khẽ thở dài.

“Em xem qua cái này đi, ngày mai sẽ có luật sư đến gặp em. Em chỉ cần nói thật toàn bộ những gì em biết là được.”

Anh đưa một tập tài liệu dày cộm cho Miên, Miên nhận gập đầu đáp “Vâng”, vẫn còn nguyên cảm giác mình đã làm phiền anh.

“Tôi đoán chắc em cũng đã suy nghĩ kĩ rồi mới quyết định chuyện này. Nhưng vẫn phải nhắc em, một khi việc này được đưa ra ánh sáng em sẽ không thể tiếp tục phụ trách chuyên mục em đang làm được nữa.” – Anh nhìn thẳng vào mắt Miên, nói chậm rãi.

“Em biết.” – Miên nhỏ giọng.

“Được rồi. Em nghỉ ngơi cho tốt. Tôi về trước.”

Miên tiễn anh ra cửa, mắt không rời nhìn Mũm Mĩm vẫn đang ngon lành thiếp đi trên tay anh. Đối với ánh mắt lưu luyến của Miên, anh chỉ cười bảo: “Lát tỉnh dậy nó sẽ lại qua nhà em ăn nhờ. Tầm một tuần trở lại đây không còn thấy nó động đến đồ ăn ở nhà nữa rồi.”

Miên thoáng ngáy giấc, cảm giác trái tim mình đã thật sự lệch nhịp.

Anh về một lúc rồi, Miên mới đóng cửa. Cô lên phòng đọc qua tập tài liệu anh đưa, trả lời mail của độc giả, phản hồi các ý kiến về sách, kí thêm lượng sách mà bên công ti sách gửi rồi mới lên giường đi ngủ, từ bỏ ý định đợi Hân về vì đã quá khuya.

Sáng sớm ngày hôm sau cả Miên và Hân đều ra khỏi nhà từ sớm. Miên phải đến văn phòng luật sư gặp người anh giới thiệu, còn Hân tham dự đám cưới của Sinh, Hân bảo đã xin phép và sẽ về quê ngay khi đám cưới kết thúc. Mặc dù đã lường trước thái độ bình tĩnh của Hân chính là bình yên trước bão nhưng những việc xảy ra sau đó là chuyện Miên không bao giờ có thể tưởng tượng ra.

16. Chương 6

Đầu tháng 2, đến từng phân tử không khí cũng mang hương vị Tết. Miên rời khỏi tòa án, cảm giác tảng đá đè lên mình bấy lâu cuối cùng cũng có thể được dỡ bỏ, người đàn ông đó đã phải nhận hình phạt thích

đáng, mẹ Ngân cũng hoàn thành xong thủ tục li hôn với ông ta, Ngân ở trên kia chắc cũng sẽ vui vì ít nhất mẹ em không còn phải chịu đựng tủ nhục một mình không ai hay không ai biết nữa. Chỉ tiếc em không được chính mắt nhìn thấy ngày này.

Miên hít một hơi thật sâu, mắt vô thức nhìn quanh một lượt rồi mới vẫy taxi gần nhất để về nhà. Tàu sẽ chạy vào 9 rưỡi tối, cô chỉ có tầm hơn 4 tiếng để sắp xếp đồ và thu dọn nhà cửa mà thôi.

Mọi năm tầm này cô và Hân sẽ mỗi đứa một việc rồi cùng lúc rời đi, cùng lúc lên ga tàu, cùng lúc vẫy tay nhau ai về nhà nấy. Còn bây giờ? Mí mắt Miên khẽ động, chuyện của hai tuần trước vẫn như còn mới nguyên. Hân đã làm được điều cô ấy muốn. Cô ấy đã để Sinh vĩnh viễn không có được điều anh ta cần, hủy hoại triệt để đám cưới đẹp như mơ của hai người kia chỉ bằng đoạn thu âm mà trước đây vì bảo vệ Hân, Miên đã thu mà chưa kịp xóa đi, gieo rắc vào chuyện tình chóng vánh của hai người đó một cơn ác mộng mang tên những hình ảnh siêu âm của cái thai mới vài tháng tuổi không được phép chào đời. Nghĩ đến đứa bé Miên bỗng cảm thấy khó thở, nó nào có tội tình gì. Bốn tháng, có phải nó cũng không ngờ mình lại phải kết thúc sự sống vì chuyện trả thù của người lớn hay không?

Miên dựa đầu vào phía sau ghế xe, áp chế cơn xúc động như vừa chỉ mới xảy đến, cô không có quyền phán xét bất kì hành động nào của Hân vì suy cho cùng đó là cuộc đời cô ấy, là những lối đi và quyết định do chính cô ấy lựa chọn, dù có chuyện gì xảy ra cô cũng chỉ là người đứng ngoài nhìn vào mà thôi. Mà đã là người đứng ngoài thì không có quyền phán xét. Chỉ duy một điều, nếu là Hân cô sẽ không bao giờ phá bỏ cái thai, tức đi quyền sống của một đứa trẻ vô tội.

Nhắm chặt mắt, nén những suy nghĩ đang bùng nổ lại một góc, Miên thở hắt ra, những gì đã xảy ra cứ để nó qua đi.

Taxi dừng trước khu nhà, Miên đi bộ vào trong, vừa đi vừa suy nghĩ bỏ Mũ Mĩ vào trong ba lô của cô liệu có ổn không nhỉ? Nó có chịu nằm yên một chỗ suốt 8 tiếng đồng hồ tàu chạy không? Miên ôm trán, kể cả nó không đồng ý thì Miên cũng đành cưỡng chế nó vậy. Chủ nó gửi nó cho cô rồi ra nước ngoài công tác không một lời hẹn trở về cũng đã được hai tuần rồi.

Miên mở cửa vào nhà, thoáng thấy Mũ Mĩ không tìm được nhớ nhưng ai đó nơi xa kia, anh mặc dù đi công tác nhưng vẫn luôn theo sát và giúp đỡ Miên trong vụ kiện tụng vừa qua.

Đặt Mũ Mĩ lên sofa, cô bắt tay vào lau dọn nhà cửa, sắp xếp các đồ cần thiết vào vali rồi nấu bữa tối, cơm vừa mới bật nút báo chín bên ngoài lập tức có tiếng chuông cửa. Miên lò dò nhìn qua khe cửa xem thử ai vì từ lúc Hân về quê lâu rồi nhà Miên không có khách nhưng không thấy được gì, tầm này hàng tháng sẽ có người đến thu tiền điện tiền nước tiền cáp tiền mạng các loại nhưng Miên nhớ rõ là cô đã thanh toán qua mạng từ hôm qua rồi mà. Miên mở cửa, hơi lạnh theo đó luồn vào trong nhà, Miên ngó đầu ra, thấy người nào đó ở phía ngoài đang nhìn mình, đôi môi khẽ cong lên thành nụ cười, rạng rỡ tựa như mặt trời ngày đông.

“Chào em.”

Mắt Miên không chớp vẫn cứ giữ nguyên trạng thái nhìn anh chăm chăm như vậy, chợt nghe thấy anh nhắc khéo:

“Bên ngoài lạnh quá.”

Tới lúc đó mới biết điều lui ra cho anh vào nhà, lần nào anh qua cũng trùng giờ ăn cơm quá vậy. Miên nhăn mũi, đóng cửa tiếp tục nhìn anh:

“Anh mới đi công tác về à?”

“Ừ.”

Anh bế Mũ Mĩ lên, vuốt ve bộ lông của nó, vì mới đi ngoài đường về hẳn là tay còn rất lạnh, Mũ Mĩ giật mình kêu “Meo” một tiếng thảm thiết.

“Anh đã ăn tối chưa?”

“Anh chưa.” – Anh đáp, mắt vẫn không rời khỏi Mũ Mĩ.

“VẬY anh ở lại ăn tối với em luôn.”

“Ừ.”

Miên ôm bụng âm ỨC, kiỂu trả lời gÌ vậy?

“Chỉ sợ tắc đường qua muộn chút nữa là không được ăn CƠM em nấu. Qua giờ này chính vì MUỐN ăn CƠM em nấu.” – Như đọc được dòng suy nghĩ trong đầu Miên, anh nhìn cô nở nụ cười, giọng ấm áp và dễ nghe như tấm ĐỘC. Miên vào bếp dọn CƠM, thầm MẮNG mình không có tương lai, biết là tấm ĐỘC nhưng vẫn tình nguyện, đúng là đồ DẠI trai.

Anh với Miên ăn tối, ăn xong Miên rửa bát còn anh dọn bàn rồi gọt HOA QUẢ, tất cả đều thực hiện trong im lặng. Miên dừng tay chăm chú nhìn anh hồi lâu, nhìn lâu tới mức anh không thể vờ như không có chuyện gì xảy ra, phải NGẮNG MẶT lên nhìn cô:

“Em có chuyện gì MUỐN hỏi?”

Miên lau tay, ngồi xuống cạnh anh.

“Một ngày anh nói tổng cộng bao nhiêu câu vậy ạ?”

Nghe vậy, anh liền cười: “Vừa ĐỦ.”

“Em muốn anh nói nhiều nhiều hơn như thế này một chút. Được không?”

Anh gật đầu đáp: “ĐƯỢC”

Miên khỀ CONG KHỎE MÔI, chưa HÍ HỨNG được lâu đã thấy anh hơi NGHIÊNG ĐẦU nhìn cô, SÓNG MẮT toàn là ý cười, nói tiếp: “Nói hao rất nhiều NĂNG LƯỢNG, vì vậy ở cạnh em nếu em MUỐN tôi nói nhiều hơn một chút em cần cung cấp ĐỦ NĂNG LƯỢNG để bù đắp lượng hao PHÍ ĐÃ MẤT.”

Miên CỤP MẮT, cái kiỂu logic gÌ đây?

“VẬY thôi, anh cứ tiếp tục nói ít, tiết kiệm NĂNG LƯỢNG ĐI.” – Nói ra chợt thấy mình như là đang HỜN MẮT vô cớ, Miên hơi NGỰNG, hai MÁ THOÁNG ĐỎ BÌNH.

“Em lên chuẩn bị đồ ĐI, tôi ĐƯA em RA GA.” – Anh tự ĐỘNG LỰC qua nét mặt NGỰNG NGỪNG của Miên chuyển CHỦ ĐỀ, giọng vẫn như cũ ẤM ÁP.

“Anh ĐỢI em một lát.” – Miên gật đầu, vội lên phòng thay ĐỒ.

Nhìn bộ DẠNG LUỐNG CUỐNG khác với vẻ ĐIỀM TĨNH thường thấy của Miên, Quân không NHỊN ĐƯỢC phì cười, tay vẫn VUỐT VE bộ LÔNG MỀM MƯỢT của MŨM MÌM, giọng nói nhỏ khó có thể nghe thấy “Thật ra, lúc ở bên em đã ĐẶC BIỆT nói nhiều hơn một chút rồi.”

Xe đến GA, anh xuống mở cửa xe cho Miên rồi vòng lại phía bên ghế lái mang xuống hai TÚI QUÀ to ĐỪNG.

“Mẹ và tôi có chút quà cho hai bác ở nhà.”

Miên chần chờ, lúc nào cũng nhận quà thì thật là ngại, toan từ chối đã lại nghe anh nói tiếp:

“Tốt nhất là em cứ nhận ĐI, mẹ tôi đã lên một DANH SÁCH dài rồi, giờ em không nhận thì Tết mẹ tôi cũng mang qua cho nhà em thôi.”

Miên CỨNG HỌNG, không lảng nhảng mất thời gian, máy MÓC nhận quà, chào anh định quay ĐI.

“Hẹn gặp lại em.”

Cô cười nhẹ: “Mong sớm gặp lại anh và dì AN. Anh lái xe cẩn thận.”

Nói rồi kéo va li ĐI, bước chân thong dong, lòng cũng nhẹ nhõm ĐI NHIỀU, sắp được về nhà. Chỉ cần ngủ một giấc sáng mai tỉnh dậy đã thấy mình ở nhà, ít nhiều gì cũng có thể tạm lánh được chốn thị phi ĐẦY RẦY một MỖI NGÀY một thời gian rồi, những chuyện ngày sau thì cứ để sau TÍNH.

17. Chương 6-2

Trước khi tàu dừng, Miên gọi điện trước cho ba nên vừa lách thếch kéo đồ ra ngoài cửa đã thấy ba đứng ở đó đợi sẵn. Nhác thấy con gái túi to túi nhỏ đủ thứ đồ lại va li ba lô các kiểu, ba không nhìn được nhìn Miên lên xuống mấy lần rồi nghiêm túc:

“Con tính dọn nhà ngoài đó về đây đây hả?”

Miên nhăn mũi cười trừ đưa va li cho ba rồi lên xe về nhà.

Ba đưa chìa khóa cho Miên mở cửa, bảo Miên nhanh lên cất đồ rồi xuống ăn sáng không nguội. Miên mở cửa vào nhà, rón rén xách va li lên tầng trên, thấy vậy ba cười:

“Mẹ con đi chợ từ sớm rồi, em nó cũng đi học rồi, nhà không có ai, còn cứ đi thoải mái.”

Miên lè lưỡi cười, leo một mạch lên phòng, đặt đồ tử tế xong xuôi rồi thở hồng hộc. Mẹ bảo chuyển phòng cô lên tầng ba để cô đi đi lại lại cho khỏe người, còn em phải gần ba mẹ để ba mẹ còn tiện kèm cặp nên chuyển xuống phòng tầng hai. Miên mặc dù không đồng ý nhưng nước mắt chan cơm gặt đầu, một năm chẳng về được mấy lần, có tham luyến cái phòng của mình đi thế nào đi chăng nữa cũng đuối lí.

Cô thay đồ rửa mặt cho tỉnh táo rồi xuống ăn sáng, kết thúc chuyến đi dài tám tiếng bằng giấc ngủ không mộng mị trên chiếc giường êm như nhung của mình. Trước khi nhắm mắt vẫn còn tham lam hít một hơi thật sâu, cảm thán “Ở nhà thật tốt”.

*

Công việc chính của Miên từ lúc về là nấu ăn dọn dẹp dọn dẹp nấu ăn, thắp từng mẹ đi mua sắm đồ trang trí nhà cửa dịp Tết, học thêm món này món nọ món lạ món chai.

Hôm nay trong lúc cô làm món thịt “lung tung” theo cách chế biến của mẹ, đang thời khắc đầy nguy hiểm, dầu trong chảo bắn tóe tung ra ngoài chợt Miên nghe thấy mẹ nói:

“Chiều mẹ dạy con cắm hoa với gọt quả nhá Miên.”

Miên mở to mắt như sợ nghe lầm, vì mãi bần thần nên bị dầu bắn vào tay, vẫn không quên quay ra sau hỏi mẹ: “Học làm gì ạ?”

“Ồ cái con bé này, 23 tuổi rồi, cắm hoa không biết gọt hoa quả không biết, mẹ không dạy để sau này chị về nhà chồng người ta cười mẹ chết à?”

Mặt Miên méo xẹo, miệng lẩm bẩm “Con còn trẻ mà, còn muốn ở với ba mẹ lâu thật lâu mà, chưa gì mẹ đã manh nha ý định đuổi con đi rồi.”

“Con gái trong nhà như bom nổ chậm. Mẹ cũng là suy nghĩ cho con thôi, sớm ổn định công việc gia đình đi cho ba mẹ bớt lo. Mà mẹ hỏi thật, con với thằng bé trẻ tuổi phong độ trong ‘truyền thuyết’ kia không có gì thật hả?”

Miên đổ thịt ra đĩa, vẻ mặt không mấy bận tâm.

“Dạ hơi có một chút chút.”

“Hơi có một chút chút? Con thích cậu ta hả?”

Miên không nghĩ ngợi gì mà gặt đầu.

“Cậu ta có thích con không?”

“Con cũng không biết.”

“Sao lại không biết? Thế nó có chủ động nhắn tin gọi điện cho con không? Có rủ con đi chơi đi xem phim hay đi ăn gì không?”

“Thỉnh thoảng có chủ động nhắn tin nhưng vì anh có việc, còn chuyện rủ đi ăn thì dì An mời nên anh chỉ chuyển lời thôi ạ.”

Miên sắp đồ ăn ra bàn lấy bát đũa rồi rút điện nồi cơm, chợt cảm giác không khí phía sau cứ quánh lại khó hiểu, bèn quay nhìn mẹ, thấy mẹ cũng đang nhìn cô chăm chăm.

“Mẹ, sao thế ạ?”

“Chuyện của mình mà chị nói cứ như chuyện người dưng.”

“Biết làm sao được ạ. Chuyện tình cảm nhạt nhẽo của con gái mẹ chỉ có vậy mà thôi.” – Miên giả vờ sâu não.

“Chỉ lo chuyện thiên hạ là rành. Chuyện tình cảm trên lý thuyết thì mình nên để con trai chủ động mà thấy nó tốt quá thì chủ động tiến tới đi, không lại lỡ cơ hội.” – Mẹ đưa cho cô một trái táo xanh.

Miên nhận lấy, khoe môi cong cong: “À à, mẹ lại còn dạy con gái mẹ chủ động cầm cửa, chủ động bày tỏ tình cảm.”

Mẹ mắng: “Bây, mẹ bày chị thế bao giờ, mẹ chỉ bảo chị chủ động một tí, còn chị phải làm thế nào để người ta chờ không được nói thích chị chứ.”

Miên mắt tròn xoe: “Mẹ có cách nào hay chỉ con đi.”

Đang giai đoạn nước sôi lửa bỏng thì ba với em từ ngoài phòng khách vào, Miên thấy mẹ buông một câu khiến toàn thân cô đông cứng:

“Chuyện hạnh phúc của chị chứ có phải của mẹ đâu mà mẹ phải chỉ.”

Miên gật gật nghĩ thầm “Mẹ, mẹ là số một rồi, cấm có ai số hai được”.

Cứ nghĩ mẹ nói chơi không ngờ mẹ nói thật, buổi chiều ngày hôm đấy mẹ dẫn cô đi siêu thị mua về ba cân táo, gọt mẫu cho cô một quả rồi yêu cầu Miên gọt hết số táo còn lại, bỏ ra ngay ngắn, dùng giấy bọc thực phẩm bọc kín từng đĩa một, bỏ ngăn mát tủ lạnh, đến lúc khách đến chơi thì mang ra tiếp khách.

Miên âm thầm rơi nước mắt, trầy trật mãi mới gọt xong một cân, tệ nhất chính là vỏ đứt đoạn vụn mẫu đến đáng thương so với những vòng vỏ mẹ gọt ra thì là một trời một vực. Mẹ nhìn cô thở dài, ánh mắt bất lực “hận rèn sắt không thành thép”:

“Từ hôm nay ngày nào con cũng phải đi siêu thị mua hoa quả, chọn các loại quả bắt buộc phải gọt vỏ mới có thể ăn tập gọt cho mẹ.”

“Lỡ gọt đứt tay thì sao ạ?” – Mặt Miên thoáng tái mét, tự nghĩ mình nấu ăn cũng không đến nỗi nào sao đến cái trò bỏ gọt này lại tệ như vậy.

Mẹ nhìn nhìn đồng hồ rồi lại nhìn nhìn cô, cuối cùng lạnh lùng: “Đứt tay thì băng lại.”

Miên nghe thấy tiếng lòng rơi vỡ, loảng xoảng loảng xoảng. Mẹ đã kiên quyết như vậy cô không thể không làm theo.

Kết quả thu được sau mấy ngày gọt hoa quả liên tục dưới sự giám sát của mẹ chính là bốn ngón tay phải dùng băng y tế và một mớ hỗn độn vỏ hoa quả không thành hình.

Mấy điều đó chưa là gì so với việc chiều mừng một Tết, khi cô vẫn đang miệt mài thực hiện công việc rèn mình vĩ đại trên thì nhà có khách. Khách vừa vào nhà không khí xung quanh cô lập tức liền thay đổi một trăm tám mươi độ. Miên vẫn kiên trì công việc gọt hoa quả kiên quyết không ra ngoài, nhưng tần suất hai bà mẹ nhắc đến tên cô ngày một dày, Miên muốn làm ngơ mà chỉ thấy bất lực, cương không nổi tò mò bèn rời phòng ăn đi nhanh ra phòng khách chào hỏi, mắt thấy dì An và người bên cạnh, mí mắt lại khẽ giật giật vài cái.

“Con chào đi.”

“Chào con.” – Dì An cười tươi ôm cô, Miên tuy không quen lắm nhưng cũng phối hợp ôm lại.

Đến lúc dì buông Miên ra cô mới có thể chào anh. Người phía trước nhìn cô bằng ánh mắt ôn hòa, khẽ gật đầu, giọng vẫn ấm áp như cũ “Chào em”.

Chỉ khi nghe thấy tiếng anh, Miên mới nhận thực rõ mình đã mong nhớ giọng nói này tới vậy. Từ lần cuối gặp anh đến giờ hai người không liên lạc với nhau thêm lần nào.

“Miên vào nhà lấy hoa quả ra đi con.” – Mẹ hích nhẹ tay cô, trong mắt là tầng tầng ý vị “Con định ăn tươi nuốt sống con nhà người ta à?”

Miên biết mình vừa thất thần nhanh nhẹn hiểu ý đi vào trong lấy hoa quả. Lúc bưng đồ ra bố cục chỗ ngồi đã định, hai mẹ ngồi phía trước nhường lại ghế bên cạnh anh ở phía đối diện cho cô. Miên ngồi xuống ghế có nệm êm mà có cảm tưởng như ngồi phải gai.

Cuộc nói chuyện đầu tiên của cả bốn người tự nhiên và dễ chịu hơn so với cô tưởng, đáng ngạc nhiên chính là bình thường mẹ rất hay mang cô ra “dìm” lên “dìm” xuống hôm nay lại không thấy gì, hơn vậy còn giúp cô khai thác rất nhiều chuyện hồi bé của anh từ dì An. Mắt thấy mặt anh hơi đỏ sẫm, Miên che miệng, khóe môi không kìm được cong lên.

Miên đứng dậy rót thêm trà vào cốc cho từng người, dường như lúc này mới để ý, dì An nhìn tay cô:

“Tay con bị làm sao thế Miên?”

Miên xấu hổ, cười ngượng: “Do con sơ ý thôi ạ.”

“Lần sau con nhớ cẩn thận nhé! Tay bằng cả bốn ngón thế kia mẹ Ngân có bắt con nấu cơm không?”

Mẹ cô nghe thấy vậy cười tươi: “Thích nấu ăn như nó chỉ sợ người khác không cho mình nấu cơm thôi, em đừng dùng từ ‘bất’ mà tội chị.”

Dì An gật đầu hài lòng “Nhà nào có được con dâu như bé Miên thì đúng là phúc của nhà đấy”, khi không ánh mắt lại rơi xuống chỗ ngồi của cô và anh.

Miên cười trừ “Con vụng lắm dì ạ”, vừa ngồi lại xuống ghế thì điện thoại rung, tin nhắn mới đến chỉ vắn vắn “Vì gọt hoa quả đấy hả?” Miên hiểu ý anh, vừa ngượng lại vừa ngại khẽ lẩm bầm “Trời ạ, sao anh ấy biết được?”

Nói chuyện tới tận tầm chiều muộn dì An mới quyến luyến nắm chặt tay mẹ Miên, ánh mắt tình cảm nhắc đi nhắc lại nói chuyện chưa đủ đã phải ra về nhưng lại kiên quyết từ chối lúc mẹ cô bảo hai người ở lại ăn cơm.

Mãi tới khi dì và anh rời đi, Miên mới thấy tim mình đập đúng nhịp trở lại, tâm trạng như cũ phẳng lặng.

“Vì sao con lại thích cậu ta?” – Mẹ đóng cửa, nhìn cô.

“Con nhìn thấy anh ấy ôm mèo.” – Lời Miên bật ra như phản xạ.

Mẹ chống cằm “Chỉ có vậy?”

Miên lắc đầu “Con không thể nói cụ thể được con thích anh ấy ở điểm nào, con chỉ biết từng lời nói hành động cử chỉ của anh ấy đều khiến con vừa ý.”

Mẹ gật đầu: “Nếu phù hợp thì đừng bỏ lỡ.”

“Con chỉ lơ mơ thấy anh ấy cũng có một ít cảm giác với con nhưng là cảm giác gì con cũng không rõ. Vì không biết rõ nên con cũng không vội cứ để mọi chuyện thuận theo tự nhiên mẹ ạ.”

Thấy mẹ vẫn cứ nhìn mình bằng ánh mắt kì lạ, Miên có chút ngờ vực: “Mẹ thấy anh ấy thế nào ạ?”

“Trầm tĩnh, chừng chạc, tính tình hơi khó lường một chút nhưng cũng được.”

Trong đầu Miên gõ nhẹ mấy tiếng tong tong, cảm giác lạnh người chạy dọc sống lưng rồi mất hút.

“Sao mặt con tái mét vậy? Hôm nay không có việc gì nữa đâu, lên phòng nghỉ ngơi đi, để đây mẹ nấu cơm cho.” – Nói rồi mẹ đi vào bếp. Miên cố chấp đi theo mẹ, kết quả không cần phải nói cũng biết bị mẹ đuổi ra ngoài.

Miên lên phòng đóng kín cửa, ngồi ở góc làm việc nhìn xuống dưới. Cô biết mình có tình cảm với anh, biết mình thích anh, biết mình nhớ nhung tham luyến giọng nói của anh nhưng vẫn nỗ lực ghim chặt nó lại.

Miên vốn không mấy để ý chuyện con gái phải tỏ tình trước hay con trai tỏ tình trước, cũng không phiền việc thích ai đó thì nên chủ động một chút, chỉ là thái độ của anh lúc gần lúc xa, tay anh lúc chặt lúc lỏng, lúc buông dây lúc kéo dây, lúc thể hiện anh cũng có tình cảm với cô lúc lạnh nhạt như chẳng hề mảy may rung động, đối với típ người thích chơi trò đuổi bắt như vậy Miền không muốn đặt nặng quá nhiều tâm tư. Vì với cô, chuyện tình cảm trước sau đều không phải là trò chơi dù dưới bất kì hình thức nào cách thức và chủ ý của đối phương ra sao.

18. Chương 6-3

Những ngày nghỉ cuối cùng nhanh chóng kết thúc, trước hôm Miền đi một ngày mẹ đã tắt bật đi chợ từ sớm làm đủ các thứ cô thích ăn cho vào ngăn đá, còn cẩn thận đi mua một thùng xốp về cho cô tiện xách theo. Miền nhìn các hộp đồ đầy kín trong tủ lạnh có chút ngộp thở bảo mẹ: “Nhiều đồ thế này con ăn không hết đâu mẹ, mẹ để lại một nửa ở nhà mà ăn.”

“Còn Hân nữa mà. Mấy thứ này không phải con rất thích ăn hả? Lần nào gọi điện về cũng mè nheo bảo thêm cái này cái kia còn gì.”

Miên ôm mẹ, cười ngọt: “Mẹ, yêu mẹ nhất đó.”

Mẹ nhìn cô bĩu môi: “Chị chỉ được cái khéo nịnh. Ở thủ đô cái gì cũng có mà lần nào về cũng làm như từ rừng rú xuống không bằng.”

“Vì không có mẹ đấy.” – Miền lè lưỡi, ôm chặt mẹ thêm một chút. – “Con chả muốn đi tẹo nào cả.”

“Vậy hồi trước sao còn không thi trường ở nhà cho gần?”

“Hồi trước con mà biết xa ba mẹ nhớ nhiều như này thì còn lâu con mới thi trường ngoài kia í.” – Miền cười hì hì, bóp bóp vai mẹ. – “Mẹ để con nấu bữa tối cho nhé! Sáng mai con đi rồi.”

Mẹ gật gật: “Tưởng gì, mẹ nhường đấy.”

Để chiều dài cả nhà, Miền làm mấy món mà trước đây cô chưa từng nấu nhân tiện đồ ăn mẹ làm nữa, phải tranh thủ. Lúc cô bưng đồ ăn ra, ba bảo: “Hôm nay con gái có chuyện vui hả?”

Miên đặt đồ ăn xuống bàn, nháy mắt với ba: “Rõ vậy ạ?”

Ba gật đầu: “Ừ, rõ. Thế có chuyện gì vui mà tự dưng nấu cả bàn thức ăn cho ba mẹ đấy?”

Miên ngồi xuống, xới cơm cho từng người, mặt diễn nguyên vẻ bí hiểm.

“Chị nói nhanh đi cho cả nhà còn ăn cơm, em đói bụng rồi.” – Em cô bĩu môi.

Miên lấy đĩa gỗ em một cái, rồi cười hihi: “Con chỉ muốn thông báo con đã qua vòng sơ loại của W Magazine rồi, họ đã hẹn lịch phỏng vấn, nếu qua vòng này con sẽ thành nhân viên chính thức ạ.”

“Con gái lớn rồi, cuối cùng cũng chịu rời cuộc sống lỏng lẻo để ổn định rồi. Chả mấy mà đi lấy chồng mất thôi.”

Mẹ nghe thấy ba nói vậy liền nhú mày: “Cái Miền nó nghĩ được như vậy anh phải vui chứ, Miền không đi lấy chồng thì làm sao vợ chồng mình có cháu bé sớm được.”

@#\$\$%^&*(^&*(

Miên đưa tay vỗ gáy mấy cái, miễn bình luận tập trung ăn cơm. Ba mẹ cô đúng là tổ lái chuyên nghiệp, có thể lái chuyện con gái qua vòng sơ tuyển thành viên cảnh (n+1) năm sau như vậy, quả không tầm thường tí nào.

“Chị tranh thủ ba mẹ khẩu chiến mà ăn nhiều vào.” – Em trai gấp cho cô một phần đùi gà nướng, nhovn miệng – “Chúc mừng chị đã qua vòng sơ tuyển.”

“Ừ, em cũng ăn nhiều vào.” – Miên đưa tay định xoa đầu em trai nhưng đoán nó ngại sẽ né nên lại thôi, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp.

Sáng hôm sau Miên vai mang ba lô, tay phải kéo vali tay trái xách thùng đồ ăn mà mẹ dậy từ sớm cẩn thận đóng gói. Ba nhìn cô bị nuột hết bởi đồng đồ mà thương, xách hộ va li và hộp thức ăn, mang lên tàu đặt ngay ngắn, dặn dò cô thêm lần nữa rồi mới xuống bên dưới. Miên biết ba vẫn chưa rời đi, năm năm nay lần nào đưa cô ra ga ba cũng dừng chờ mãi tới khi tàu chuyển bánh đi mất mới về nhà. Miên đưa tay lau vội nước mắt, tự nhắc mình không được phép mít ướt như vậy nữa có thể ba mẹ mới có thể yên tâm về cô một chút.

Nhà ga thông báo tàu sắp rời ga, Miên nhắn tin báo ba về cẩn thận rồi nằm xuống giường trùm chăn ngủ thắm “Nghỉ ngơi đi Miên, ngoài kia còn nhiều việc phải làm đang đợi đó.”

19. Chương 7-1

Miên kết thúc buổi phỏng vấn tương đối thuận lợi, sắp nhắn tin báo cô ở lại để gặp anh nên cô qua phòng anh trước để chờ. Nhìn các số báo có liên quan đến vụ cha dưỡng hãm hiếp con gái buộc cô gái 19 tuổi phải tự tử được anh xếp ngay ngắn trên bàn, Miên có thể đoán ra nội dung cuộc trò chuyện ngày hôm nay.

“Để em đợi lâu rồi.” – Anh đặt tài liệu xuống bàn, ngồi ở vị trí đối diện Miên.

“Em chỉ mới đợi thôi mà.”

“Em ăn Tết vui không?”

Miên cười, mang một ít bánh mẹ gói đặt lên bàn: “Rất vui ạ. Đây là bánh do mẹ em gói, để ăn lắm anh, anh mang về cho bé Huyền một ít nhé!”

Mình nhận gói quà, cảm ơn Miên, im lặng một lúc rồi đi vào vấn đề chính.

“Xin lỗi em, vì tòa soạn bảo mật thông tin không tốt nên tên đó mới có thông tin của em.”

Miên lắc đầu: “Chuyện đó cũng qua rồi, không sao đâu anh.”

“Chuyên mục ‘Trò chuyện với Kaze’ nhận được phản hồi rất tốt nhưng sau chuyện này chắc không thể tiếp tục được. Cấp trên đã có chỉ thị rồi.”

Miên bình tĩnh: “Em hiểu mà.”

“Thật may danh tính của em không bị công khai trên các phương tiện truyền thông.” – Mắt thấy Miên không có phản ứng gì đặc biệt, anh chuyển chủ đề. – “Còn về buổi phỏng vấn hôm nay chắc sẽ sớm có kết quả thôi, rất vui khi em quyết định nộp hồ sơ gia nhập chính thức vào tòa soạn của chúng ta.”

“Cảm ơn anh.” – Miên nhoẻn miệng. Kiên nhẫn chờ anh kết thúc buổi nói chuyện.

“Tối nay em có rảnh không, anh mời em ăn tối, xem như xin lỗi vì sự cố thông tin vừa qua.”

“Chắc để khi khác ạ, tối nay em có hẹn rồi.”

“Ừ, vậy thôi. Em về sớm đi.”

Miên gật đầu chào anh rồi ra ngoài. Cô hít vào một hơi thật sâu, thật không biết phải dùng cách nào để cắt đứt sợi dây tình cảm mà anh dành cho cô.

Lang thang bên ngoài một lúc lâu Miên vẫn chưa muốn về nhà. Hân đang ở quê, chắc còn cần thêm một thời gian nữa mới có thể trở lại như bình thường. Việc trả thù nói không trả thì không cam lòng, trả được rồi liệu có thấy vui không? Miên chỉ biết bạn cô đã phải trả một cái giá quá đắt. Sau này, khi nhìn lại liệu rằng cô ấy có còn chọn lựa như vậy?

Miên dừng bước, mắt nhìn lên thấy biển hiệu của Miaow, cũng lâu rồi kể từ ngày nghỉ việc cô không vào lại đây. Lần nữa ngẫm nghĩ một lúc cô quyết định bước vào. Miên gọi một cốc cappuccino, thêm một phần bánh ngập chocolate, thẳng tiến tới chỗ ngồi quen thuộc phía góc cuối của quán. Cùng một chỗ ngồi lúc làm nhân viên có cảm giác khác, lúc là khách lại có cảm giác khác.

Bên ngoài cửa kính bầu trời trong xanh, một ngày nắng đẹp hiếm hoi giữa mùa đông. Miên uống một ngụm nước nhỏ, cảm thán: “Người buồn mà cảnh cứ vui như đúng rồi”.

Nhân viên đặt phần đồ của cô xuống bàn, là nhân viên mới. Cô nhìn quanh, vừa nãy không để ý hơn nửa số nhân viên đều đã được thay mới. Liệu quản lý có được thay mới luôn không nhỉ?

“Miên, lâu lắm mới gặp lại cậu.”

Ngước mắt lên nhìn, cô gái đứng trước mặt Miên đã được mặc đồng phục của quán lý, nụ cười trên khuôn mặt vẫn như cũ thuần khiết tưởng như vô hại.

“Đã thắng chức rồi. Chúc mừng Mai.”

“Haha, có gì đáng chúc mừng đâu, vẫn phải nhờ Miên quan tâm thêm chút.”

Cô cười cười. “Mai nói vậy Miên không hiểu lắm đâu.”

“Miên nghỉ làm, Min cũng bị buộc thôi việc, lý do là thiếu kỹ năng xử lý sự cố gây ảnh hưởng đến Miaow.”

Miên nhìn ra ý tứ trong câu nói này, nhưng camera ngày hôm đó rõ ràng bị hỏng không thể ghi lại được chuyện Min cố tình làm to tiếng. Vậy sao...

“Người có năng lực nắm bắt cơ hội như Mai, không cần Miên quan tâm cũng chắc chắn sẽ tự mình tiến xa được.”

“Haha, qua một thời gian miệng lưỡi cũng nhanh lên mấy phần. Thôi không quấy rầy Miên nữa, Mai đi xử lý chút việc.”

“Ừ đi nhé!”

Cô gái rời khỏi nụ cười trên môi Miên cũng tắt ngúm. Ai cũng được chuyện gì cũng được, Miên chỉ cần có thể êm xuôi tận hưởng hết phần đồ của mình mà không có bất kì tác nhân trời ơi đất hỡi nào phá đám là được rồi. Lúc nghĩ đến điều này trong đầu liền xuất hiện hình ảnh của anh. Cô nhìn đồng hồ, vẫn chưa tới giờ, kể cả tới giờ như thói quen ngày trước anh tới đây uống cà phê thì đã sao, vị trí này là của cô rồi, đừng hòng tranh. Miên nở nụ cười đắc ý, còn tươi tắn và rạng rỡ hơn cả ánh nắng ngoài kia.

20. Chương 7-2

Quân cầm cốc cà phê lên, xoay vòng nhưng chưa vội uống. Ánh mắt tập trung vào camera theo dõi, nét mặt cũng biến chuyển sinh động hết như nhân vật nữ quen mắt đang ngồi ở tầng một.

“Đừng nhìn nữa, xuống mời Miên đi ăn tối đi.”

Anh nhìn lên, thấy mẹ vẫn chưa bỏ báo xuống.

“Tối con bận rồi.”

“Xuống gặp con bé đi. Không phải con cũng nhớ người ta á hả. Cứ kiếm chế như vậy làm gì?”

“Con nhớ bao giờ.”

Mẹ gõ nhẹ lên bàn anh mấy tiếng, cười: “Thật không nhớ? Vậy ai mới mừng 1 Tết đã giục mẹ đến nhà người ta chơi?”

Quân biết tránh không được nên thẳng thắn với mẹ: “Con vẫn còn cần thời gian để tìm hiểu thêm, mẹ đừng vội. Cô ấy cũng không vội mà.”

Nghe con trai nói vậy, trong lòng xem như có lời chứng thực cho chuyện tình cảm đang trên đà phát triển tốt, dù vui nhưng An vẫn nhẹ giọng: “Con đã 28 rồi, mẹ không vội mà được sao?”

Quân suy nghĩ nghiêm túc một hồi rồi đề nghị: “Hải 23 rồi, lớn rồi, mẹ cũng giục nó có người yêu đi. Giục từ giờ thì mới kịp, tránh để mẹ phiền lòng như con.”

“Mẹ đánh anh bây giờ.” – Mẹ giơ tờ báo trong tay đe dọa. – “Hai anh em nhà anh chỉ giỏi làm mẹ phiền lòng thôi. Mẹ chửi Miên rồi đấy. Anh muốn làm thế nào thì làm.”

Quân từ chối bình luận, vòng ra sau bóp bóp vai cho mẹ, ánh mắt tình cảm thấy rõ: “Mẹ phiền lòng trên mặt sẽ có thêm nhiều nếp nhăn, mà có nhiều nếp nhăn là không đẹp nữa đâu.”

“Bao giờ mẹ mới có cháu bé? Bằng tuổi mẹ, bạn mẹ lên chức bà hết rồi.”

Quân đang loay hoay chưa biết phải trả lời thế nào thì mẹ ra sao thì thật may thư ký gõ cửa, thông báo cuộc họp đột xuất chỉ nhánh một đã chuẩn bị xong, bảo anh vào phòng họp.

“Thôi, con vào phòng họp đi, mẹ về trước đây. Mai ba con về nhà, nhớ qua đúng giờ để cả nhà còn ăn cơm chung với nhau.”

“Con nhớ rồi. Mẹ về cẩn thận nhé!” – Quân lấy áo khoác cho mẹ, tiễn mẹ ra cửa rồi mới cùng thư ký vào phòng họp.

Chưa đầy 30 phút các vấn đề được đưa ra đã được giải quyết xong, cuộc họp nhanh chóng kết thúc, mọi người lần lượt ra về. Quân thu xếp tài liệu, nghỉ ngơi vài giây rồi bước về phía cửa sổ, vén rèm nhìn xuống chỗ ngồi quen thuộc. Miên đã đi mất, trong lòng anh có chút thất vọng. Mấy ngày nay lúc trở về căn hộ anh hay mừng tượng cảnh có người chờ đợi mình ở nhà, cả hai sẽ cùng ăn cơm, dọn dẹp rồi xem TV. Quân lắc đầu, cảm giác như mình thật sự đến tuổi cần có gia đình, cần có người để yêu thương chăm sóc. Lại thay nữ chính trong khung cảnh đó lại là Miên. Nếu nói điều này ra chắc chắn sẽ bị mẹ anh cười ngất. Đến anh cũng cảm thấy thật sự hoang đường.

Miên là một cô gái có nội tâm sâu sắc, vừa có chút đơn thuần vừa có chút khó lường. Rõ ràng nếu chỉ gặp một lần chắc chắn sẽ bị bộ dạng hiền lành vô hại của cô lừa gạt. Anh đã bị lừa gạt rồi dẫn dụ, từng bước từng bước tiến lại gần Miên; từng chút từng chút quen thuộc với giọng nói, cử chỉ, nét mặt dịu dàng của cô. Anh thích cô, không gặp sẽ nhớ, không liên lạc được sẽ lo, nhìn cô khóc trong lòng cũng đau xót, tìm mọi cách để được ăn cơm cô nấu, đến cả Miaow cũng bị mang ra lợi dụng triệt để. Ánh mắt ai oán của Miaow khi bị anh bớt một nửa suất ăn làm sao Quân quên được chứ.

Mọi thứ đều gần như rõ ràng trước mặt, chỉ là anh cần thêm ít thời gian nữa, anh muốn hiểu về Miên nhiều hơn.

“Giám đốc!”

Dứt mình ra khỏi trạng thái suy tư, Quân quan sát bộ dạng như có điều muốn nói của My: “Có chuyện gì sao?”

“Tôi nay anh có bận không? Em mời anh đi ăn cơm, xem như cảm ơn anh hôm trước đã đưa em về.”

“Không cần đâu. Cũng chỉ là tiện đường mà thôi. Tôi về trước đây.” – Quân cười chào rồi bước ra khỏi phòng họp.

Đứng im một lúc lâu, mãi tới khi trong phòng không còn vương chút dư âm nào của anh My mới thu xếp đồ rời khỏi.

My là nhân viên mới được tuyển dụng của Miaow, cô đã vượt qua hàng trăm hồ sơ của các ứng viên ưu tú khác để trở thành thư ký chính thức cho giám đốc Miaow. Sự kiêng dè trước hôm phỏng vấn vì lo giám đốc của Miaow còn trẻ đã thành công sẽ không tránh được kiêu ngạo chính thức bị sút bay khi anh là người phỏng vấn cô. Thái độ chuyên nghiệp và sự cẩn thận của anh khiến My bình tâm và hoàn thành phần của mình tốt hơn dự kiến.

Lí do công việc khiến My dần quen thuộc với thói quen của sếp, cả trong cung cách làm việc cũng như những lần cô theo anh đi xã giao tham dự tiệc. Càng tiếp xúc cô lại càng bị anh thu hút, sức hút từ một người đàn ông trẻ tuổi thành đạt. Anh đạt tất cả các gạch đầu dòng của My về mẫu đàn ông lý tưởng. Hơn hết, tới giờ anh vẫn chưa có bạn gái. Cơ hội của My không phải là không có. Cô nhận thức được những thế mạnh của bản thân và muốn nắm bắt cơ hội của mình. Chỉ là My vẫn chưa biết nên chọn con đường nào để có thể vừa đảm bảo thành việc vừa giữ lại sự kiêu hãnh cho bản thân mà thôi.

21. Chương 7-3

Miên nhận được mail trúng tuyển vào đúng ngày lễ Tình nhân trong khi mọi đôi uyên ương đều đổ ra đường chỉ duy cô ngồi mốc meo ở nhà nấu ăn dọn dẹp rồi nằm bò ra viết sách, được một lúc chán lại lẩn lè vào bếp nhào bột làm bánh, miễn cưỡng có thể nói việc trúng tuyển là tin khởi sắc nhất trong ngày.

Nhớ hồi trước lúc còn ở nhà cứ đến ngày Valentine là ba lại nhờ Miên đi mua chocolate cho mẹ, năm nào cũng như năm nào còn đều hơn cả vắt chanh, cô được thù lao là giá trị tương đương với phần quà mua cho mẹ vì ba thương con gái lễ tết gì mà chẳng có ai ngó ngang. Năm nay đúng là thập phần thất bát, vừa không được ăn ké chocolate của mẹ vừa không nhận được quà của ba, đang trong lúc bi ai thì nhận được điện thoại của mẹ:

“Mẹ ạ?”

“Ừ. Đang đi chơi hả con?”

Miên mắt đảo quanh đủ một vòng rồi giọng nhẹ bẫng:

“Không, con ở nhà ạ.”

“Không có ai đưa con đi chơi hả?”

“Là con không muốn đi mà mẹ.”

Như không để tâm câu trả lời của cô mẹ tiếp tục với ‘auto’ câu hỏi: “Không có ai tặng hoa, tặng quà cho con hả?”

“Dạ, đúng là không có ai. Ba tặng gì cho mẹ thế ạ?”

“Ôi dào, có tặng gì đâu, mọi năm con ở nhà mới bày vẽ hoa với chả quà đấy chứ, mẹ bảo cứ quy đổi hết thành tiền mặt cho mẹ đi chợ, vừa đỡ tốn lại được ăn ngon. Con không ở nhà thật tiếc quá. Mà con gái mới 23 tuổi đầu không ai theo đuổi không ai tặng quà là có làm sao vậy?”

Miên nghẹn cổ sang hắt một bên, chỉ muốn nói “Mẹ, xin mẹ đừng xét muối trái tim con” lời ra đến miệng lại chuyển thành: “Mẹ, con gái mẹ không ế, chỉ là những người không phù hợp thì không thể nhận lời”. Lúc nói ra câu đó không tự chủ được nhìn hộp quà đặt phía trên bàn mà sáng nay cô nhận được, là Minh gửi.

“Còn cậu ta thì sao?”

“Cậu ta nào ạ?”

“Chỉ có một cậu ta. Con biết người mẹ muốn nhắc đến.”

Miên thở nhẹ, thôi không lòng vòng “Từ hôm ra ngoài này tới giờ con vẫn chưa gặp anh ấy.”

“Thật không hiểu mấy người trẻ các con nghĩ gì nữa. Sáng nay ba vừa chuyển phát quà cho cô con gái quý hóa rồi nhé! Mẹ mong là vào ngày này năm sau con không phải ở nhà lẩn lè trong bếp nữa. Chúc con gái mẹ ngày lễ tình yêu vui vẻ.”

Miên mỉm cười, hạnh phúc dâng như sóng, cô có thể không cần có bạn trai nhưng không thể không có gia đình ấm áp của mình.

Mẹ nói chuyện với Miên thêm một lúc nữa rồi mới cúp máy.

Gạch đầu dòng vài việc phải làm cho kín buổi tối Miên vào bếp làm bữa tối. Ở một mình càng phải chăm sóc bản thân chu đáo gấp nhiều lần, nhất là người thể trạng yếu như cô, có thể nào cũng không được phép bỏ bữa.

Cơm còn chưa hầm xong, bên ngoài có người bấm chuông. Miên đoán là quà chuyển phát của ba đã tới nơi.

Mở cửa nhưng không thấy ai, chỉ có cục bông mềm mại dụi dụi vào chân cô. Miên bế Mũm Mĩm lên, đưa tay tháo dây trên mình nó lấy tấm thiệp và hộp quà xuống.

“Tôi phải đi công tác vài ngày phiền em chăm sóc Miaow.

P.s: Chúc em ngày lễ tình yêu vui vẻ!”

Miên mở hộp quà, 21 viên chocolate ghép lại thành “Happy Valentine Moc Mien”. Khóe môi Miên khê cong lên thành nụ cười. Lễ tình nhân năm nay của cô cũng không tồi.

*

Giữa đêm Miên bị điện thoại của mẹ đánh thức. Cô mắt nhắm mắt mở bật đèn, nghe giọng mẹ vừa ngân ngấm vừa mệt mỏi:

“Mẹ vừa mới từ viện về. Phương nó uống thuốc ngủ tự tử làm cả nhà náo loạn, may mà đưa vào viện sớm.”

“Sao chị Phương lại hành động thiếu suy nghĩ như vậy. Ai phát hiện ra hả mẹ?”

“Nào có ai phát hiện ra đâu con, nói thì như chuyện đùa, Phương nó uống thuốc xong lại muốn sống nên xuống nhà bảo với hai bác của con nó vừa uống một đồng thuốc ngủ. Thế là cả nhà đưa đi viện ngay trong đêm. Bác gái con khóc sưng cả mắt. Khổ thân, đi làm về đã mệt mỏi còn bị cô con gái quý hóa dày cho suýt thì suy tim. Tuổi trẻ các con cũng thật là buồn cười. Sống mới khó chứ chết thì khó gì. Giờ còn chưa đương đầu với cuộc sống chịu chút chuyện đã như vậy.”

Miên thở phào, may chị họ cô còn chút tỉnh táo. Cô an ủi mẹ: “Chị ấy đang ở độ tuổi mới lớn. Dù sao cũng là tuổi dễ manh động, không được trò chuyện thấu hiểu nhiều có những suy nghĩ hành động tiêu cực là chuyện dễ hiểu mà mẹ. Chị ấy không sao là tốt rồi. Mẹ động viên hai bác mẹ nhé!”

“Con đã biết vậy thì trò chuyện với chị họ con nhiều một chút.”

“Dạ.”

“Thôi con ngủ sớm đi.”

“Mẹ cũng về nghỉ ngơi sớm đi nhé!”

Từ cuộc điện thoại giữa đêm Miên không tài nào ngủ tiếp được nữa. Cô xuống dưới nhà pha cà phê, là lượt phẳng phiu bộ đồ đã được chọn sẵn treo trên móc, chuẩn bị tắm tất đồ ăn sáng, tranh thủ thời gian trước khi đi làm viết thêm được hai nghìn chữ cho chương truyện mới và ra khỏi nhà đúng chuẩn giờ đã định.

Miên được phân công làm việc sát bên cửa sổ, trên bàn có đặt một cây hoa xương rồng nhỏ xinh. Trong đầu nảy ra vài thứ, Miên lấy sổ ghi chép nhanh những thứ cần mua và vật dụng cần thiết cho bàn làm việc của mình. Bắt đầu buổi sáng đầu tuần tương đối dễ chịu.

Tầm trưa Miên nhận được điện thoại của Quân:

“Em ăn trưa chưa?”

“Em vừa mới ăn.”

Như nghe thấy tạp âm, anh lại hỏi:

“Em đang ở ngoài à?”

“Vâng, em đang ở chỗ làm” – Nghĩ nghĩ Miên lại bổ sung – “Anh đừng lo, em đã chuẩn bị sẵn đồ ăn trong nhà rồi, cục cưng sẽ không bị đói đâu”.

“Cho nó nhin một hôm cũng chẳng sao, nhìn đã không còn giống mèo nữa rồi.”

Miên ảo não: “Cực cưng mà biết cha nó nghĩ vậy chắc buồn lắm.”

“Nó có em bù đắp rồi, biết sẽ không buồn đâu. Thôi, em ăn trưa tiếp đi. Tôi cúp máy đây.”

Miên hít một hơi sâu, cuộc nói chuyện này mới nhạt nhẽo không nội dung làm sao, cô buột miệng: “Không còn gì nữa ạ?”

Nghe thấy đầu dây bên kia vang lên tiếng cười: “Còn. Muốn nhắc em chiều nay trời trở lạnh”.

Cô cúp máy, ngẩng lên thấy ánh mắt kì dị của đồng nghiệp cùng phòng.

“Nhìn không ra Miên của chúng ta lại kết hôn sớm như vậy.”

Mí mắt Miên giật giật: “Em chưa kết hôn. Đây là cha của Miaow.”

Trong đầu ding dong như tiếng chuông gõ, Miên cẩn thận bổ sung: “Miaow là một con mèo”.

“À, ra vậy.”

Miên thở nhẹ, còn chưa kịp bỏ tảng đá ra khỏi lưng thì nghe thấy chị đồng nghiệp nhìn cô còn tươi hơn cả hoa: “Vậy em là mẹ của Miaow phải không?”

Miên giơ hai tay ra hiệu đầu hàng về mặt biểu thị “Em thua chị rồi. Chị tha cho em”. Người đối diện nhanh chóng hiểu ý vui vẻ bỏ qua cho cô.

22. Chương 8-1

Đợt công tác tưởng ngắn mà dài không tưởng của Quân kéo dài hơn hai tháng. Hai tháng với vài cuộc điện thoại ngắt quãng lúc nửa đêm, không tin nhắn, không hình ảnh, không thông tin. Miên dù muốn bàng quang ra về không quan tâm cũng làm không nổi. Đi ăn trưa với dì An về nghe được tin anh đáp chuyến bay xuống Nội Bài vào 6 giờ chiều mà cô ở chỗ làm nhấp nhồm không yên. Lời mời đến nhà anh ăn tối cứ treo lửng lơ trên đầu cô. Nếu Miên tới, có phải cô đã thể hiện quá rõ mình nóng lòng muốn gặp anh hay không? Lấy lí do là trùng hợp cô được dì mời tới ăn cơm vừa khéo lúc anh về à? Nghĩ bằng đầu gối cũng đã không tin được rồi đừng nói tới con Cáo nghìn năm trăm đuôi như anh. Miên ủ dột âm thầm hạ quyết tâm, người ta không sốt sắng thì thôi cô không việc gì phải vội, “cơm không ăn gạo vẫn còn đó” không thể nào trong thoáng chốc biến ngay thành cháo được. Huống hồ nhà cô còn đang giữ “con tin”. Nghĩ vậy Miên lấy điện thoại gọi điện cho dì An báo tòa soạn có việc nên không thể tới nhà dì dùng cơm.

Tan làm, Miên vào siêu thị gần nhà mua thức ăn cho Miaow, nhân tiện chọn thêm thực phẩm bỏ vào tủ lạnh. Đạo gần đây công việc nhiều cô không có thời gian đi siêu thị hằng ngày như lúc trước, đồ ăn vì chỉ nấu cho một người cũng bớt cầu kì hơn, thường tối giản hết mức có thể. Lúc sáng lên cân đã thấy sụt ba kí. Miên vô thức đưa tay sờ lên mặt, vậy mà hai má vẫn phúng kinh lên được.

“Đi siêu thị mua đồ cũng có thể thất thần như vậy, em không sợ lấy nhầm thức ăn cho Miaow à?”

Miên giật mình quay sang:

“Sao anh lại ở đây?”

Nét ngạc nhiên không che giấu trên khuôn mặt cô khiến Quân phì cười. Anh chỉ tay vào những thứ chất đống trên xe chở hàng như lí giải, giọng nhẹ nhàng: “Vì tôi cần ở đây”.

Mắt vẫn trân trân nhìn anh, Miên nghe thấy tim mình đập nhanh trong lồng ngực.

“Em còn nhìn tôi bằng ánh mắt đó sẽ có người cho rằng em thù hận gì tôi đấy”. – Anh đưa tay ra che mắt cô, lòng bàn tay anh ấm nóng, phảng phất mùi tinh dầu dễ chịu.

Miên cụp mắt, hít một hơi sâu ghim chặt những nhớ nhung mong ngóng vào một góc, đến khi anh thả tay xuống, cô đã trở lại là Miên của vài phút trước.

Cô và anh lần lượt thanh toán ở quầy rồi cùng nhau ra về. Miên cố đi chậm để mình tụt lại phía sau, ngắm nhìn bóng hình anh cao lớn. Chợt anh dừng bước, ngoảnh lại nhìn Miên, ánh đèn vàng hắt lên khuôn mặt tuần tú:

“Em đi như vậy đến khuya cũng không thể về nhà được đâu. Lên đây. ”

Nhìn tay anh đang hướng về phía mình, Miên ngần ngại rồi nắm lấy.

“Em tưởng anh đang ở nhà, lúc sáng thấy dì An bảo tối cả nhà cùng ăn cơm vì anh về”.

“Ừ, mẹ đang ở nhà tôi nấu cơm vì lo em đi làm về muộn không tiện. Hơn hai tháng rồi, những thứ không để được lâu chị giúp việc qua nhà dọn dẹp đều đã đổ đi hết nên tôi ghé siêu thị mua luôn”.

“Anh không qua em, nhà em có đủ.” – Lời vừa ra khỏi miệng cô lập tức hối hận, ngẩng mặt lên nhìn anh, lại phát hiện anh đang nhìn mình. Miên cắn môi:

“Anh nhìn gì em?”

“Mẹ bảo em có việc ở tòa soạn không về.”

Mi mắt Miên khẽ chớp, giọng nhỏ như muỗi kêu: “Tòa soạn điều người khác rồi, không cần em đi nữa”.

Anh im lặng, vẫn nắm tay cô bước từng bước thật chậm. Đường vào khu đã ở ngay trước mắt. Vào lúc Miên tưởng anh đã quên câu trả lời của mình khi này thì nghe thấy tiếng anh từ trên đỉnh đầu:

“Mẹ tôi rất quý em, trước giờ chưa thấy mẹ nhiệt tình với ai như vậy bao giờ.”

Miên nhìn chăm chăm vào mũi giày, giờ phút này, cô cảm giác như mình là tội nhân thiên cổ. Miên thật sự hi vọng anh không hiểu nhầm, tự đáy lòng Miên rất thích dì An, chỉ là, chỉ là cô ngại anh mà thôi.

“Đến nhà em rồi.”

Miên nhìn cửa nhà tầm một giây, nói nhanh: “Anh đợi em một chút, em vào nhà lấy ít đồ.”

Dứt lời không đợi anh phản ứng đã rời đi. Bóng dáng bé nhỏ của Miên khuất sau cánh cửa chính. Quân đổi tay, mắt không di chuyển. Lần đi công tác này của anh, thật sự rất đúng lúc đúng thời điểm, tiện cho anh quan sát thêm một chút tính cách của Miên. Anh không gọi điện thường xuyên cho cô không phải vì anh quá bận, anh có công việc nhưng thời gian nghỉ ngơi không phải không có, điều anh muốn chính là xem phản ứng của cô ra sao. Mỗi năm anh đều có vài đợt đi công tác xa, thời gian lại dài, nếu bây giờ cô không thích nghi được thì việc dung hòa tính cách sau này sẽ rất khó khăn. Nhưng Miên dường như là một cô gái rất biết mình biết người, anh không gọi cô sẽ mặc định anh bận, không hề làm phiền, nhiều lúc Quân còn phải suy nghĩ ngược có khi người bận là cô ấy chứ không phải là mình, Miên không nhì nhằng, không không nề, thỉnh thoảng bộc lộ cô đang quan tâm anh thỉnh thoảng lại không, vài lần nói chuyện như một người bạn bình thường vài lần lại thể mình thành cô gái bé nhỏ mỏng manh khiến người khác muốn bảo vệ che chở. Anh không biết nữa, anh nghĩ mình đã thật sự tương tận và tin tưởng vào cô.

Miên rất nhanh lấy xong đồ đi ra, thấy anh cứ nhìn đăm đăm cánh cửa nhà mình, cô cũng ngoảnh lại chăm chú nhìn, có cái gì ở đó sao. Rõ ràng là không có gì, Miên lại nhìn anh.

Thấy Miên trân trân nhìn mình, anh nắm lấy tay cô, cười nhẹ “Đi nhanh thôi, chắc mẹ tôi đang phát cáu vì mãi không thấy người mang nguyên liệu về”.

23. Chương 8-2

Sau bữa tối ở nhà anh, mối quan hệ của hai người dường như có bước chuyển biến lớn. Không còn kiểu xa gần khó nắm bắt, thái độ của anh thời gian gần đây đều phát ra tín hiệu kèm nội dung: Anh thật sự

quan tâm đến cô. Miên lần lượt được gặp những thành viên còn lại trong gia đình anh từ bố cho tới em trai. Không thể phủ nhận gia đình anh chính là gia đình kiểu mẫu mà nhiều người mơ ước, sống trong môi trường như vậy bảo sao phong thái của anh lại dễ dàng ghi điểm với người đối diện.

Hoặc giả hai tháng đi công tác đã khiến anh suy nghĩ thấu đáo về mối quan hệ của hai người, hoặc giả anh chỉ đang rảnh rỗi mà thôi. Dù vậy lý trí Miên cũng tự động tăng lờ giả thiết thứ hai. Cho đến khi điều này thật sự xảy ra, cô mới biết mình mong chờ nó từ rất lâu rồi.

Miên bỏ tài liệu và máy ghi âm vào túi xách, cẩn thận điểm lại một lượt các câu hỏi chuẩn bị từ trước, bên phía người chụp ảnh cũng đã thu xếp xong, chỉ đợi giờ là xuất phát. Hôm nay cô sẽ phỏng vấn anh cho bài viết đầu tiên của mình trong chuyên mục “Mỗi tuần một nhân vật”.

Bước ra khỏi tòa soạn, cái nắng đầu tháng 6 như muốn thiêu đốt tất cả mọi vật xung quanh, Miên nheo mắt, nhanh chóng vào xe đến trụ sở chính của Miaow. Đây là lần đầu tiên Miên tới trụ sở chính của Miaow, lúc trước chỉ vì tên đáng yêu nên nấp hồ sơ làm nhân viên bán thời gian, từ đó giờ cũng không tìm hiểu thêm cho tới khi sắp giao nhiệm vụ phụ trách chuyên mục này cho cô.

Điều khiến Miên nhận được sự ghi nhận của mọi người không ngờ lại là hẹn được lịch phỏng vấn với anh. Miaow rất thường xuyên được lên báo vì được đông đảo giới trẻ yêu thích nhưng tuyệt nhiên mọi thông tin cá nhân của giám đốc Miaow lại bị bít kín không thể rò ra ngoài dù chỉ một chút. Do đó việc Miên có cuộc phỏng vấn riêng độc quyền với anh có ý nghĩa rất lớn. Dù có quen biết nhưng quả thật lịch làm việc của anh quá dày, Miên phải hẹn trước cả tuần anh mới có thể thu xếp thời gian cho cô. Thật xấu hổ khi phải thú nhận rằng, quen nhau hơn nửa năm nhưng cô lại phải biết thêm về công việc của anh qua google, cũng chưa từng nghĩ đến Miaow lại có nhiều chi nhánh và sức ảnh hưởng lớn như vậy.

Chỉ 25 phút sau khi xuất phát, Miên đã đến nơi. Lúc cùng đồng nghiệp bước xuống, cô không khỏi có chút ngạc nhiên, trụ sở chính của Miaow không nằm trong tòa nhà cao chọc trời như cô vẫn tưởng tượng. Miaow Building trước mặt cô là tòa nhà trung tâm bốn tầng, xung quanh trồng rất nhiều cây xanh, ở giữa còn có đài phun nước, hiển nhiên không khí ở đây dịu mát hơn hẳn trong trung tâm thành phố.

Miên tiến vào trong, phía sau chiếc bàn gỗ, cô gái mặc áo dài xanh mỉm cười:

“Em có thể giúp được gì cho chị?”

“Tôi đến để gặp giám đốc Quân, tôi là Mộc Miên đến từ tạp chí W – Magazine”.

“Chị có hẹn trước không ạ?”

Nụ cười của cô gái thật sự khiến người đối diện cảm thấy rất dễ chịu, Miên khẽ gật đầu đáp có.

“Phiền chị đợi một lát.”

Sau khi làm xong các thủ tục cần thiết, Miên và đồng nghiệp được hướng dẫn lên tầng 4, thông qua thư kí ở phía bên ngoài, cuối cùng mới được đứng trước phòng giám đốc.

Miên đưa tay gõ cửa, bên trong truyền ra tiếng nói: “Mời vào”.

Hít nhẹ một hơi, cô đẩy cửa bước vào.

Anh vẫn đang ở trên bàn làm việc, kí văn kiện gì đó, ánh mắt hết sức tập trung. Quả thật một trong những thời khắc khiến đàn ông trở nên hấp dẫn nhất chính là khi anh ta tập trung làm việc. Miên ý thức được nhiệm vụ của mình, lên tiếng chào nhắc anh về sự hiện diện của mình và đồng nghiệp.

Quân đứng dậy, trong tích tắc ánh nhìn hai người chạm nhau Miên có thể thấy ánh cười thoáng vụt qua rất nhanh từ người đối diện. Bắt tay giới thiệu, cô và đồng nghiệp được mời ngồi xuống sofa cạnh đó, anh ngồi phía còn lại.

“Chúng ta phỏng vấn trước rồi lát kết thúc phỏng vấn mới chụp hình được không ạ?”

“Được.”

Thư kí bước vào, đặt trước mặt mỗi người một tách trà đen. Đồng nghiệp đi cùng bắt tay ngay vào việc của anh, chuẩn bị trước phòng nền và ánh sáng.

Miên nhấp một ngụm trà, cũng bắt đầu làm việc của cô:

“Em có được thu âm cuộc phỏng vấn không?”

Anh gật đầu thay cho lời đáp. Miên nhấn nút ghi âm.

“Anh bắt đầu sự nghiệp năm bao nhiêu tuổi?”

“Năm tôi 22 tuổi.”

“Mới khởi nghiệp 6 năm mà đạt được thành công như ngày hôm nay bí quyết của anh là gì? Anh có thể chia sẻ kinh nghiệm của mình cho các bạn trẻ cũng đang khao khát mong muốn lập nghiệp không?”

“Bí quyết chính là phải trải nghiệm. Mọi lý thuyết được dạy trong trường học nếu so với thực tế đều có sự khác biệt lớn. Vì vậy chỉ khi trải nghiệm đủ mới có thể tích lũy được kinh nghiệm cho bản thân.”

“Anh trang bị kinh nghiệm cho mình như thế nào?”

“Tôi đi làm bán thời gian khi còn là sinh viên và du học sinh, làm thuê sau khi ra trường, mở các thí điểm nhỏ và quan sát hiệu suất kinh doanh.”

“Đã có lần nào thua lỗ chưa?”

“Tất nhiên là có, thất bại là điều bất kì người trẻ nào cũng nên trải qua.”

“Điều gì khiến anh nảy ra ý tưởng mở ra chuỗi nhà hàng cafe Miaow như hiện nay? Cái tên Miaow bắt nguồn từ đâu?”

“Tôi thích cafe, sau khi thử các loại cafe ở Starbucks, McCafe, Costa Coffee, cảm thấy cafe ở Việt Nam không hề thua kém với các dòng cafe nổi tiếng trên thế giới, tuy nhiên vì công nghệ chế biến cafe ở Việt Nam còn nhiều hạn chế, dịch vụ cung ứng cũng chưa thật sự đáp ứng nhu cầu. Mặc dù có rất nhiều thách thức nhưng nếu nắm bắt được thì cơ hội phát triển là rất lớn, rất đáng trông đợi. Còn về Miaow, Miaow là tên con mèo tôi nuôi lúc còn du học ở Anh, sau này nó bị bệnh mà chết.”

Nụ cười trên môi Miên cứng lại, vậy Mũm Mĩm nuôi hiện thời là Miaow thứ bao nhiêu của anh rồi? Miên đưa ra một câu hỏi không có trong dự kiến: “Giờ anh còn nuôi mèo không?”

“Còn.”

“Nó tên là gì?”

“Nó cũng tên là Miaow.”

“Anh đặc biệt thích tên Miaow?”

“Đúng vậy. Trước tiên bởi vì nó đáng yêu, sau là bởi cái tên đó do mẹ tôi đặt cho nên tôi cũng không muốn thay đổi.”

Miên gật đầu, chuyển chủ đề: “Anh không chỉ có tham vọng đối với thị trường trong nước mà còn có ý định mở rộng chuỗi cafe Miaow ra nước ngoài?”

“Ai rồi cũng sẽ có tham vọng mở rộng thị trường ra khỏi phạm vi trong nước một khi công việc kinh doanh mang lại nhiều lợi nhuận và có tiềm năng. Trước hết tôi muốn làm tốt trong nước đã.”

“Miaow được đánh giá cao không chỉ vì thức uống chất lượng mà đồ ăn và cả phục vụ cũng đều rất tốt. Nếu là một vị khách tình cờ ghé qua Miaow, anh sẽ đề xuất thức uống nào đáng thử nhất?”

“Theo em thì thức uống nào đáng thử nhất?” – Anh mỉm cười nhìn cô.

Miên có chút bị động nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cô biết mình vẫn đang ghi âm: “Nếu có dịp thử em sẽ cho anh câu trả lời”.

“Khẩu vị của từng người khác nhau, bất kì loại đồ uống nào của Miaow cũng làm từ nguyên liệu chất lượng nhất do vậy tôi nghĩ vị khách đó tùy chọn loại nào cũng được.”

“Cảm ơn anh đã dành thời gian phỏng vấn cho W – Magazine. Hi vọng thương hiệu Miaow cafe sẽ còn phát triển hơn nữa trong tương lai.”

Miên tắt máy ghi âm, lấy khăn lau mồ hôi. Trong phòng anh chạy điều hòa, vô cùng mát mẻ, không lí nào cô lại phát nhiệt đến mức đổ mồ hôi như này được. Đúng là hư cấu hết sức.

“Có thời gian tôi sẽ mời em thử Miaow cafe. Không thể tin được em làm ở chi nhánh 1 của Miaow một thời gian rồi mà cafe của Miaow em lại chưa thử.”

Miên cắn môi, giọng nhỏ như muỗi kêu trần tình: “Em không thích uống cafe, nhưng em có thử ca cao nóng rồi. Rất ngon”.

“Phì...”

Giật mình ngoảnh ra sau, Miên thấy anh bạn đồng nghiệp đi cùng đang không kiềm chế được mà phì cười. Lúc quay lại với người trước mặt đã thấy anh không rảnh rồi dành thời gian cho cô nữa mà đang nói chuyện điện thoại:

“Bổ sung lịch sử của Miaow vào phần tập huấn cho nhân viên bán thời gian, yêu cầu bắt buộc: viết bản báo cáo về hương vị các loại cafe ở Miaow.”

Miên ngẩn ra, cô hiểu lí do của cuộc điện thoại vừa rồi xuất phát từ người không hiểu việc trước kia là cô, may mắn giờ Miên đã không còn là nhân viên ở Miaow, anh cũng không phải là sếp của cô nữa nhưng chẳng hiểu sao vẫn không kìm được rung mình. Miên hít vào một hơi sâu, hỏi đồng nghiệp đã chuẩn bị xong chưa. Thấy đồng nghiệp lúc này cười trộm mình gật đầu, Miên chưa kịp lên tiếng anh đã ngồi vào vị trí đồng nghiệp chuẩn bị.

Chỉ chừng 15 phút sau buổi phỏng vấn chụp hình doanh nhân trẻ Đình Quân đã kết thúc trong êm đẹp.

“Không đi làm người mẫu ảnh cũng thật phí, không hề có góc chết” – Đồng nghiệp của cô nhận xét. Miên cẩn thận xem hình, đúng là không có khiếm khuyết, chọn ngẫu nhiên ảnh nào trong số này cũng có thể trực tiếp đăng lên bài.

Sau buổi phóng vấn, Miên để cho đồng nghiệp về trước, còn mình thì lấy lí do ở lại lấy voucher cho độc giả nên sẽ về sau, thực chất là bởi tối nay cô có hẹn ăn cơm với gia đình anh mà giờ đã sắp tan tầm rồi nên ở lại cùng anh về luôn.

Anh gọi thư kí mang vào cho cô thêm một tách trà đen rồi quay trở lại công việc. Miên cũng không để bản thân nhàn rỗi, viết những dòng đầu tiên cho chuyên mục mới. Cả hai làm việc trong im lặng, mãi tới khi có tiếng gõ cửa từ bên ngoài.

Miên ngược nhìn lên, có chút ngạc nhiên vì người bên ngoài không cần đợi anh đồng ý cứ thế bước vào, cô gái có vẻ ngoài đặc biệt nổi bật, mái tóc uốn lộn dài ngang lưng, từng đường nét sắc sảo trên khuôn mặt khiến người đối diện chỉ gặp một lần cũng khó mà quên được. Cô gái chỉ nhìn qua cô một chút như chào rồi nói chuyện công việc với anh. Từ nhân viên quầy lễ tân cho tới thư kí, trợ lý, ai cũng xuất sắc đến vậy chỉ có thể nhận xét anh rất biết nhìn người và dùng người.

Mãi sau này nghĩ lại Miên cũng khó mà tin nổi lần đầu chạm mặt My lại kết thúc với nhiều thiện cảm xuất phát từ phía cô đến như vậy.

*

My đưa bản báo cáo mình vừa tổng hợp xong cho Quân, cố gắng kiềm chế bản thân không nghĩ tới ánh mắt dịu dàng của anh khi nhìn người đang ngồi trên ghế sofa vừa này, tập trung nói hết những điểm đáng lưu ý trong bản báo cáo.

Anh khẽ gật đầu chỉ thêm vài việc rồi bảo cô có thể ra ngoài.

Rời khỏi phòng làm việc của giám đốc, My lấy điện thoại gọi cho người nhà: “Anh ạ, lát nữa anh không cần phải qua đón em nhé! Cứ về thẳng nhà đi”.

Cô thực không chịu nổi cảm giác này. Cô gái đó là ai? Là gì với anh?

My chọn chỗ dễ nhìn nhất để xe của anh vừa ra khỏi tầng hầm là lập tức trông thấy cô. Không ngoài dự đoán, lúc xe tiến gần đến vị trí cô đứng, anh hạ cửa kính:

“Anh trai em lại có việc bận à?”

Cô gật đầu, giọng mềm mại: “Anh ấy bảo hôm nay không qua được, em đang định ra kia để bắt taxi”.

“Cũng tiện đường. Em lên xe đi.”

“Thôi để em tự bắt taxi về ạ, anh đang phải chở khách mà.”

Trong đầu My gõ nhịp, nói đi, nói với em cô ấy là khách của anh đi. Chỉ một câu trả lời của Quân khúc mắc trong lòng cô sẽ được hóa giải. Nhưng anh chưa lên tiếng cô gái ở ghế sau đã mở lời:

“Cô cứ lên xe đi, không phải ngại tôi đâu.”

“Nếu vậy thì làm phiền hai người một đoạn” – My tự nhiên ngồi vào ghế trước, thắt dây an toàn, trong đầu là mông lung cảm xúc khó diễn tả.

Cô gái phía sau xe hình như không khỏe lắm. My để ý từ lúc mình lên xe tới giờ cô gái chưa hề mở mắt.

“Em có muốn về nhà nghỉ ngơi không? Tôi sẽ nói với bố mẹ sau.”

“Không sao đâu ạ, chắc lúc chiều bị sốc nhiệt đôi chút” – Cô gái mở mắt, khóe môi vẽ lên nụ cười dịu dàng.

“Vậy em cứ nghỉ ngơi đi, lát nữa tôi sẽ bảo dì Hình pha cho em một cốc chanh nóng.”

“Vâng.”

Suốt từ lúc đó cho tới khi xe đến nhà cô hai người trong xe không có thêm đoạn hội thoại nào, nhưng còn gì rõ ràng hơn thế. My cảm ơn giám đốc đã cho đi nhờ rồi xuống xe, vô thức không nhìn đến năm ngón tay đang bầu chặt lên túi xách. Cô gái đó là người yêu của anh.

My không cam tâm, rõ ràng anh có quan tâm đến cô. Nếu không anh chẳng việc gì phải cất nhắc đưa cô từ vị trí thư kí lên trợ lí chỉ trong một thời gian ngắn như vậy. Cũng không việc gì phải lắng nghe cô tâm sự, hỏi han lúc cô nhớ nhà khi hai người cùng đi công tác xa. Nếu không quan tâm đã không mang cô đi tham gia tất cả các sự kiện của công ty. Nếu không...

Là người yêu thì sao? Không chứng minh được điều gì cả, chỉ cần cô dành được tình cảm của anh thì cô người yêu đó không là gì hết. Phải rồi. My hạ quyết tâm.

24. Chương 8-3

Không ngoài dự đoán của mọi người, số báo vừa phát hành với anh là nhân vật tiêu điểm đã mang lại thắng lợi lớn cho chuyên mục mới, phản hồi của độc giả cũng rất tích cực, Miên vì thế công việc cũng bận rộn hơn nhiều, vừa đối diện với sự hồi thúc đòi bản thảo từ phía công ty sách vừa một mình phụ trách hai chuyên mục, còn trả lời mail thư từ tâm sự từ fanpage, thêm vào đó là lịch tham gia tình nguyện cô đăng kí từ trước khiến thời gian gần như bị bít kín, về đến nhà là chỉ muốn nằm vật ra giường ngủ một giấc sâu không mộng mị.

Sức khỏe của Miên thời gian gần đây vì áp lực công việc mà giảm sút đi nhiều, thường xuyên đau đầu chóng mặt, da dẻ xanh xao. Cô bận rộn nhưng anh còn bận rộn gấp bội, cô mệt mỏi anh chắc cũng không dễ chịu là bao, nghĩ vậy Miên cố gắng giấu nhẹm đi những khi gặp nhau chóng vánh, tuyệt nhiên không muốn để anh biết tình trạng hiện tại của mình mà lo lắng.

Miên nhìn quanh phòng khách, căn nhà rộng lớn vậy giờ lại chỉ còn mình cô. Nhớ lúc trước, mỗi lần ôm xiêu vẹo Hân sẽ nhún vào tay cô một cốc nước ấm rồi chạy biến vào trong nấu cơm với tốc độ ánh sáng. Giờ đây mọi thứ vẫn y nguyên chỉ là người không có, mọi chuyện cũng đã khác. Hân không muốn quay lại Hà Nội nữa, cũng đã gửi thư bảo cô nhanh chóng tìm bạn ở cùng. Chìa khóa nhà và các thứ cần thiết sẽ được

chuyển trả lại trong ngày hôm nay. Hiện cô thấy không cần thiết phải tìm người ở cùng vì ít hôm nữa chị Phương thi đại học xong sẽ ra đây. Miên ôm đầu gối, trong phút chốc thấy mình quá đơn độc.

Ngồi yên ở ghế sofa một lúc để lấy lại tinh thần, Miên xoa bụng, nhận thức dù muốn làm gì đi nữa thì cũng phải ăn đã, cô đứng dậy vào bếp nấu cháo, vừa vo gạo xong thì bên ngoài có tiếng chuông cửa.

Là nhân viên chuyển phát nhanh mang đồ mà Hàn gửi tới. Miên kí tên. Vừa quay lưng cất đồ lên tủ gần cửa, lúc quay lại phía trước nhà đã có vị khách mới.

“Anh xong việc sớm vậy ă?” – Miên hỏi người trước mặt.

“Tôi gọi mà máy em thuê bao.”

Miên gạt đầu: “Em quên mang sạc nên chưa kịp sạc pin. Anh ăn tối chưa? Chưa ăn thì vào nhà đi. Em cũng đang làm bữa tối”.

Anh không phản đối theo cô vào nhà, im lặng cất đồ. Miên rót nước cho anh đặt xuống bàn, tính quay vào bếp làm bữa tối thì bị anh kéo ngồi xuống, giọng ấm áp: “Em cứ ngồi đây đi, để tôi nấu cho”.

Miên mặc dù không cãi lại anh nhưng cũng không yên tâm để anh chịu trách nhiệm bữa tối của hai người, vô thức như trẻ con leo đèo theo anh vào bếp, chỉ anh cái này cái kia để ở đâu các kiểu. Cuối cùng người nào đó mất kiên nhẫn, ngưng mọi việc đang làm, nhìn cô chăm chăm. Dù sao Miên cũng chỉ là một cá thể yếu đuối thôi, chịu không được ánh mắt của người kia, im lặng rút lui khỏi khu vực bếp. Miên cương nằm gọn trên ghế sofa rồi ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Trong cơn mơ màng, Miên cảm giác khuôn mặt mình ươn ướt, mắt nhắm mắt mở ôm cục bông vào lòng, tính tiếp tục giấc nồng.

“Đồ ăn đã dọn xong rồi, em dậy ăn cháo uống thuốc rồi hẵng ngủ tiếp.”

Miên lồm cồm bò dậy, nhìn đồ ăn được dọn ra ngay ngắn trên bàn không giấu sự kinh ngạc: “Nhìn ngon mắt quá”.

Anh cười, ánh mắt lộ rõ sự chiều chuộng.

“Nhanh ăn đi, cũng may trong tủ lạnh những thứ cần dùng đều có đủ, lại rất ngăn nắp, sạch sẽ.”

Miên nếm cháo, khéo mắt cong vẽ nét cười hưởng thụ, gương mặt vì thế cũng có sức sống hơn hẳn. Hạnh phúc nhất chính là được ăn ngon, nhất là đồ ăn ngon từ người không ngờ tới nhất. Cô suýt thì quên mất, anh đã có một quãng thời gian dài làm du học sinh, biết tự nấu ăn lo lắng cho mình là điều dễ hiểu. Đồ ăn anh nấu có mùi vị thơm ngon, trình bày lại đẹp mắt. Miên phát hiện anh cũng như cô, gu ẩm thực của hai người giống nhau. Chỉ là một phát hiện nhỏ xíu thôi nhưng Miên vẫn không kìm được cảm thấy vui mừng khó diễn tả.

Người bên cạnh im lặng nhìn cô, tinh tế quan sát từng diễn biến sinh động trên gương mặt Miên.

Ăn xong cháo, Miên thu dọn sạch sẽ các thứ trên bàn, vào bếp lau rửa rồi bưng đĩa hoa quả ra. Sự vụ đau lòng về những ngón tay đứt hồi Tết làm Miên có tí không tự tin, nhưng vẫn im lặng cầm dao gọt táo.

“Để tôi gọt cho.”

“Thôi, cứ để em đi ă.”

“Ngón tay nào cũng phải băng lại không làm em thấy sợ?”

“Em không thể lần nào gọt táo cũng đứt tay, cũng như không thể mãi mãi không biết gọt hoa quả.”

“Em có thể mà” – Ngừng lại một chút anh lại tiếp – “Tôi tình nguyện làm việc đó cho em”.

Miên nhìn anh, có thể nói ra những lời sến súa này một cách chân thành đến như vậy cũng không có mấy người.

“Vì sao anh đối tốt với em như vậy?” – Thu lại nét cười trên khuôn mặt, Miên nghiêm túc hỏi anh, ánh mắt lộ rõ sự mong chờ.

Nếu tất cả những chuyện này không phải đến từ ảo tưởng của một mình cô thì Miên thật sự muốn biết, muốn được anh xác nhận một câu trả lời.

Anh xoa đầu Miên, nhìn thẳng vào mắt cô, chậm rãi: “Vì tôi thích em. Tôi đã nghĩ chuyện tình cảm chỉ cần xuất phát từ hai phía thì cứ để nó thuận theo tự nhiên mà phát triển, tôi có tình cảm với em và tin rằng em cũng thế, vậy là đủ. Nhưng em còn trẻ chắc chắn có nhiều kì vọng về tình yêu hơn tôi, bởi vậy tôi định để qua một thời gian nữa mới chính thức ngỏ lời với em. Tôi đã qua cái tuổi vì yêu mà sống xem tình yêu là tất cả, vì vậy không thể hứa cho em mỗi giờ mỗi phút đều là ngọt ngào lãng mạn. Nhưng tôi muốn chăm sóc và quan tâm em bằng tất cả sự chân thành của mình”.

Miên thoáng thấy lòng nhẹ bẫng, tất cả những nghi hoặc trong lòng cứ thế mà được buông bỏ, cuối cùng cũng chờ đợi được đến giây phút này rồi.

25. Chương 8-4

Đợi Miên uống thuốc xong anh dặn cô đi ngủ sớm rồi mới về. Lúc tiễn anh ra cửa có nghe anh bảo sẽ giúp cô cải thiện sức khỏe. Khi đó, trong cơn mệt mỏi Miên vốn nghĩ chỉ là một câu dặn dò có lệ nên không nghĩ ngợi gì nhiều gật đầu ngay tắp lự, đáy lòng còn lằng lằng cảm giác ngọt ngào. Nhưng ngọt ngào nào rồi cũng tiêu tan khi phải rời bỏ giấc ngủ. Sáng hôm sau, khi trời vẫn còn tờ mờ tối Miên đã bị anh đánh thức. Cô bò xuống giường, lật đật tìm chìa khóa chạy xuống mở cửa, bỏ qua chuyện người trước mặt đang diện nguyên cây thể thao hồi thẳng vào vấn đề:

“Có chuyện gì hả anh?”

“Em lên thay đồ đi rồi xuống chạy bộ với tôi.”

Miên dụi mắt: “Chuyện chạy bộ này anh với em vẫn còn chưa bàn lại mà.”

“Hôm qua em đã gật đầu rồi, hôm nay còn muốn bàn lại chuyện gì nữa đây.”

Về mặt không thể thương lượng của anh khiến Miên cứng họng, ngoan ngoãn đi thay đồ xuống cùng anh chạy bộ.

Từ đó trở về sau, sáng nào anh cũng kèm Miên chạy bộ. Nếu có việc hay phải đi công tác không ở nhà thì anh sẽ gọi điện thức cô dậy.

Biết Miên lơ đãng trong việc chăm sóc bản thân khi ở một mình, anh đặt người giao sữa hàng tháng, sáng nào cũng đặt sữa trước cổng nhà cô. Khi hai người không còn việc bận, anh sẽ cùng cô nghiên cứu thực đơn dinh dưỡng, tỉ mỉ viết rồi dán những tờ note nhắc nhở ăn uống suốt từ tầng một lên tầng bốn, còn động viên Miên đến bệnh viện khám sức khỏe tổng quát.

Hôm nay anh sẽ đi công tác nên hai người hẹn ăn sáng chung với nhau. Lúc anh sang nhà, Miên không để anh động tay động chân vào việc gì, bảo anh ngồi im còn mình yên lặng chăm chú phết mứt lên bánh, phết một mạch hết số bánh đặt trên đĩa. Xong việc ngẩng lên thấy anh đang nhìn mình bằng ánh mắt kì lạ, cô không chút ngại ngùng đối mắt với anh, cười đùa: “Có phải thấy em xinh lên không?”

“Ừ, mặt bánh bao cũng đã thành V-line mà không cần phẫu thuật rồi. Sắc mặt cũng hồng hào hơn trước nhiều.” – Nói rồi đưa tay捏捏 hai má Miên, lại tiếp – “Nhưng tôi vẫn thích má bánh bao của em hơn. Em ăn nhiều chút, không nhất thiết phải tuân thủ nghiêm ngặt theo thực đơn tôi đưa em đâu.”

Miên đưa tay sờ mặt anh, híp mắt: “Anh xót à?”

“Ừ.”

Cô được thể xoa xoa mặt anh: “Vậy anh thường xuyên vào bếp nấu ăn cho em chút em sẽ lại mập mập mốp mốp như ngày xưa thôi”.

Anh bắt lấy tay cô, không để nó chạy loạn trên mặt, giọng điệu châm chọc: “Em tưởng mình là heo à? Suốt ngày chỉ nghĩ đến mỗi chuyện ăn. Nhanh đi còn đi làm nữa”.

Ăn sáng xong, anh đưa cô đến tòa soạn rồi mới ra sân bay. Những tưởng đó sẽ là lần cuối cô nhìn thấy anh trong ngày nhưng Miên đã nhầm. Hình ảnh anh và cô gái Miên gặp hôm nọ trong phòng giám đốc được đăng tải đầy trên các trang báo mạng, nếu chỉ nhìn bằng mắt, bằng cảm quan của độc giả hai người có đầy đủ biểu hiện của một đôi đang yêu nhau. Chuyện tình văn phòng giữa trợ lý và sếp.

Hoàng My trước là Á Khôi trường đại học Luật, thành tích học tập xuất sắc, từng làm người mẫu ảnh cho các tạp chí tuổi teen, là gương mặt sáng giá một thời. Điều này cũng lí giải vì sao anh vốn là doanh nhân, trước nay cũng chưa từng dấn thân vào ổ lố mang tên “showbiz” mà giờ lại xuất hiện trên báo chỉ bởi chuyện tình cảm riêng tư, miễn cưỡng trở thành người của công chúng.

Miên tắt các tab báo mạng, tập trung làm việc của mình. Việc mình triệt để không quan tâm thì nó sẽ tự động tăng lờ ra khỏi tầm mắt của mình thôi. Miên chắc anh cũng không có mấy thời gian quan tâm tới các tin lá cải trên mạng vì vậy khi anh gọi cũng không nhắc một chữ nào về chuyện này. Không phải cô không biết ghen tuông hờn giận mà bởi Miên tin tưởng anh, một niềm tin gần như tuyệt đối. Điều này không phải tự dưng nảy sinh, có hữu trong lòng Miên mà bởi tình cảm của anh, con người anh khiến cô vững tin về mối quan hệ này.

Cuộc điện thoại sắp đi đến hồi kết, bỗng dưng đầu dây bên kia im lặng một lúc, sau đó Miên nghe thấy anh nói: “Anh và My chỉ là đồng nghiệp”. Miên gật đầu đáp cô biết. Đến lúc đó anh mới yên tâm cúp điện thoại.

Sự việc lùm xùm đó đáng lẽ cứ thế mà chìm vào quên lãng, nhưng ngay đúng lúc tin đồn vừa giảm độ thì Hoàng My lại lên báo đính chính thông tin nhằm “trả lại sự trong sạch cho tình bạn tốt đẹp” giữa cô và sếp. Nội dung xuyên suốt cuộc phỏng vấn đề rõ “tôi và anh ấy hiện không có sự vượt giới hạn nào ngoài khuôn khổ đồng nghiệp và bạn bè” nhưng từ ngữ trả lời lại thâm nhẫn nhủ “các bạn cứ kì vọng chuyện này ở tương lai”. Miên thấy cô gái này thật sự rất thông minh. Canh thời điểm mọi chuyện cũng rất chính xác. Những người nhận thức đầy đủ về giá trị của bản thân và cư xử một cách khôn ngoan như vậy chắc chắn không phải là người bình thường, ngay lần đầu tiên gặp mặt My cô đã có thể cảm nhận rõ rệt điều đó. Có điều trăm lần ngàn lần suy diễn cũng không ngờ tới chuyện My hẹn gặp Miên và nội dung cuộc nói chuyện khó mà tin nổi ngày hôm đó.

26. Chương 8-5

My hẹn Miên ở một tiệm cà phê nhỏ yên tĩnh trên đường Kim Mã. Vì giải quyết xong các công việc trong ngày sớm hơn dự kiến nên My tới chỗ hẹn trước. Kì thực cô đã cân nhắc rất kĩ mới sắp xếp cuộc hẹn này. Đầu dây bên kia lúc nghe tới tên cô không ngạc nhiên cũng chẳng phẫn nộ, chỉ nhẹ nhàng đồng ý không hề dư lời. Cô gái đó thừa biết tới scandal giữa My và giám đốc nhưng lại một mực nhẫn nhịn dồn nén mình. Mẫu con gái chán ngắt một màu như vậy chắc chắn không phù hợp với anh, phù hợp với môi trường bên cạnh anh. My thật sự không hiểu tại sao anh lại chọn cô gái đó?

Đúng giờ hẹn, Miên xuất hiện ở trước cửa, không nhanh không chậm đi vào phía trong. Cô mặc một bộ đồ công sở bình thường, gương mặt thoáng một nỗi vì tắc đường và khói xe. Hai bên chào hỏi nhau rồi gọi đồ uống.

“Cô không tò mò vì sao tôi lại hẹn gặp cô sao?”

Miên hơi cong môi, gật đầu: “Có chứ. Đó là lí do tôi ở đây”.

“Những bức ảnh được đăng tải là do tôi và anh sơ ý bị thợ săn ảnh chụp được. Đáng lẽ tôi nên đính chính chuyện này sớm hơn, chỉ bởi gần đây tôi quá bận với các dự án mới của công ty nên mãi chưa thu xếp được thời gian. Mong là sự việc đó không gây hiểu nhầm gì đáng tiếc giữa cô và anh ấy.” – My ngừng một lúc,

thấy cô gái trước mắt vẫn im lặng nhìn mình không có biểu hiện muốn lên tiếng bèn mở lời: “Cô có điều gì muốn hỏi không?”

“Sự việc này đã qua rồi, sức hút của chuyện này đã giảm, các trang báo cũng đã đăng tải đầy rẫy hình ảnh thông tin lời đính chính, W – Magazine sẽ không khai thác câu chuyện mà ai cũng đã thuộc lòng. Vì vậy cô thật sự không nhất thiết phải nói chuyện này với tôi My ạ. Còn về chuyện hiểu nhầm đáng tiếc, trước tới giờ cái gọi là ‘hiểu nhầm’ thực sự chưa từng xảy ra bởi vậy cô cũng không cần phải cảm thấy có lỗi. Nếu nói về công việc, người khác giới anh tiếp xúc cũng không phải chỉ mình cô, bên anh lại nhiều phụ nữ như vậy tôi cũng không thể không hiểu chuyện mà cảm anh không được chạm vào tay người này vào chân người kia, thấy người ta ngã mà không đỡ, thấy người khác có tài mà không nâng, hoa không thương ngọc không tiếc. Chỉ cần tình cảm của anh là nguyên vẹn những thứ ‘gió thoảng mây trôi’ tôi đều không để ý tới”.

My thoáng giật mình, không ngờ tới lại nhận được câu trả lời như thế này. Rõ ràng bộ dạng nhu nhược nhát nhòa dễ bị chi phối nhưng miệng lưỡi lại sâu cay không thua kém ai.

“Gió thoảng mây trôi? Chỉ vì là người đến trước có được tình cảm của anh ấy trước mà cô có thể tự mãn đến vậy sao?”

Khóe môi Miên cong lên thành nụ cười: “Đến trước hay đến sau nào quan trọng. Chuyện tình cảm phát sinh không phải thứ bản thân muốn là có thể kiểm soát được, tôi không tự mãn, chỉ đơn thuần tin tưởng vào sự lựa chọn của mình”.

“Cô biết tôi thích anh ấy?”

Miên im lặng thay cho câu trả lời. Cho tới lúc này My mới nhận thức rõ mình đã đánh giá thấp cô gái trước mặt ra sao.

“Tôi chỉ đến sau cô một chút, gặp gỡ anh sau cô một chút, nếu sớm hơn thì vị trí bên cạnh anh hiện tại chắc chắn không thuộc về cô. Nhưng như cô nói, đến trước hay sau nào quan trọng, tôi sẽ kiên trì theo đuổi mục tiêu của mình đến cùng, tự giành lấy hạnh phúc cho bản thân. Tới lúc đó hi vọng cô sẽ không nín kéo làm khó anh ấy. Tôi biết quan hệ giữa gia đình hai người rất tốt”.

Nghe xong những lời này Miên không cảm thấy tức giận, tự nhận thức số người có thể thẳng thắn nói ra những điều như vậy cũng chẳng được mấy ai. Thông minh như Hoàng My, có được bên mình cũng xem như là một may mắn hiếm có. Xoay vòng cốc nước trong tay, Miên hít một hơi sâu rồi đáp nhẹ:

“Nếu đến được ngày đó, tôi hứa với cô sẽ tuyệt đối không nín kéo.”

...

27. Chương 8-6

Lúc Miên ra khỏi tiệm cà phê trời đã tối, con đường trước mặt từng hàng xe nối đuôi nhau kéo dài, tiếng còi xe inh ỏi, xung quanh toàn mùi khói bụi, cảm tưởng nếu không dùng khẩu trang cả lớp bụi sẽ đắp mặt nạ lên mặt ngay tức khắc. Miên chưa về nhà vội, chỉ ngồi im ở trạm xe bus nhìn dòng người chậm chạp di chuyển rồi rời đi. Nếu nói tâm trạng không xấu đi tí nào thì là nói dối, nói không cảm thấy lo sợ cũng là nói dối. Làm sao không lo sợ khi cô gái bên cạnh anh giỏi giang và xinh đẹp nhường ấy. Còn bao nhiêu Hoàng My đang chờ đợi cô ở phía trước. Còn bao nhiêu?

“You’re my destiny...”

Miên nhíu mày, bắt máy:

“Chị Phương, em nghe.”

“Bố mẹ chị đã đồng ý rồi, cả hai đều đồng ý nếu chị đậu kì thi lần này sẽ cho chị ở cùng em. Tada. Phần khích quá đi thôi.”

“Vậy chị nhớ ôn thi cho thật tốt đấy.”

“Đương nhiên rồi. Hà Nội là tương lai hi vọng của chị, sẽ không còn ai kìm kẹp nữa, sẽ không còn áp lực bài vở nữa, chỉ có những ngày tháng hạnh phúc đầy hứa hẹn đang chờ đợi, chỉ cần chị qua nốt lần này thôi.”

Miên hỏi han tình hình hình rồi động viên chị họ, thấy ổn thỏa rồi mới cúp máy.

Hồi cô học cấp ba cũng như vậy, chỉ mong sẽ nhanh đi thật xa, nhanh đến đến phương trời mới, nơi có cuộc sống của một người trưởng thành, không ràng buộc chỉ độc tự do với tuổi trẻ dài rộng. Để đến tận sau này mới nhận ra hạnh phúc an nhiên thật sự chính là khi được ở trong ngôi nhà của mình, được ăn cơm cùng ba mẹ, thỉnh thoảng chỉ chèo vài câu với em trai, nghe mẹ mắng đôi hồi vì bữa bộn, nghe tiếng ba đọc tin báo mới nhất vào mỗi tối khi cả nhà quay quần ngoài phòng khách. Đó mới chính là ước vọng của cô bây giờ.

Chị họ gọi tới chưa bao lâu điện thoại Miên lại đổ chuông, lần này là mẹ. Mẹ nhắc cô chú ý đến chị Phương, đề cập luôn chuyện chị ra ở có bất tiện gì cho cô không, dặn dò Miên mua thuốc bổ, kể mấy ngày nay mẹ đã làm được những món gì mới, tâm trạng vô cùng hào hứng. Nghe giọng mẹ Miên cảm thấy như mình được tiếp thêm rất nhiều sức lực, muộn phiền và mệt mỏi cũng vơi đi nhiều. Cô nói nhỏ:

“Mẹ, con yêu mẹ.”

“Lại cần mẹ giúp gì à?”

Giọng mẹ đầu dây bên kia tỉnh rụi, Miên cũng bị hắt nước tỉnh rụi, nhăn mũi: “Sao mẹ lại nghĩ con như vậy chứ? Yêu thì phải nói là yêu chứ sao?”

“Từ hồi chị đi học đại học đến giờ cứ lần nào chị bảo ‘mẹ, con yêu mẹ’ là y như rằng hôm sau nhắn tin con hết tiền, mẹ không muốn nghĩ xấu cho chị cũng khó. Yêu thì phải nói à? Thế đã nói với người ta là thích người ta chưa?”

“Mẹ, sao mẹ lại hỏi chuyện đó ạ?”

“Giờ đó mới là mối bận tâm to đùng của mẹ đấy. Mẹ già cả rồi chỉ mong con ổn định thôi.”

Miên nén tiếng thở dài, nói gọn gàng chắc chắn: “Mẹ cứ tin tưởng ở con là được rồi. Đừng lo nữa mẹ nhé!”

Mẹ dặn dò Miên giữ gìn sức khỏe rồi mới cúp máy. Miên cất điện thoại vào túi, lúc ngẩng lên không khỏi giật mình khi thấy người trước mặt.

“Anh, sao anh lại ở đây?”

“Sao anh lại không được ở đây?” – Sếp Minh nhìn cô cười.

“Ý em không phải vậy, ý em là, à mà không phải mà là...”

Miên thấy mình càng giải thích càng chẳng ra sao, chỉ thiếu nước vò đầu bứt tóc y chang mấy đứa khủng trong phim truyền hình dài tập.

“Em ăn tối chưa? Nếu chưa thì đi ăn tối với anh em anh luôn.”

Còn chưa kịp phân tích, cơn lốc màu xanh da trời từ trên ô tô đã lao xuống ôm chầm lấy cô: “Chị Miên, chị Miên đi ăn với em và anh Minh nha.”

Miên đưa tay ôm cô gái nhỏ, trước mặt lực đáng yêu siêu cấp từ người đối diện không tài nào cất lời từ chối.

Lần đầu tiên Miên gặp em gái của Minh là các đây ba năm sau khi cô bị đánh rớt trong kì tuyển cộng tác viên thường niên của W – Magazine chỉ bởi đến muộn 3 phút. Nhận được kết quả rồi mà vẫn không cam chịu lèo đèo theo anh xin phỏng vấn lại cho bằng được. Bị anh khước từ cũng không nản lòng bắt taxi đi theo, chắc công cuộc theo đuổi vĩ đại mà Miên mặt dày hồi đó thực hiện vĩnh viễn không thể có kết thúc viên mãn nếu như cô không gặp được Huyền – cô em gái anh cưng chiều nhất, không nhận được thiện cảm của em ngay từ lần chạm mặt đầu tiên.

Miên thu lại thuốc phim quá khứ đang chạy trong đầu, nhìn Huyền đang ôm rịt lấy tay mình không buông, không hề giấu vẻ háo hức thỏa mãn trên khuôn mặt, bất giác có cảm giác thân thiết kì lạ. Mặc dù đang rất mệt muốn được nghỉ ngơi nhưng cũng không gạt tay em ra.

mặt của công ty, hơn hết tối nay là một tối rất quan trọng.

Quân đến đón cô vào lúc 7 giờ và cùng My sóng bước đi vào H.L. Trong suốt quá trình diễn ra buổi tiệc ánh mắt cô vẫn không quên kiếm tìm Miên. Trái với mong đợi của My, Miên đã không xuất hiện.

Sau buổi tiệc, vì đã quá khuya nên anh đề nghị đưa My về nhà. Ngồi trong xe anh, cảm nhận được sự tồn tại của người bên cạnh, My dù tỉnh táo cũng muốn tự nguyện nhắm chìm mình. Anh là người đàn ông đầu tiên khiến cô nảy sinh khát khao được chiếm hữu mãi mãi đến thế. My tuyệt không hối hận vì những gì mình đã làm, chỉ cần có anh mọi nỗ lực đều xứng đáng.

Xe dừng trước cửa nhà, My cảm ơn anh rồi tự mình đẩy cửa bước ra nhưng lão đảo không vững. Tối nay cô uống không ít, điều này là không thể tránh khỏi. Anh nhanh chân bước tới đỡ được My. Cô gái trước mặt anh nhan sắc nổi bật, gò má vì rượu mà ửng hồng, ánh mắt xoáy sâu vào anh cực kì quyến rũ. Thời khắc chạm vào ánh mắt đó, Quân gần như thấu hiểu thông điệp mà My muốn truyền gửi. Anh buông tay ra, My lại một lần nữa lão đảo không vững. Quân buộc mình phải đỡ cô, không cách nào lảng tránh.

Thấy anh không còn muốn buông mình ra nữa, My từng chút từng chút kéo gần khoảng cách với anh, tha thiết mong chờ một nụ hôn để kết thúc tất cả và cũng là bắt đầu tất cả. Nhà ai đó đang phát một giai điệu xưa cũ. Thời khắc đó tới rồi, My muốn lấy hết can đảm tiến thêm một bước nữa nữa, nhưng anh cứ dăm dăm nhìn cô như thế, ánh mắt tỉnh táo và lạnh cảm.

“Đây đâu phải điều em muốn.”

“Làm sao anh biết em muốn gì?”

Anh không nhìn cô, chỉ bảo: “Em say rồi, nhanh vào nhà nghỉ ngơi đi. Tôi về đây”.

My giữ chặt tay anh, tha thiết nhìn anh.

“Vì sao? Anh biết tình cảm của em dành cho anh.”

Quân gỡ tay My “Tôi có bạn gái rồi”.

“Em biết, em biết hết. Nhưng đó chỉ là một cuộc hôn nhân sắp đặt, cô gái đó nào phù hợp với anh. Cô ấy thậm chí còn không có đủ can đảm để sánh đôi cùng anh xuất hiện trong các sự kiện. Miên rõ ràng không cùng thế giới với anh. Nhưng em thì khác, chỉ có em mới tương xứng với anh, em có thể cùng anh, bên anh, em biết anh cũng nhìn thấy điều đó.”

“Cô ấy có phù hợp hay không mình tôi cảm nhận được là đủ. Người ngoài không thể và cũng không có quyền phán xét.” – Như ẩn nhẫn điều gì anh lại tiếp – “Em còn trẻ, tương lai rộng mở trước mắt, cô gái xuất sắc như em rồi cũng sẽ tìm được người phù hợp với mình. Tôi chỉ không nghĩ đến một cô gái thông minh như em lại có thể nói ra những điều đáng thất vọng như vậy. Chuyện tối hôm nay tôi xem như lời em nói trong lúc không tỉnh táo, qua ngày mai mọi thứ sẽ lại trở về như cũ. Em ngủ ngon.”

Quân dứt khoát gỡ tay My rồi rời đi.

Anh đi rồi, đến mùi khói xe còn lại cũng tan đi mất. Ngõ nhỏ tối đen trước mặt xuất hiện một bóng người. My hận đến nghiến răng nhưng cũng chỉ có thể cười.

“Cô thắng rồi.”

Miên rút từ trong túi xách ra một chiếc khăn giấy “Nước mắt làm lem mascara”.

“Tôi sẽ không bỏ cuộc.” – My đối mắt với cô gái đang cúi người đưa khăn. Cô ghét phát điên ánh mắt giả vờ bình tĩnh của cô ta, cũng chỉ là một kiểu giả tạo khác mà thôi vì sao anh có thể dung nạp Miên còn cô thì không, vì sao chứ.

Miên không né tránh ánh mắt của My, chỉ khẽ gật đầu “Ai cũng có sự lựa chọn của riêng mình” – Nói rồi dứt khoát rời đi.

Vừa về đến cửa khu, đã thấy dáng anh thấp thoáng đứng chờ cô trước hiên nhà, Miên mím nhẹ môi không nhanh không chậm bước lại gần Quân.

“Anh chờ em lâu chưa?”

“Cũng vừa được một lúc.” – Quân nhìn Miên, chỉ thấy người con gái trước mặt đang ngược lên đón anh bình thần, sóng mắt êm dịu nhẹ nhàng. Anh thở phào, trong lòng dâng lên cảm giác yêu thương khó nói thành lời, anh cần chính là một bến đỗ yên bình đứng vững trước mọi phong ba bão táp, mà người con gái này đây anh tin tưởng có thể cho anh tất cả những thứ đó.

“Anh vào nhà đi, em pha nước già rượu cho.”

Miên dứt mắt khỏi anh trước, quay người đi mở cửa.

“Không cần đâu” – Dứt lời anh đưa tay ôm trọn Miên từ phía sau, cằm tựa lên đỉnh đầu cô, giọng quá đổi dịu dàng – “Tôi đây vì chỉ muốn ôm em một chút, một chút thôi rồi anh sẽ về ngay”.

Cắn môi ghim chặt những dòng cảm xúc mãnh liệt đang bùng nổ trong lòng, Miên rũ mắt, trong tâm trí như tái hiện hình ảnh gần kề mà sống động, anh và My chỉ cách nhau một nụ hôn, chỉ cách nhau một nụ hôn mà thôi.

“Miên, em có tin vào chúng mình không?”

Cô ngẩn người, có tin không ư, Miên rất muốn có đủ dũng khí để nói cho anh rằng mình muốn tin, tin một cách mù quáng cũng được nhưng cô thật sự làm không nổi.

Không nghe thấy tiếng Miên, Quân quay người cô lại, cẩn thận nắm lấy bàn tay Miên.

“Em chỉ cần vững tin, đặt tay mình vào lòng bàn tay anh thôi tất cả mọi chuyện chúng ta đều có thể cùng nhau giải quyết.”

Miên chăm chú nhìn bàn tay mình lọt thỏm trong tay anh. Không phải là cả thế giới sẽ để anh lo mà chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết. Chuyện tình cảm không phải chuyện của một người, giống như Hoàng My sẵn lòng vì anh bất chấp tất cả anh cũng không cho cô ấy cơ hội đó. Người anh lựa chọn là cô, mình cô thôi.

Cứ như vậy Miên dễ dàng bị anh dụ khỉ quăng hẫng những rối ren suy tư về Hoàng My về miền vô cực.

29. Chương 8-8

Đạo gần đây Miên hay nhận được giấy mời tham gia sự kiện của Miaow. Bắt đầu từ việc anh nói với cô rằng lúc trước anh không đề cập đến chuyện này với Miên vì nghĩ cô không thích những nơi kiểu như vậy, Miên nghe thế chỉ biết nắm chặt tay anh rồi bảo “Đó là một phần trong công việc của anh, cuộc sống của anh, sao em lại không thích chứ”.

Thật sự thì Miên cảm thấy mình không phù hợp lắm với chốn đông người xa lạ, cô thuộc nhóm hướng nội nhiều hơn. Tuy nhiên cảm thấy không phù hợp không có nghĩa là không thể thích nghi. Trước đây, khi nhận được giấy mời từ My, đứng giữa hai sự lựa chọn, Miên quyết định không xuất hiện trong bữa tiệc bởi cô không có sự chuẩn bị, cô không muốn người đang chờ mình sa bẫy dành được ưu thế. Miên nhận thức rõ, nếu tới đó, thứ cô nhận được là điều gì. Lời My nói với anh như vẫn còn vang vọng trong đầu Miên.

Mọi thứ đều có thể học, Miên tự mày mò tìm hiểu hết những kỹ năng cần thiết nên có, thường xuyên đi với dì An để làm quen cách thức giao tiếp với nhau của tầng lớp xa lạ cô chưa từng tiếp xúc, được dì An hướng dẫn làm thế nào để xây dựng một mối quan hệ, làm thế nào để tạo thiện cảm trong mắt đối phương. Miên cẩn thận quan sát không bỏ sót dù một chi tiết nhỏ.

Miên biết những cố gắng nỗ lực của mình là xứng đáng khi nhìn thấy ánh mắt sáng bừng đầy tự hào của anh. Hóa ra, khi yêu một người, cảm giác lại có thể dễ lây lan tới thế, nhìn anh vui, khóe môi Miên cũng tự động nở nụ cười.

Bởi quá hưng phấn nên tối nay Miên uống hơi nhiều, anh khoác áo cho cô, bảo Miên đợi chút anh đi lấy xe. Miên mơ màng gật đầu.

“Tôi đã đánh giá quá thấp năng lực của cô. Phải không?”

Miên nâng mi mắt, bóng hình trước mặt kiều sa xinh đẹp nhưng cứng ngắc. Xe của anh vừa hay đậu trước mặt. Lười nhác đôi co, Miên làm như không nghe thấy câu hỏi, chào My một tiếng rồi lên xe đi mất.

Rượu làm cô hơi buồn ngủ, Miên gà gât trong xe suốt quãng đường về nhà. Đến nơi, anh xuống xe bế bổng Miên lên, tìm trong túi xách chìa khóa rồi đưa cô vào nhà. Khi cả tầng dưới được bao phủ bởi ánh đèn, Quân mới phát hiện bên khoe mắt cô một giọt nước trong suốt vừa trượt xuống.

Miên mở mắt, đưa hai tay ôm lấy mặt anh, giọng khàn khàn nhưng rất ấm:

“Anh cũng thật kì, thích thì bảo là thích sao vờ em lâu thế, mãi mới cho em một lời xác nhận. Không theo đuổi, không tỏ tình, không có hoa, không có nến, chỉ suốt ngày đến nhà em ăn cơm, em hỏi thì anh trả lời. Anh thật phiền chết đi được, làm em mệ nào chết đi được có biết không hả?”

“Sao anh không nói gì. Hừm. Sao anh không nói gì?” – Miên vỗ vỗ mặt anh.

Quân cười khở, đặt cô nằm xuống sofa, bắt lấy cái tay đang làm loạn trên mặt mình.

“Anh lại còn có nhiều cô gái theo đuổi nữa, thật làm em phiền chết đi được. Em không ghen chỉ thấy phiền chết đi được thôi nhé.”

Ngồi bệt xuống sàn nhà, Quân hứng thú quan sát cô gái trước mặt, vậy mà cứ ngỡ Miên không bận tâm gì, thì ra là giấu kín tâm tư lâu đến vậy. Chạm nhẹ lên gò má cô, xúc cảm yêu thương tràn ngập, anh cúi người muốn hôn, chợt nghe thấy Miên nhỏ giọng “Phiền chết được nhưng em vẫn rất thích anh”.

“Anh cũng rất rất thích em.” – Quân hôn nhẹ lên môi Miên.

Ở bên cạnh cô rất lâu, đến khi thấy hơi thở Miên đều đặn, xác nhận cô đã ngủ say, anh tắt đèn, rồi đi trong im lặng.

Đợi anh đi rồi, Miên mới thở hắt ra, cuối cùng cũng có thể mượn rượu làm loạn một lần.

30. Chương 9-1

Mục tiêu “người một nhà cả” mà mẹ Miên và dì An hướng tới diễn ra sớm hơn dự đoán, nhanh chóng trở thành sự kiện gây hoang mang nhất cho đến hiện nay đối với Miên.

Trong bữa cơm tối thân mật ở nhà anh, khi cả hai dì cháu đang cùng nhau vào bếp, Miên vĩnh viễn không thể quên đôi mắt tràn ngập mong chờ của dì An lúc nói rằng: “Dì xem ngày cho hai đứa rồi, ai cũng bảo giữa tháng sau là thời điểm thích hợp nhất, con thấy thế nào hả Miên?”

Miên nhìn dì một giây rồi lại cúi người tiếp tục trình bày đĩa nộm, thật sự trong giây lát không thể tiếp nhận được hết thông tin gì vừa truyền tải. Tới khi nào bộ xử lý xong xuôi rồi mới giật mình hoảng hốt: “Xem ngày gì hả dì?”

“Thì là ngày ăn hỏi của hai đứa đó con.”

Ngắn ra, đừng mọi thao tác nhìn người phụ nữ mình rất mực quý trọng, Miên tuyệt không muốn dấu cảm giác bị khùng bỏ lúc này.

“Có quá sớm không dì. Con với anh Quân...” – Miên mím môi cố tìm từ ngữ cho thích hợp – “vẫn còn đang ở giai đoạn tìm hiểu nhau. Chuyện kết hôn bây giờ... con nghĩ con và anh ấy vẫn còn quá trẻ”.

“Con cũng quá tuổi được kết hôn năm năm rồi Quân nhà dì thì đã gần ba mươi, còn sớm sửa gì nữa đâu, dì mong chờ lâu lắm rồi. Ngày trước còn lo hai đứa sẽ không hợp nhau, dì cũng không thể nào ép uống được, ‘ép dầu ép mỡ ai nỡ ép duyên’ phải không, giờ biết con cũng thích Quân nhà dì, mà nó thì nghiêm túc với con rõ ràng rồi. Còn gì nữa đâu mà con phải lẩn tẩn.”

Miên cười trừ, trong đầu có rất nhiều thứ muốn nói, rất nhiều cảm xúc muốn diễn đạt nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, dì An thấy vậy cũng không làm khó cô, chỉ bảo Miên cứ suy nghĩ thêm, ngày dì đã xem

cũng chỉ là xem mọi chuyện vẫn là ở cô và anh quyết định. Nhưng dì đã nói vậy rồi phản đối thì liệu có ổn. Miên suy đi tính lại vẫn thấy không thông, còn anh thế nào, anh có biết chuyện này không, anh nghĩ gì, anh thật sự muốn một đám cưới với cô sao, sớm thế này ư, có thỏa đáng không, anh thậm chí còn chưa từng đề cập đến chuyện hôn nhân với Miên nữa.

Bữa tối diễn ra trong không khí khá ngượng ngùng hoặc giả sự ngượng ngùng ấy chỉ bắt nguồn từ phía Miên mà thôi. Xong cơm tối anh đưa cô về nhà, Miên phát hiện cô đặc biệt thích không khí trong xe anh, thích cả... mùi hương nhẹ nhẹ từ anh nữa. Khổ cái ở trong trạng thái dễ chịu thì lại rất dễ buồn ngủ, lúc hai mí mắt Miên chuẩn bị chập lại làm một thì anh lên tiếng.

“Em có chuyện gì muốn nói với anh hả Miên?”

“Không có gì đâu ạ, mà cũng không hẳn. Em cũng không biết nữa.”

Anh đưa tay xoa má cô, mắt vẫn nhìn về phía trước “Vậy rốt cuộc là có hay không?”

Miên lắc đầu “Dạ không có gì.”

“Mẹ nói chuyện gì với em à?”

“Dì An chỉ bảo dì rất vui vì thấy anh với em có... ưm... có tình cảm với nhau. Dì rất mong đợi.”

Anh dừng xe quay sang nhìn cô. Miên mím môi, bao nhiêu tâm trạng phức tạp cuối cùng lại chỉ thốt ra được một câu trả lời không liên quan.

“Mẹ rất mong đợi chuyện gì?”

Miên cúi đầu, bàn tay tiếp tục vọc vạch ngón trỏ của anh, trong đầu thâm niệm chú, dì An trông đợi gì anh phải là người biết rõ nhất sao anh hỏi em, anh cố tình làm khó em. Hừm.

Quân mỉm cười, đưa tay sang ôm trọn lấy Miên, cầm đặt trên đỉnh đầu cô, giọng nói tiếp tục du dương dụ hoặc.

“Mẹ mong đợi còn em có mong đợi không?”

31. Chương 9-2

Mẹ mong đợi còn em có mong đợi không? Nói vậy anh cũng biết rồi ư, cô đương nhiên là không. Cũng không phải hoàn toàn không chỉ là vẫn còn quá sớm. Miên nghi ngại, chuyện tình cảm này chưa từng có thử thách, cô cũng không dám khẳng định anh hiểu rõ con người mình hoàn toàn hay không, lỡ sau này hai người phát hiện có điều gì không phù hợp thì tất cả chẳng phải đã quá lỡ làng rồi sao.

“Còn anh rất mong đợi Miên ạ. Anh rất mong đợi có thể cùng chung một nhà với em, ở bên cạnh em cùng em chia sẻ mọi điều. Một năm không phải là quá dài, nhưng đối với anh sự hiện diện của em trong cuộc đời này thật sự là một món quà vô giá.”

Miên vòng tay ôm lại anh, nhắm mắt nghe tim mình đập mạnh trong lồng ngực, trong đầu chạy lại một đoạn hồi ức cũ. Chỉ yêu thôi liệu có đủ không.

Quân không nhìn không thấu được những suy nghĩ rối bời trong đầu Miên, khi nghe mẹ đề cập đến chuyện này anh chỉ bảo anh và cô cần thêm thời gian. Chính nhất của chuyện này là sợ Miên hoảng sợ, cô còn trẻ và non nớt lắm, vẫn nên để cô có khoảng trời tự do tận hưởng tuổi trẻ của riêng mình, hôn nhân còn bao điều ràng buộc, không thể bắt đầu khi Miên chưa sẵn sàng. Tự nhủ là thế nhưng thực ra Quân cũng mong chờ cuộc hôn nhân này từ lâu lắm.

“Anh chỉ nói vậy thôi, anh không có ý miễn cưỡng em. Anh chờ được.” – Vuốt nhẹ tóc cô, anh mỉm cười.

Hé mắt nhìn anh, Miên âm thầm hạ quyết tâm, chuyện xưa đã qua từ rất lâu, rất rất lâu rồi, bây giờ cô chỉ nên sống vì chính mình vì hiện tại mà thôi. Ghé sát tai anh, Miên tự động hạ thanh âm xuống một bậc “Anh chờ được còn em không muốn chờ”.

Tránh sự xấu hổ không kiềm chế đang làn tràn lấn át lí trí, Miên ôm anh thật chặt không để anh có cơ hội quan sát biến chuyển trên khuôn mặt mình, Quân đành chỉ có thể để yên cho cô ôm, để yên cho cô rúc sâu trong lòng.

Thời gian sau đó, ngày nào anh với Miên cũng ăn tối cùng nhau, bởi vậy thay vì lui thủi một mình qua loa cho xong bữa, giờ cô còn có thêm sở thích nghiên cứu thực đơn và làm cơm cho anh. Miên phát hiện anh là một người rất có ý thức về vấn đề chia sẻ công việc. Cô nấu cơm, anh đi làm về muộn không giúp được thì sẽ tự động thay Miên rửa bát, cô dọn dẹp thì anh sẽ gọt hoa quả, mọi thứ dễ chịu đến mức Miên nghĩ sau này chắc cũng chẳng cần đến dì Hinh, chỉ cô và anh cũng có thể đảm đương tất cả. Khi cô trình bày ý kiến này với phụ huynh thì thấy tiếng mẹ thở dài qua đầu dây bên kia điện thoại, mẹ bảo cô còn dại lắm, nhìn đời còn hồng lắm, hôn nhân không có dễ chịu và êm đềm như vậy đâu, sau này chỉ nội việc người về trước người về sau cũng đã có thể cãi nhau rồi nên bớt được việc nào hay việc ấy, khuyên cô nên tận dụng hết thời gian ngọt ngào lãng mạn đi.

Miên lắc lắc đầu, mong suy tư rơi rụng, tập trung trình bày đồ ăn lên đĩa, anh giúp cô ép nước cam cho vào tủ lạnh. Thấy anh im lặng không nói âm thầm hoàn thành mọi việc, chợt nảy ra ý muốn trêu đùa, Miên đứng ra giữa đường chặn anh.

“Anh!”

“Ừ.”

“Sao hồi trước anh thích em, hôm tham gia ‘team building’ còn lên xe lên lau mặt cho em?”

“Chắc hôm đó anh trúng tà.” – Anh cười, trong đầu lướt qua một đoạn ký ức xinh đẹp. Cô đứng đó cạnh mẹ, ngơ ngác rồi bối rối chào anh, Quân còn nhớ lòng bàn tay Miên khi đó lạnh ngắt. Anh không nói, từ phút giây đó, Quân đã rung động.

“Nói thật đi, có phải anh thích em từ cái nhìn đầu tiên rồi không, xong rồi có ý với em, xong rồi âm thầm theo đuổi em, xong rồi... xong rồi...”

Xoa đầu Miên, anh không phủ nhận “Nhà báo gì như em, nói một câu mà cũng lấp ngược lấp xuôi. Ừ là anh có ý với em, là anh âm thầm theo đuổi em, xong rồi... xong rồi toan tính ‘nuôi trước ăn sau’”.

Miên ngây người, anh nắm bắt thời cơ lách qua, cất nước cam vào tủ lạnh. Đến tận lúc anh ngồi vào bàn rồi mà cô vẫn chưa có ý định nhấc chân, Quân bèn bảo: “Lại đây ăn cơm đi.”

Cô gật đầu, ngồi vào bàn yên lặng xới cơm, anh buồn cười, đành đầu hàng:

“Thích là thích thôi, sao em có thể biết em thích một người vì lí do gì, anh chỉ có thể nói mọi lời em nói mọi thứ em làm đều khiến anh cảm thấy vừa ý.”

“Chỉ vậy?” – Miên kì quái nghĩ, vừa ý gì chứ cái người này.

Quân gật đầu xác nhận “Ừ, chỉ vậy.”

“Em không cam tâm.”

“Không cam tâm thì em sẽ làm gì?” – Anh hứng thú.

“Em sẽ không để anh ăn cơm nếu anh không nói thành thật cho em biết.”

“Em không làm vậy đâu.” – Nói rồi như biết trước kịch bản bắt đầu ăn cơm.

Ôm một cục ấm ức trong lòng, Miên thật nuốt không có trôi, trời ơi, chỉ nói có mấy câu dễ nghe thôi mà ảnh cũng tiết kiệm.

“Miên!”

“Sao anh?”

“Miên?”

“Dạ? Em đang nghe này anh.”

“Anh chỉ định nói với em là không có chuyện gì đâu. Em không nhanh ăn cơm đồ ăn sẽ nguội.”

Miên trào máu, nhìn anh bằng ánh mắt mang hình viên đạn, trong lòng bùng phát cảm giác muốn giết người, anh đây là đang ghẹo cô chứ gì nữa.

Chính niềm vui đến từ những thứ giản dị hàng ngày như thế khiến Miên càng trông chờ hơn vào cuộc sống hôn nhân sắp tới. Có thể cô đã lựa chọn đúng.

32. Chương 9-3

Lễ đính hôn được diễn ra sau khi bố mẹ hai bên gặp mặt chừng hai tuần, chỉ là một buổi ăn cơm thân mật giữa những người trong gia đình và họ hàng thân thiết, Miên chính thức trở thành cô gái mang nết nhà kết hôn sớm nhất lớp đại học đính kèm cấp 3, chính vì điều này khiến cô trần trở khôn nguôi việc ít tháng nữa mình phải viết thiệp mời và đưa đến tay từng đứa bạn, chỉ hình dung thôi đã thấy đủ lúng túng lắm rồi. Có lẽ người không hề có dấu hiệu nao núng ở đây hơn thế còn đặc biệt tích cực trong việc chuẩn bị hôn lễ hay chẳng chỉ có mẹ chồng cô, à thêm cả mẹ Miên nữa, nguyên văn của mẹ dành cho Miên về sự tích cực của mình chính là “quả bom nổ chậm trong nhà cuối cùng cũng có thể đẩy đi rồi mẹ vui mừng khôn xiết, mẹ thật sự đánh giá năng lực của con rồi Miên”. Vì có sự trợ giúp đắc lực này Miên và Quân mới có thể ngày ngày yên tâm đi làm bình thường. Thỉnh thoảng cắt xén thời gian đi chọn mẫu thử đồ xoay trước xoay sau các kiểu theo lịch đặt trước của hai mẹ.

Hôm nay là một ngày tương tự. Chưa hết giờ làm Miên đã phải xin phép sếp về sớm, quãng đường ngắn ngủi từ phòng sếp đi ra nhận được hàng vạn ánh nhìn như tên xuyên thấu.

Andy cuối cùng cũng không nhịn được chặn đường Miên, cười toe:

“Miên sắp trở thành nhân vật hành tung thần bí nhất tòa soạn rồi đó nha.”

Tự cảm nhận sức ép đè tới, Miên đành cười xòa giải thích qua loa: “Dạo gần đây nhà em có chút việc.”

Ánh mắt người đối diện lia nhanh đến bàn tay đeo nhẫn của Miên, đẩy tông giọng:

“Tin vui?”

“Ai, chị Andy đừng làm khó Miên nữa, có tin vui thì chị em mình nhất định được thông báo đầu tiên để chung vui đó.”

“Ahaha, mặt Miên đỏ rồi kìa. Chị em mình đoán trúng phúc rồi kìa.”

Miên hơi ngượng vì bị đọc vị, còn đang loay hoay chưa biết thoát ra sao thì nhân vật không nên xuất hiện nhất lúc này lại đang từ phía cửa phòng từ từ tiến lại gần, ánh mắt không ngừng tìm kiếm cô. Cúi mặt lấy tay che, Miên thật sự mong muốn mình có thể bốc hơi để anh không nhìn thấy.

Đang lăm lăm từng bước niệm thần chú tự biến mất thì đụng ngay phải cạnh bàn, Miên đau đến trào nước mắt, vừa che mặt vừa xoa lưng phía sau. Thành công triệt để thu hút sự chú ý của anh.

“Em có sao không?” – Anh bước nhanh tới nắm lấy tay Miên, trong lời nói hiện rõ sự lo lắng.

Miên cắn môi, ra hiệu loạn lên, cười cười gỡ tay anh ra khỏi tay mình “Không sao, không việc gì đâu anh. Sao anh lại đến đây?”

Quân vẫn không có vẻ gì là hiểu mấy cái tín hiệu của Miên, rất điềm nhiên “Tiện có việc ở tầng dưới nên anh lên đây đón em luôn.”

Cười khổ, miệng Miên méo xẹo vẫn cố chữa cháy “Vẫn chưa đến giờ hẹn phỏng vấn mà anh đến sớm vậy à?”

“Em nói gì lạ vậy, đừng trùng bàn chứ có đừng trùng đầu đầu.” – Nói rồi xoa đầu cô trước khi tiếp tục thả bom “Mẹ bảo anh qua đón em đi thử đồ mà.”

Andy kì quái nhìn biểu hiện của hai người trước mặt, có chút khủng hoảng suy nghĩ, chàng thanh niên điển trai này không phải là một trong những doanh nhân trẻ thành công nhất hiện nay với thương hiệu Miaow – Đình Quân hay sao, chứ anh ta với Miên đang diễn phân cảnh gì này?

“Anh với chị Miên là...?”

Nữ đồng nghiệp B rất nhanh nhẹn đưa ra câu hỏi.

“Miên là...vợ... ư... ư” – Miên đưa tay bịt miệng anh rồi nhanh nhẹn chào mọi người kéo “sinh vật” ngoài hành tinh bên cạnh ra theo với sức mạnh siêu nhiên tự bùng phát trong người. Huhuhu. Anh ấy vừa mới làm cái gì vậy. Huhuhu.

Trong phòng một mảnh ngơ ngác.

“Andy, chị có nghe thấy người đó nói gì không? Em có nghe nhầm không? Anh ấy bảo chị Miên là vợ anh đó.”

Andy quay sang đồng nghiệp B, vỗ vỗ vai: “Hóa ra là em cũng nghe thấy. Miên đúng là tấm ngấm tấm ngấm mà giẫm chết voi. May mắn thật đấy. Có khi phải thân thân với con bé luôn từ giờ.”

Thấy biểu hiện có chút kì dị của người đối diện Andy khó hiểu “Lại làm sao, chị nói gì sai hả?”

“Em về chỗ làm việc đi.” – Nữ đồng nghiệp chính thức được giải thoát, gật như mổ thóc quay về chỗ ngồi, lúc này Andy mới bừng tỉnh, quay ra phía sau chào sếp xong rất thức thời nhanh chóng lui về chỗ của mình.

Cô còn tưởng có quỷ nữa, sao vẻ mặt của sếp Minh còn kì dị hơn cả nữ đồng nghiệp B vậy.

33. Chương 9-4

Miên ngồi vào xe, thắt dây an toàn, vẻ mặt lộ rõ phiền muộn, đợi người kia ngồi vào vị trí xong chính thức sụp đổ tinh thần ôm tay “ăn vạ”.

“Sao tự dưng anh lại lên, sao tự dưng anh lại vào, sao tự dưng anh lại nói ra. Huhuhu. Em làm sao sống nổi với đồng nghiệp trong tòa soạn thời gian sắp tới bây giờ.”

Vuốt tóc Miên, Quân cười “Thôi ngoan đừng làm trò nữa, trước sau gì người ta cũng biết thôi mà. Với lại tòa soạn các em ngược đời, có nhiều đồng nghiệp nam đến như vậy. Anh chỉ là một công đôi việc thôi. Hơn nữa...” – Anh nhéo nhéo má cô – “Trước giờ có bao giờ em quan tâm đến người khác nghĩ gì đâu.”

“Ai bảo em không quan tâm?” – Miên ngờ vực, sao anh chắc chắn như vậy.

“Tầm năm ngoái, trong nhà hàng mình ăn đợt dã ngoại ở Ba Vì, lúc em bị buộc phải ngồi bên cạnh anh, dưới sức ép của bao nhiêu con mắt như vậy anh để ý em vẫn điềm nhiên như không.”

“Anh thấy em điềm nhiên lắm hả?”

“Ừ.”

“Giả vờ cả đấy.” – Miên híp mắt cười, thật sự là cô chỉ cố thể hiện mình bình tâm vậy thôi chứ thực ra run lắm.

Xoa xoa tóc Miên, Quân khen ngợi “Dù vậy anh vẫn ghi nhận nỗ lực của em.”

Miên cào cào tóc, nhả một tiếng “Anh cố tính làm xù tóc em.”

Quân bật cười, cũng biết cần nhả rồi cơ đấy. Tự nhiên trong đầu nghĩ tới một chuyện, anh nhìn phía trước, bàn tay vẫn nắm chặt lấy tay Miên:

“Miên!”

“Dạ?”

“Em có quen ai ở DSC Company không?”

DSC Company? Miên lắc đầu “Dạ em không. Mà sao hỏi anh?”

“Không có gì. Đi thôi.”

Xe dừng trước tiệm áo cưới mà hai mẹ chỉ định. Toàn bộ buổi thử đồ như một mini show thời trang do hai mẹ đạo diễn, chụp ảnh rồi bình luận các kiểu, Miên và anh chỉ có thử, thử và thử. Nhiệm vụ khó khăn sau cùng là chọn những tấm đẹp nhất cũng để phần hai mẹ luôn, Miên khá dễ tính trong chuyện này, tiêu chí của cô chỉ bao gồm đơn giản, đơn giản và đơn giản nên rất nhanh lựa chọn được đồ ưng ý, anh thì lại càng dễ dàng hơn. Các phân mục còn lại tiếp tục để hai mẹ bàn bạc lo liệu. Mọi thứ đều diễn ra suôn sẻ và thuận lợi ngoài mong đợi, đến những chi tiết nhỏ để gây cãi nhau đại loại nên chọn loại rượu vang nào, nên chọn mẫu thiệp mời ra sao, sử dụng loại giấy cao cấp nào,... mà cô đọc được trong các tạp chí cũng không hề xảy ra. Nếu không phải ngày nào cũng được hai mẹ kéo đi khắp nơi thì Miên thật sự mơ hồ có đúng thật là mình sắp lấy chồng không.

“Hai con muốn đi đâu chụp ảnh cưới? Muốn trong nước hay ngoài nước? Mà cả hai tỏ vẻ quan tâm tới đám cưới chút hộ mẹ với, làm như cưới mẹ vậy đó.”

Miên cười khổ, cô chỉ muốn giản tiện thôi, cũng chẳng cần đi nước ngoài, nhìn sang xem ý anh thế nào, nhưng có vẻ anh không nghe thấy mọi người đang nói gì.

“Quân, con có nghe mẹ nói gì không đấy?”

“Con thế nào cũng được cả. Chỉ xem sức khỏe với lịch làm việc của Miên thế nào thôi.”

Nói ý kiến của mình với hai mẹ, trao đổi một lúc chuyện chọn studio và ngày chụp, công việc chuẩn bị được hai mẹ thông báo là đã ổn ổn rồi nhưng Miên không còn cảm thấy háo hức mong chờ như ban đầu nữa, mọi sự chú ý của cô hiện giờ đều để trên người anh, hôm nay anh cứ lạ lạ.

Về nhà việc đầu tiên Miên làm là tìm kiếm thông tin về DSC Company. DSC Company là công ty chuyên về mảng đồ ăn nhanh, quy mô tương đối có nhiều cơ sở trong nội thành Hà Nội tuy nhiên dạo gần đây dính phải vụ lùm xùm liên quan đến việc một loạt khách hàng phát hiện thành phần đồ ăn bị mốc nhưng lại không xử lý tốt về mặt truyền thông nên giá cổ phiếu công ty bị sụt giảm mạnh. Bên lề đang có thông tin Miaow sẽ mua lại DSC Company.

Miên tắt máy tính. DSC Company có liên quan gì đến việc anh mất tập trung hôm nay và nó có liên quan gì đến cô?

Mình xin phép được spoil một đoạn ngắn trong phần được đăng vào tối nay. p:

Điện thoại rung liên hồi báo có cuộc gọi tới. Miên nhìn qua, là số lạ, lưỡng lự một lúc cô quyết định nhận máy.

“A lô?”

“Lâu lắm mới được nghe giọng em.”

Miên cắn môi, kiềm chế cảm giác sợ hãi đang lan tràn giác quan.

“Sao em không nói gì hỏi Miên?”

“Bằng cách nào anh có số điện thoại của tôi?”

Đầu dây bên kia bật cười, giọng nói vẫn trầm thấp như ngày nào “Không chỉ có số của em thôi đâu, em nhìn xuống đây đi.”

Cô chậm rãi vén rèm cửa sổ, giây phút trông thấy người kia đang ngẩng đầu lên vẫy tay với mình, Miên cảm giác như vừa bị ai siết chặt một cái.

“Anh về đi. Giữa tôi và anh không có gì để nói với nhau nữa cả.”

“Em xuống dưới nhà một lúc, anh cần nói chuyện với em. Nếu em không xuống, anh cứ đứng đây, lỡ ai thấy... thì cũng không hay lắm đâu.”

Miên vô thức nắm chặt điện thoại, lạnh nhạt “Có gì muốn nói thì anh nói luôn đi.”

Đầu dây bên kia chỉ còn tiếng “tút... tut” thông báo cuộc gọi đã bị ngắt kết nối. Miền khoác áo lạnh lẽ đi xuống dưới nhà, trong thâm tâm luôn nhắc nhở bản thân phải tỉnh táo và mạnh mẽ nhưng lúc mở cửa bàn tay vẫn không kiềm được run rẩy.

34. Chương 9-5

Quân kết thúc buổi họp, hoàn thành xong việc trở về nhà cũng đã gần 11 giờ đêm. Anh muốn sau khi đám cưới diễn ra có thể dành nhiều thời gian cho Miền một chút nên gần đây rất cố gắng thu xếp công việc. Việc thu mua DSC Company đang trong giai đoạn hoàn tất, anh sắp được nghỉ ngơi rồi.

DSC Company, Quân nhắm mắt một lúc lâu, nghĩ ngợi giây lát rồi lấy điện thoại nhắn tin cho Miền, không biết giờ này cô đã ngủ chưa, ngày hôm nay thế nào? Tin nhắn thoại được gửi đến, giọng Miền bên kia dịu dàng dễ chịu, anh thực chỉ muốn ôm cô vào lòng, ngủ một giấc thật sâu không mộng mị, bỏ lại tất cả những áp lực và mệt mỏi. Ngày đó sắp đến rồi có phải không.

Điện thoại báo có mail mới, nhìn tiêu đề và người gửi, Quân mở mail.

*

Chờ một lúc lâu không thấy tin nhắn trả lời, nghĩ là anh đã ngủ mất Miền xuống giường, tự pha cho mình một cốc sữa. Mấy hôm nay cô cứ cảm thấy bất an lạ thường, tối đến trằn trọc một lúc lâu mới miễn cưỡng chợp mắt, trong khi rõ ràng ban ngày chạy đây chạy đó làm việc rất mệt. Chỉ có những người khó ngủ như Miền mới thấu hiểu được cảm giác thèm đi ngủ mà không thể ngủ làm một cảm giác rất... *bíp bíp*. Hừm.

Điện thoại rung liên hồi báo có cuộc gọi tới. Miền nhìn qua, là số lạ, lưỡng lự một lúc cô quyết định nhận máy.

“A lô?”

“Lâu lắm mới được nghe giọng em.”

Miên cắn môi, kiềm chế cảm giác sợ hãi đang lan tràn giác quan.

“Sao em không nói gì hả Miền?”

“Bằng cách nào anh có số điện thoại của tôi?”

Đầu dây bên kia bật cười, giọng nói vẫn trầm thấp như ngày nào “Không chỉ có số của em thôi đâu, em nhìn xuống đây đi.”

Cô chậm rãi vén rèm cửa sổ, giây phút trông thấy người kia đang ngẩng đầu lên vẫy tay với mình, Miền cảm giác như vừa bị ai siết chặt một cái.

“Anh về đi. Giữa tôi và anh không có gì để nói với nhau nữa cả.”

“Em xuống dưới nhà một lúc, anh cần nói chuyện với em. Nếu em không xuống, anh cứ đứng đây, lỡ ai thấy... thì cũng không hay lắm đâu.”

Miên vô thức nắm chặt điện thoại, lạnh nhạt “Có gì muốn nói thì anh nói luôn đi.”

Đầu dây bên kia chỉ còn tiếng “tút... tut” thông báo cuộc gọi đã bị ngắt kết nối. Miền khoác áo lạnh lẽ đi xuống dưới nhà, bỏ vào trong túi điện thoại đã sẵn sàng chức năng thu âm, trong thâm tâm luôn nhắc nhở bản thân phải tỉnh táo và mạnh mẽ nhưng lúc mở cửa bàn tay vẫn không kiềm được run rẩy.

“Em không muốn mời anh vào à?”

“Vị trí như thế này là phù hợp rồi.”

“Nghe nói em sắp kết hôn.”

Không thấy Miên có ý phản đối, Hùng tiếp tục “Nghe nói người đó là người sáng lập Miaow coffee. Em cũng rất biết chọn bên đổ cho tương lai đấy.”

“Anh nói những chuyện này làm gì?”

Anh ta nhìn cô, đôi mắt đen sâu hun hút cứ thế xoáy vào Miên rất lâu, tưởng chừng sẽ không có câu trả lời.

“Lúc trước chúng ta cũng đã từng nhiều lần nói tới chuyện này. Khi đó em bảo bao giờ em 25 tuổi... Em còn nhớ không?”

Dòng kí ức cũ chạy nhanh một quãng thời gian tươi đẹp, Miên áp chế nó, tìm mọi cách đẩy lùi cảm xúc tiêu cực đang dần khống chế mình.

“Anh rất yêu em, đến tận lúc em rời bỏ anh cho tới bây giờ chưa lúc nào anh nghĩ tình cảm đó sẽ phai nhạt cả. Nhưng em lại quá lạnh lùng. Kể cả khi anh chuyển công tác em cũng không một lời nhắn thăm tiễn biệt.”

Miên cười thầm, yêu, anh ta nói rất yêu, rất yêu cơ đấy. Cô cũng từng ngu ngốc duy trì một niềm tin như vậy.

“Mọi thứ liên quan tới em bao gồm hình ảnh... giọng nói, quà cáp, cả email qua lại của hai đứa mình anh vẫn lưu giữ. Em thì chắc đã xóa sạch rồi nhỉ?”

Trong đầu gõ một tiếng “Dong” thật mạnh, Miên nhìn chằm chằm người trước mặt “Anh nói đã xóa chúng đi.”

Hùng gật đầu “Anh quả thực đã xóa đi nhưng không nỡ nên phục hồi lại, thật may chúng không bị mất.”

“Đừng nói những lời vô nghĩa nữa, anh muốn gì? Anh có một phút để nói.”

“Em đã thăng thấn như vậy thì anh cũng nói luôn. Anh không muốn ngáng trở hôn nhân hạnh phúc của em, nhưng chồng sắp cưới của em lại đang cướp đi tương lai và sự nghiệp của anh. Bây giờ chỉ cần anh ta từ bỏ việc thu mua DSC Company anh sẽ vĩnh viễn chìm vào quên lãng. Còn nếu không, khi những thứ này được tung ra em cũng tự biết hậu quả. Em giờ đây không còn là một cô sinh viên bình thường chẳng ai biết tới nữa đâu.”

Miên buông nắm cửa, giọng nói cô trở nên lạnh lùng:

“Tôi có thể kiện anh.”

“Em đánh giá anh thấp quá rồi, việc gì phải tự tay mình làm chuyện đó. Anh nào nỡ.” – Nói rồi đưa tay như muốn chạm má Miên.

Cô rùng mình hất tay anh ta “Nhớ kĩ những gì đã từng xảy ra đều là tôi nhân nhượng anh, nhưng luật pháp thì không biết nhân nhượng đâu.”

Hùng nắm chặt cổ tay cô “Em đừng thách thức tôi.”

“Tôi không thách thức anh. Tôi là đang nói cho anh biết, nếu anh làm ra loại chuyện đó thì sẽ nhận được kết cục như thế nào. Làm ơn đừng trở thành một kẻ không ra gì trước mặt tôi nữa.”

Miên cố gắng để không bật khóc, mắt căng nhức vì kiềm chế không để nước mắt rơi xuống.

Như bị cô kích động, Hùng gằn tiếng “Chồng sắp cưới của em thì ‘có ra gì’ sao? Anh ta cũng biết chuyện này nhưng anh ta làm gì, anh ta không đoái hoài tới em, không cần quan tâm tương lai của em. Em thật đáng thương. Haha. Tôi là đang cho em cơ hội cầu xin anh ta, chỉ cần anh ta đồng ý, em sẽ vẫn là cô gái trong sạch.”

“Bốp!”

Miên giật mình khi thấy Quân lao vào đánh Hùng, anh đã đứng đó tự bao giờ. Từ bao giờ cũng chẳng còn quan trọng nữa.

35. Chương 9-6

Cô vào nhà đóng kín cửa, tắt đèn rồi ngồi thụp xuống tấm thảm nền, đưa tay ôm lấy đầu gối, mắt nhìn vào khoảng không vô định trước mặt. Giá có thể cứ ngồi như thế này đến chết, ngồi như thế này không bao giờ phải đứng dậy nữa, không phải gặp ai nhìn ai nữa, ngồi im cho những thứ đáng sợ ngoài kia vĩnh viễn không chạm được đến cô. Núp mình để cả đời này không phải đối diện với ánh mắt của anh.

Phút bông bột của tuổi trẻ. Vì yêu. Vì yêu. Miên cười, nước mắt không kiềm chế được lăn xuống, một giọt rồi lại một giọt, ướt đầm khuôn mặt, ướt đầm tâm tư, ướt đầm tình yêu đang bùng nổ trong tim cô.

Miên chưa từng nghĩ bản thân lại tổn thương vì anh ta tới thế. Giờ phút biết anh ta trong thời gian yêu cô có quan hệ với người khác Miên đứng đưng mà mạnh mẽ một lời cắt đứt, không đau đớn, không ầm ĩ, không nước mắt, không nhập nhằng, kiên quyết mà lạnh lùng. Sao cô lại có thể nghĩ rằng những nỗi đau đáng ra thời khắc đó mình phải chịu chưa từng hiển hiện cơ chứ? Nó chỉ tạm thời chìm sâu đợi thời cơ vùng lên giày vò cô, rạch nát những hình ảnh tốt đẹp cuối cùng mà người con trai đó để lại trong hồi ức.

Anh ta cũng từng nói yêu cô, từng nói muốn bên cô suốt cả cuộc đời này, nói nhớ nói mong, nói muốn lưu giữ những khoảnh khắc đẹp nhất hoàn mỹ nhất của cơ thể cô, nói tất cả là vì yêu.

Cô làm tất cả cũng vì yêu. Cô sai rồi phải không? Vì những phút giây thiếu suy nghĩ của tuổi trẻ mà cản ngăn hạnh phúc của chính mình.

Miên nhắm chặt mắt. Ánh mắt thất vọng và tổn thương của anh chính nỗi sợ hãi lớn nhất trong cuộc đời này mà cô không bao giờ muốn đối mặt.

Hóa ra, anh cũng biết hết rồi ư?

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, Miên nghe thấy tiếng có người đang dựa lưng trước cửa nhà mình. Miên ngẩng mặt, đôi mắt giàn giụa nước ban này đã được hong khô tắt tắt. Cô biết người bên ngoài kia là anh.

“Em có nghe thấy anh nói gì không Miên?”

Miên im lặng. Giờ phút này cô thật sự không biết lấy đầu ra dùng khí để có thể đối mặt với anh, dù ước ao đến cháy bỏng ôm lấy anh, giữ anh lại để anh không đi mất.

“Anh cần thời gian để thu xếp mọi chuyện. Trong lúc đó, em hãy cứ yên tâm nghỉ ngơi... Anh về trước đây.”

Quân đứng hần dậy rồi rời đi. Thật sự anh đang rất cố gắng. Miên từ trước đến nay trong suy nghĩ của anh là mãi mãi là một cô gái thanh thuần trong sáng, tới mức anh lo sợ những gì đen tối mình đã và đang trải qua sẽ làm ảnh hưởng đến cô. Loại chuyện này trong quan điểm của anh vẫn là những gì thuộc về quá khứ thì vĩnh viễn chỉ là quá khứ mà thôi. Nhưng suy nghĩ đó là khi anh đứng ngoài cuộc, giờ đây chính mình trực tiếp trải qua, Quân thật sự cảm thấy bối rối. Anh chưa biết phải làm sao cho ổn thỏa, thứ anh cần nhất bây giờ là thời gian. Thứ cô mong nhất lúc này chắc hẳn cũng là thời gian.

*

Lễ thành hôn của tổng giám đốc và vợ chưa cưới bị hoãn lại, trong công ty bây giờ có không ít lời xôn xao. Hoàng My điềm tĩnh pha cà phê, có lẽ người duy nhất không cảm thấy bất ngờ chỉ có mình cô.

Nếu My không động tay, với tính cách của Quân lễ cưới vẫn có thể tiếp tục được diễn ra. Trong đầu như tua lại thước phim ngắn tại thời điểm gặp Hùng và thỏa thuận chỉ có riêng giữa hai người. Hùng cần công ty cần tiền, My cần đám cưới bị hủy bỏ. Cô không thể cho anh ta công ty đã bị Miaow mua lại nhưng tiền... thứ ngoài thân đó My chưa bao giờ thiếu cả. My hiểu Quân, anh có thể chấp nhận loại chuyện thế này, có

thể bao dung cô ta nhưng đó là anh chứ không phải gia đình anh. Cô con dâu như nhuốc làm sao xứng đáng với gia đình gia giáo danh giá như gia đình anh, cho dù hai bên có là thâm giao đi chăng nữa. Chính vậy thông qua Hùng cô đã gửi được những thước ảnh chân thực này đến tay bố mẹ anh.

My cong khỏe môi, ôm cổ cà phê vừa mới pha xong, biết là nóng bỏng tay nhưng vẫn giữ chặt không buông. Anh làm được, nhưng My nhìn không được. Mộc Miên cơ bản là không xứng đáng với anh, lại có thể có quan hệ yêu đương với loại người hèn mạt sẵn sàng quỳ gối như Hùng. Thực đúng “ngưu tầm ngưu mã tầm mã”, còn đòi vọng tưởng. Đừng hòng.

“Chị My, sắp báo họp đột xuất. Nhanh vào thôi.”

“Ừ chị vào giờ đây.”

36. Chương 10-1

Nắng xiên qua khung cửa, phủ một lớp ánh sáng dịu dàng lên người con gái đang ngồi phía đối diện; gương mặt nhợt nhạt, vùng da dưới mắt sẫm màu, cô rõ ràng là đang gặp phải chuyện gì đó. Minh biết vậy nhưng chỉ im lặng chờ Miên lên tiếng. Gần đây hiệu suất công việc của cô không được tốt, chất lượng bài viết cũng có phần giảm sút. Vì vậy trong tòa soạn không ít người có ý kiến. Minh không thể bênh vực cô vô điều kiện, anh muốn biết nguyên nhân và mong cô hồi phục lại trạng thái tràn đầy năng lượng như thuở mới bước chân vào W Magazine.

“Anh... em...” – Miên ngập ngừng rồi quyết định – “Em muốn xin anh cho em nghỉ một thời gian.”

“Em muốn nghỉ bao lâu?”

Miên đan chéo tay, giọng nhỏ đi một nấc “Em muốn nghỉ 1 tuần.”

“Được, các chuyên mục em phụ trách anh sẽ tạm giao cho người khác.” – Anh ngừng rồi lại tiếp – “Nhưng anh muốn em hứa khi em quay lại, những chuyện riêng tư đã được thu xếp ổn thỏa, không còn làm ảnh hưởng tới công việc nữa.”

Mím môi, Miên khẽ gật đầu “Em hứa”.

“Phần công việc đã xong rồi. Giờ anh có thể nói chuyện với em như một người bạn được chưa?”

Miên chỉ chỉ cửa phòng làm việc, nét mặt hơi giãn ra: “Vẫn ở cơ quan vẫn là sếp và nhân viên”.

Nói rồi cô chào anh ra về. Miên đi rất nhanh, bước chân cũng rất vội cứ thế đi mất, để lại một khoảng trống ở vị trí trước mặt. Minh bóp trán, thật sự phải thể hiện rõ cô đang trốn chạy khỏi tình cảm của anh như vậy sao.

Anh không hiểu vấn đề từ đâu, là do anh đơn phương quá lâu không chịu theo đuổi nên cô mới tới với người khác hay vì anh không biết cách bày tỏ tình cảm làm cô sợ hãi và e ngại. Minh kéo tấm ảnh chụp chung ba người vui vẻ mà ông chủ nhà hàng Singapore chụp hộ. Cảm giác bản thân ngoài rìa cuộc sống người mình yêu mến, không thể san sẻ bên cạnh người ấy là một cảm giác rất bất lực.

Cầm áo khoác, Minh đuổi theo Miên.

“Miên, đợi đã.”

Bắt kịp trước khi Miên lên xe bus. Minh giữ chặt tay cô.

“Có chuyện gì vậy anh?” – Miên cười, khẽ gỡ bỏ tay anh nhưng không được.

“Không còn ở trong tòa soạn nữa, chúng ta là bạn bè. Em có thể trả lời anh, em đang gặp phải chuyện gì không?”

“Chẳng có chuyện gì đâu anh.”

“Đừng xem anh như người xa lạ như vậy. Anh có thể giúp em mà.”

Miên bối rối, sao tự dưng anh ấy lại thế.

“Chỉ có ít chuyện cá nhân em sẽ tự mình thu xếp ổn thỏa anh đừng lo.”

Thấy anh vẫn không có biểu hiện muốn buông tay mình, cô nhắc: “Tay em hơi đau”.

“Anh xin lỗi.”

“Không sao đâu. Em về đây.”

Miên bước xuống đường định vẫy taxi, chợt nghe thấy giọng anh rõ ràng như gõ từng hồi vào tâm trí khiến cô khựng lại: “Em biết là anh thích em phải không?”

Nên nói gì lúc này đây, cho anh hay cô thật sự đã biết, thật sự nhận thức rõ anh dành tình cảm cho mình nhưng bản thân lại không có cách nào tiếp nhận?

“Em không cho anh cơ hội. Em lảng tránh anh. Anh hiểu. Nhưng đừng làm như mình vẫn ổn trong khi em không thực sự như thế. Anh không biết vì sao em e ngại anh, vấn đề của anh và em bắt đầu từ đâu nhưng anh sẽ không vượt qua ranh giới nếu em không sẵn sàng. Anh vẫn là người anh mà em bảo quý mến như anh ruột. Đã là như vậy, trước mặt anh em vẫn phải cố gắng đến thế nào?”

Miên lắc đầu “Anh không hiểu được đâu. Những thứ em có thể tự lo liệu em thật sự không muốn nó ảnh hưởng đến người khác.”

“Em không cho người khác cơ hội san sẻ với em làm sao em biết là không thể.”

Nắm lấy bả vai cô, Minh thấp giọng: “Nhìn anh đi Miên, em đừng trốn chạy nữa. Em có thể tin tưởng anh.”

Miên bật khóc. Bàn tay đang ôm lấy bả vai cô bây giờ hóa ra là điều Miên luôn hằng mong mỏi. Suốt những ngày vừa qua cô đã phải đơn độc chịu đựng quá nhiều, Miên không biết đối diện với những lời chất vấn của mẹ và gia đình hai bên như thế nào. Anh chỉ bảo là lỗi tại anh nên hai đứa cần thời gian để suy nghĩ nên tạm thời đám cưới bị lùi lại, rồi cãi cọ, khuyên giải, nhưng chuyện này liệu có thể giấu được đến bao giờ đây. Cô đang sống trong sợ hãi và dằn vò bởi những gì tuổi trẻ nông nổi mà mình đã làm. Ai có thể sẵn sàng bỏ qua những chuyện như thế này rồi xem như chưa từng xảy ra chuyện gì, mấy ai có thể? Dù cho người đó có là anh đi chăng nữa. Điều Miên lo sợ không phải đám cưới bị đẩy lùi cũng không phải gia đình anh không thừa nhận mà chính là sự thất vọng đến từ những người thân của cô, sự thất vọng đến từ anh vì cô không trọn vẹn như trong suy nghĩ. Cho dù anh không làm, Miên cũng cảm thấy việc kết hôn ngay bây giờ là điều không thể. Cô không có đủ dũng cảm và tự tin.

Những tầng suy nghĩ đang luân chuyển trong mắt Miên khiến Minh thấy lòng mình khẽ chùng xuống. Anh đưa tay vén sợi tóc vừa xòa xuống mặt cô, như có như không chạm nhẹ gò má Miên, gạt giọt nước mắt vừa mới lăn xuống.

“Anh đưa em về.”

Không đợi Miên trả lời, anh đặt áo vest vào tay cô: “Không chạy được, em cầm đồ của anh.”

Dứt lời rất nhanh đi mất.

Dọc đường về, Minh im lặng, anh không thực sự muốn đưa Miên về, chỉ muốn đưa cô đi đâu đó thư giãn không đơn giản lòng vòng trong thành phố cũng được.

Trời bắt đầu đổ mưa, ồn ã. Giá như mọi chuyện có thể nhanh đến nhanh qua, những gì đã cũ chỉ như một lớp bụi mờ thoắt nhẹ là bay đi mất, bản thân cũng có thể nhanh chóng quên hết mọi điều tiêu cực kiên cường sống tốt. Được như vậy còn gì bằng phải không.

“Anh hình như đưa em đi lòng vòng hơi lâu rồi.”

Miên đưa tay vuốt nhẹ đôi mắt đã ráo hoảnh, tâm tình tốt hơn đôi chút vì cuối cùng cũng có thể khóc thỏa một trận.

“Cũng phát hiện anh đưa đi lòng vòng ‘hơi lâu’ rồi cơ à?” – Minh cười, mắt vẫn dõi vào màn mưa giăng kín trước mặt – “Anh đang muốn cho em biết khóc trong xe của anh khi trời mưa tốt đẹp như thế nào. Ít nhất tốt hơn xe đạp và riêng tư hơn xe bus mà em vẫn hằng đi. Vì vậy có chuyện buồn cứ lên xe anh mà khóc.”

Chịu không nổi, Miên cười. Thật chịu không nổi cái người này.

“Giờ anh đưa em về nhà. Em nghỉ ngơi cho tốt. Trong lúc nghỉ ngơi không được phép quên nhiệm vụ.”

“Rõ.” – Miên làm động tác chấp hành mệnh lệnh kiểu quân đội, bầu không khí trong xe rõ ràng được cải thiện hơn hẳn.

Xe dừng trước cửa khu, Miên chào anh đi bộ vào. Đợi bóng Miên khuất hẳn, Minh với tay lấy bưu phẩm vừa nhận được lúc sáng, tự mình xé toạc toàn bộ, trong lòng không tránh khỏi chua xót, lần đầu tiên yêu đương của anh thật sự phải thấm hại đến như thế này sao.

37. Chương 10-2

Về đến nhà. Miên kiểm tra toàn bộ số tiền tiết kiệm có trong tài khoản, đặt vé rồi thu dọn đồ. Trước khi ra sân bay vẫn cố gắng điềm tĩnh nhất có thể gọi cho ba mẹ một cuộc điện thoại báo tin mình đi công tác. Không muốn trốn chạy nhưng Miên cần thời gian để có thể tự mình ổn định và sẵn sàng đối mặt với những chuyện sắp tới. Mi mắt khẽ động, Miên đưa tay chạm nhẹ màn hình điện thoại, ở đó cả hai đang nhìn nhau cười. Cô dứt khoát tắt nguồn điện thoại.

Mất thấy Miên đã vào phòng chờ, Quân bước ra từ trong góc khuất, để cô đi bây giờ cũng tốt. Đợi đến lúc cô cảm thấy ổn anh sẽ tự mình đón Miên về. Quân tự dặn lòng mình vậy nhưng chính bản thân cũng không biết mình còn cần bao nhiêu thời gian. Cả tuần rồi đã có ba bưu phẩm không đề tên người gửi được chuyển đến nhà bố mẹ anh. Anh không rõ mình có thể cản ngăn được bao lâu nữa. Mẹ anh có thể thương Miên, gia đình anh có thể thông cảm cho Miên nhưng việc để cô trở thành thành viên trong gia đình là điều... khó mà thành được nếu mọi chuyện vỡ lở.

“Sẽ có cách thôi.” – Quân tự nhủ.

Anh lấy điện thoại bấm nhanh một dãy số dài “Điều tra mọi thứ về Hùng. Gửi thông tin vào email cho tôi.”

Vụ ồn ào về chuyện đám cưới của giám đốc Miaow dần chìm xuống, không ai bàn tán được mãi một chuyện không có thêm bất kì thông tin mới nào. My khẽ siết tay, rõ ràng bản thân là người hiểu rõ mọi chuyện nhưng bây giờ lại có cảm giác như mình không biết gì. Không có thông tin Miên bị đuổi việc cũng chẳng có tin đám cưới bị hủy bỏ, anh vẫn bình thường, gia đình anh bình thường, tất cả mọi thứ cứ bình thường như thể đáng ra nó phải thế. My không hiểu. Hùng đang làm cái quái gì vậy, tiền đã nhận rồi mà việc chắt chiu vào đâu lại còn kiên quyết xác nhận mình đã gửi bưu phẩm đến nhà Quân như thỏa thuận. Nực cười nhất chính là đã đề hèn đến mức mang những thứ riêng tư ra làm vật trao đổi mua bán còn có thể nhân danh tình yêu tình nghĩa không muốn hủy hoại sự nghiệp mình từng yêu thương, thật sự không hình dung nổi nhân cách dị dạng của cái tên thần kinh đó nữa.

My cắn răng, tay siết chặt bưu phẩm vừa mới nhận về. Rặt một lũ vô dụng. Cô đã mất rất nhiều thời gian để có thể tiếp cận mẹ Quân, giờ đã đến thời điểm “khóc thuê” được rồi. Các người cứ chờ đó mà xem.

Biển rì rào, những cơn sóng nối tiếp nhau ập vào bờ. Miên ngồi ôm gối trên bờ cát, mắt dõi ra xa, tâm tư mở toang trước thiên nhiên rộng lớn. Mưa bắt đầu đổ hạt. Những người có mặt trên bãi lục đục kéo nhau về, chỉ riêng Miên không có ý định rời đi. Hôm nay đã là ngày cuối cùng trong đợt nghỉ phép của cô. Với những gì đang chờ đợi mình Miên đã không còn sợ hãi, chỉ là cô tham luyến vô bờ sự bình yên này, dù nó mong manh và tạm bợ.

“Đừng ngồi đây mãi nữa, em ướt hết rồi kìa.” – Miên chậm chậm quay đầu, tới khi chạm vào ánh mắt người cầm ô, cô cảm thấy có điều gì đó đang vỡ òa, bùng lên như một ngọn lửa.

“Sao anh lại ở đây?”

Quân đưa tay để kéo Miên đứng dậy, búng nhẹ mấy giọt nước đang nhảy nhót trên gương mặt cô: “Phải đón em về chứ. Không có cô dâu thì làm sao tổ chức lễ cưới được.”

Miên nén nước mắt, ôm chặt anh không biết nên nói gì cả.

Cúi người nhìn cô gái nhỏ đang tựa đầu lên ngực mình, xúc cảm rõ ràng chân thật, tay cầm ô buông lỏng, chiếc ô rơi xuống. Quân dùng cả hai tay mình ôm chặt lấy Miên. Anh đã quyết định bất chấp tất cả. Lần đầu tiên và cũng là duy nhất trong cuộc đời. Chỉ cần tình cảm của cô dành cho anh là nguyên vẹn những gì đã qua thì cứ để nó ở phía sau đi. Hôn nhân là chuyện cả đời của anh, là cô sống với anh, là cô chứ không phải ai khác.

Mưa vẫn rơi, tiếng mưa hòa cùng tiếng sóng khiến anh nghe không rõ có phải cô đang nấc lên trong lòng mình hay không, chỉ thấy thân hình bé nhỏ của Miên đang run rẩy. Anh đau xót. Vì sao lúc nào cô cũng phải cố chịu đựng, lúc nào cũng phải làm như mình rất ổn, đến khóc cũng không dám khóc to. Có phải anh quá tệ, để cô một mình quá lâu rồi không?

Trên đường trở về, Miên trầm mặc không lên tiếng, tay cô giữ chặt lấy tay anh không rời. Quân cảm thấy áy náy, có thể anh đã không cho cô cảm giác an toàn, tin cậy nên mới khiến Miên trở nên dè dặt với mình như vậy.

“Trong rất nhiều lúc nghĩ lại em đều cố gắng bao biện rằng em chỉ là một lần lầm lỡ, do em còn trẻ, do em không ý thức được mức độ ảnh hưởng và nghiêm trọng của loại chuyện đó. Em chỉ đơn thuần tin rằng người mình có tình cảm khi đó sẽ là người cả đời này mình yêu thương, ngoài người đó ra không còn ai khác. Em tự hỏi có phải anh chán ghét em, anh cũng cảm thấy em không xứng đáng với anh, không xứng đáng với sự kỳ vọng và tin tưởng của bố mẹ anh và gia đình em nên anh mới lạnh lùng với em đến thế. Nhưng nếu đổi lại là em, em cũng sẽ không trong một sớm một chiều mà chấp nhận mọi thứ ngay được. Cảm ơn anh vì đã vẫn ở đây, ngay cạnh em như thế này, nâng niu em, trân trọng em.”

Lông mi cô sụp xuống, giọng nói càng về sau càng trở nên mềm nhẹ, Quân đưa tay xoa má Miên, khuôn mặt anh sáng bừng: “Em vẫn còn khờ dại lắm. Một người, một đời? Sao có thể dễ dàng tin, dễ dàng trao, dễ dàng bất chấp tất cả.”

“Vậy anh?”

“Anh tin đây không phải lầm lỡ, không phải khờ dại, không phải ngu ngốc, không phải sai lầm. Mà dù sau này có như vậy giờ phút này anh cũng không hối hận. Chính là hành động trong trạng thái đã nhận thức rõ.”

Miên gật đầu. Anh đang nhấn mạnh với cô rằng anh khác cô, khi xưa cô hành động trong trạng thái không nhận thức rõ mọi việc.

Cứ ngỡ sẽ phải đương đầu với tất cả một mình, giờ còn có anh. Miên nhìn thẳng phía trước. Đã tới lúc rồi.

Có lẽ mọi người sẽ cảm thấy thất vọng vì Miên trước giờ luôn thông minh, tỉnh táo, điềm tĩnh, cẩn trọng, làm việc gì cũng có cân nhắc. Một người rất xứng đôi vừa lứa với Quân. Vậy mà k ngờ đến quá khứ của Miên lại có “một vết nhơ”.

“Vết nhơ” quá khứ, thôi mình k bàn đến nó là loại chuyện gì mức độ như thế nào, mình chỉ muốn bàn đến thái độ của Miên đối diện với loại chuyện này ra sao. Hoang mang có, lo lắng có, mất phương hướng có nhưng cô vẫn rất mạnh mẽ, biết tìm đường ra cho mình theo đúng tính cách chuẩn của cô trước giờ.

Đó mới là điều mình muốn truyền tải. Hôm nay mình lại đăng thêm mấy phần, mọi người enjoy nhé. Thoải mái đọc vì mình đăng liên tục, sắp hoàn rồi.

Quân của lòng Mị thì quá chuẩn rồi, giằng xé có suy nghĩ có nhưng cuối cùng anh vẫn quyết định sống đôi cùng Miên, muốn ở cạnh cô hiện tại và tương lai thay vì quá khứ đó nhé.

Sau cùng xin mọi người đừng quên My. My k phải nữ phụ nửa mùa, My là một nữ phụ đích thực, có tham vọng có mục tiêu và không bao giờ từ bỏ mục tiêu của mình dù bằng bất kỳ cách nào.

38. Chương 10-3

Việc đầu tiên Miên làm sau khi về nhà là liên lạc với luật sư ngày trước anh giới thiệu với cô trong vụ kiện của Ngân. Thảo luận với luật sư xong xuôi cô mới dùng số máy khác gửi đi cho Hùng một đoạn ghi âm.

Gần như ngay lập tức điện thoại báo cuộc gọi đến. Miên không nghe máy. Điện thoại lại tiếp tục vang lên không ngừng. Miên đếm nhịp, kiên nhẫn chờ cho tới khi người bên kia không chịu nổi mới bắt máy.

“Miên? Là em?”

“Đoạn ghi âm ngu ngốc này là em bày trò đúng không? Còn giả vờ khóc lóc tìm kiếm lòng thương hại? Em không thấy mình diễn sâu quá rồi à.”

“Sao em không nói gì. Lên tiếng đi.”

“Chết tiệt, em nói gì đi.”

“Nếu những thứ đó bị phát tán dù dưới bất kì hình thức nào tôi cũng sẽ khiến anh phải đi tù. Nhớ cho kĩ tôi sẽ không nhân nhượng anh thêm nữa đâu.”

“Em có thể làm được gì tôi?”

“Tôi là người thế nào anh cũng biết rồi đấy.”

Không đợi phản hồi, Miên cúp máy. Tháo sim điện thoại, cô bế Miaow đang cọ tới lui dưới chân mình lên, ầm trong lòng, ngón tay nghịch nghịch bộ lông mềm mịn, cảm thấy yên tâm thêm chút.

Hùng ném mạnh điện thoại xuống sàn nhà, miệng rủa thảm một tiếng. Khớp hàm vẫn còn cảm giác căng đau, trong đầu như in về tối hôm anh bị đánh.

“Còn dám đến đây?” – Quân ghì chặt cổ áo Hùng.

“Không đến sao dụ được anh ra mặt.”

Bốp...

“Anh cũng đâu quan tâm nhiều đến vợ tương lai của mình đến mức đó, muốn để cô ta làm tưởng mình đang sống trong yêu thương của anh?” – Lau vệt máu nơi khóe miệng, hôm nay anh thật muốn vạch cho ra hết đằng sau khuôn mặt lúc nào cũng tỏ vẻ tử tế đó là những gì.

“Chuyện này nếu còn lan ra ngoài hoặc để tôi nhìn thấy anh lờn vờn quanh Miên, tôi sẽ để anh tự mình chứng kiến con đường công danh sau này bị hủy hoại như thế nào.”

“Mày nghĩ mày là chủ thế giới sao, đừng nói chuyện nực cười nữa.”

Ánh mắt người đối diện lóe sáng, khóe môi nở nụ cười:

“Không tin thì cứ thử xem.”

Quân buông Hùng ra, rời khỏi.

Thật sự anh đã không xem lời đe dọa đó ra gì, quyền thế sẽ chỉ phục vụ những người có tiền. Anh không tin Quân có thể làm gì được. Đó là lý do anh vẫn thực hiện giao dịch với My. Ngoài việc My có thứ anh muốn hai người đều có chung một điểm, Hùng cũng như My không hề mong muốn đám cưới trong mơ kia diễn ra.

Miên gắn liền với những ngày tháng tuổi trẻ khổ cực nhưng cũng rất đổi hạnh phúc của anh. Xuất phát điểm với ý định không hề nghiêm túc nhưng Hùng không biết vì sao cô lại đồng ý. Miên đã luôn bên cạnh anh, quan tâm anh, động viên anh cố gắng, dùng sự chân thành thanh thuần của mình khiến anh dần yêu cô. Phản bội cô ở giây phút đó luôn là điều khiến Hùng cảm thấy ân hận nhất. Không biết lúc ấy anh đã nghĩ gì, gia đình Miên gia giáo điều kiện tốt, Miên hiền lành và hết lòng yêu anh. Có lẽ, cho tới khi điều đó vượt khỏi tay mới biết nó quan trọng và có ý nghĩa với mình như thế nào.

Dù có bị mắng chửi là ích kỷ anh cũng không muốn trông thấy cô hạnh phúc ngay trước mắt mình, còn anh bị chối bỏ như thể ký sinh trùng bám dính. Nhìn Miên lạnh lùng vô cảm với những ký ức tươi đẹp đã có giữa hai người khiến Hùng nổi giận nên anh đã gửi bưu phẩm đến nhà bố mẹ Quân. Anh không muốn hủy hoại sự nghiệp của Miên, anh chỉ muốn đám cưới không thể diễn ra.

Vậy mà Quân đã chứng minh lời cảnh cáo của mình không chỉ là một câu nói suông, bằng cách nào đó chặn đứng tất cả những con đường anh có thể đi, “start up” khó khăn nhưng bắt đầu lại bây giờ càng khó khăn hơn gấp bội. Không ai muốn đầu tư, không ai chịu hợp tác. Hùng đau đầu, cảm giác như chỉ cần là làm trong lĩnh vực này Quân chắc chắn sẽ khiến anh không thể ngóc đầu lên được.

Con người Quân vốn không đơn giản như vẻ bên ngoài, leo lên được vị trí đó, có được những thứ đó nói rằng cả đoạn đường dài không có vết hoen ai tin được đây. Miên vẫn như cũ ngây ngô đến khờ khạo, cứng rắn và cố chấp. Anh bật cười “Em nghĩ lựa chọn Quân là đúng đắn ư. Em biết gì về anh ta, tỉnh táo đi Miên.”

39. Chương 10-4

Khi đã khôi phục lại trạng thái bình thường, Miên nhanh chóng trở lại với công việc, xử lý tất cả những thứ tồn đọng trong cả tuần qua, liên hệ với nhân vật cần phỏng vấn, gửi bài, kiểm tra mail, trả lời tin nhắn trang cá nhân. Cố gắng hết sức có thể giải quyết các vấn đề nảy sinh bằng tốc độ ánh sáng.

Dưới nhà có chuồng cửa, Miên nghĩ là anh tới nhưng hình như không đúng lắm, anh bảo sau khi hoãn thời gian tổ chức thì đã bị dì An giận và bây giờ mọi khâu liên hệ chuẩn bị anh đều phải đứng ra làm nên rất bận, thậm chí Miên cũng phải tự liên hệ để in thiệp mời. Vậy là ai? Hùng? Miên cắn răng, vén một góc nhỏ tấm rèm nơi cửa sổ nhìn xuống dưới.

“Mẹ?” – Miên giật mình, chạy rất nhanh xuống mở cửa.

“Mẹ tới đường đột vậy ạ.”

Miên chột dạ không biết đối diện với mẹ thế nào.

“Vào nhà đi. Mẹ muốn nghe con nói chuyện.”

Cô theo mẹ vào nhà, xách hộ túi của mẹ đặt lên bàn phòng khách. Trân trân mắt nhìn mũi, mũi hướng chân. Không dám nhúc nhích.

“Ngồi xuống đi.”

Đợi Miên ngồi ngay ngắn trước mặt mẹ mới lại lên tiếng.

“Mẹ biết chắc chắn là có chuyện bằng không không đời nào Quân lại lù lù đám cưới. Ba mẹ chờ đợi con nói cho ba mẹ biết đó là chuyện gì nhưng con lại chạy trốn một cách vô trách nhiệm. Giờ mẹ ở đây là để lắng nghe con. Mẹ cần được biết chuyện gì đã và đang xảy ra.”

Miên đan chéo tay, bị những lời vạch trần của mẹ làm cho rối bời. Cô hít một hơi sâu không nhìn mẹ, kể lại một mạch toàn bộ chuyện ngày cũ.

Cô nói xong rồi nhưng mẹ vẫn im lặng. Từ trong ánh mắt mẹ, cô nhìn thấy được sự bàng hoàng xen lẫn thất vọng. Bầu không khí căng cứng và ngột ngạt. Miên xin phép mẹ đứng dậy đi rót nước, trong lòng chỉ mong có thể làm mọi thứ giãn ra, chỉ ít đứng thế này mãi nữa.

“Con chia tay Quân đi.”

Choang...

Cốc nước trên tay Miên rơi vỡ, vang một tiếng như muốn xé toạc không gian yên tĩnh.

“Cả hai không đến được với nhau đâu.”

Miên nhìn đắm những mảnh vỡ ngổn ngang dưới chân mình, trong đầu phút chốc trống rỗng.

Mẹ cô thấy con gái đứng im như phỗng, vẻ mặt mắt hồn mất vía làm sao không xót con được. Chính bà cũng cảm thấy chao đảo, trời ơi, sao con mình có thể dại dột làm ra loại chuyện như thế.

“Mẹ, vì sao? Con không muốn chia tay. Anh đã nói chuyện đấy không ảnh hưởng gì cả. Dì An, về phần dì An con sẽ tìm cách nói với dì. Con thật sự không muốn chia tay.”

“Mẹ biết tính của mẹ Quân, không đời nào An sẽ chấp chấp nhận loại chuyện thế này xảy ra trong gia đình mình đâu con. Con dứt khoát một lần đi, bây giờ mẹ biết sẽ rất đau khổ nhưng còn hơn sau này mỗi ngày mỗi tháng mỗi năm con đều phải sống trong dằn vặt và kì thị.”

Miên ôm lấy tay mẹ, nước mắt đã ngập ngừng mi, trong tuyệt vọng cô nghe thấy tiếng mình khàn đi “Con sẽ có cách để dì chấp nhận cuộc hôn nhân này kể cả khi mọi thứ đã vỡ lở. Con có cách mà mẹ. Mẹ tin con đi. Chia tay? Con thật sự... làm không được. Chỉ cần anh ấy chấp nhận, con vững tin con sẽ không phải khổ.”

“Hôn nhân không phải chuyện của hai người, là chuyện của hai gia đình con có hiểu không? Con ơi con còn dại lắm. Bây giờ Quân có thể cùng phía với con, ủng hộ con, nói rằng những thứ này vĩnh viễn không ảnh hưởng gì cả nhưng sau này, sau này con có dám khẳng định nó sẽ không mang chuyện quá khứ của con ra để dằn vặt con không, khi mà công việc gia đình tất tần tật mọi thứ sẽ đè nặng lên đôi vai nó. Đến lúc đó con có chịu đựng được không?”

“Chẳng lẽ chỉ vì vậy con không có quyền được hạnh phúc sao mẹ. Chỉ bằng mấy tấm ảnh đó lại có thể nói lên nhân cách và con người con, định đoạt mọi thứ của con?”

Mẹ cô buồn khổ ôm lấy con gái cũng không kìm được nước mắt, “con dại cái mang”, giờ Miên như thế này bà cũng không biết phải làm thế nào.

Hai mẹ con cứ ôm nhau như vậy không biết qua bao lâu...

“Con đăng ký học thạc sĩ đi, ba mẹ sẽ cố gắng thu xếp cho con đi, ở bên đó tư tưởng rộng mở, người ta sẽ không để ý tới những thứ này. Con hãy đi đi rồi tìm hạnh phúc mới. Dứt khoát ngay từ lúc này đi Miên, ba mẹ cũng không muốn khiến con phải đau khổ, nhưng cái mẹ nhìn thấy còn kinh khủng hơn cả những việc như thế này con ơi.”

“Mẹ, con biết mẹ lo cho con. Nhưng con quyết định rồi. Chỉ một lần này thôi. Mọi hậu quả sau này con sẽ chịu. Mẹ tin tưởng con được không? Con sẽ xử lí ổn thỏa mọi chuyện.”

“Cho phép con được ích kỉ một lần được không mẹ? Chỉ một lần này thôi.”

Nghe được cả sự tuyệt vọng trong giọng nói của con gái, nén tiếng thở dài, mẹ cô cũng chỉ có thể miễn cưỡng đồng ý.

“Thôi được, mẹ sẽ tôn trọng lựa chọn của con.”

Mẹ bằng này tuổi vẫn phải lo lắng, tất tả vì cô, Miên thật sự cảm thấy có lỗi. Cấn chặt môi tự nhủ con đường này bản thân đã chọn, Miên sẽ không hối hận, giống như anh, không cần biết tương lai thế nào chỉ cần biết hiện tại mình chắc chắn.

40. Chương 10-5

Mẹ từ chối ở lại chơi nên sáng hôm sau Miên đưa mẹ ra ga. Sau đó mấy ngày, Miên có cuộc hẹn với dì An, cô nghĩ cũng tới lúc nên rõ ràng.

Dì hẹn cô ở tiệm áo cưới đột trước dẫn Miên và anh đi thử đồ. Dì bảo váy cưới vừa mới sửa xong, muốn Miên đến thử xem có vừa không.

Trong lúc Miên thử đồ, bên ngoài hình như có người mới tới, sau khi tấm rèm được kéo ra. Nhìn thấy cô gái vô cùng xinh đẹp ở phía trước mặt, Miên nén sự ngạc nhiên, duy trì nụ cười với dì An.

“Con thấy thế nào Miên? Có thích không? Còn chỗ nào con chưa hài lòng thì bảo mẹ.”

“Dạ vừa lắm mẹ ạ. Con cảm ơn mẹ.”

“Cảm ơn khách sáo gì chứ, con thích là được rồi.” – Dứt lời quay sang cô gái ngồi cạnh – “My thấy sao? À giới thiệu với My đây là con dâu bác.”

“Miên, đây là My trợ lý của Quân.”

Miên nhoẽn miệng “Lại gặp cô rồi.”

Nụ cười trên môi My cứng đờ, nhanh chóng chào lại phớt lờ.

“Con quen My à?”

Miên nắm tay dì An, giọng nói vừa đủ nghe “Dạ con có gặp cô ấy vài lần. Vì chuyện công việc thôi ạ. Con với My gặp nhau để trao đổi thông tin chính lúc anh Quân và cô ấy vướng phải thông tin hẹn hò đó mẹ”.

“Ra thế, có chuyện đó hả. Đấy, bác lại quên mất, hôm nay bác có chút chuyện đi với Miên. Dẫn Miên ra mắt họ hàng ấy mà. Nên cuộc hẹn bác cháu mình chắc để lần sau My nhé!”

“Dạ không sao đâu ạ.”

“Vậy bác với Miên về trước đây.”

Miên bỏ điện thoại vào túi xách, đứng thẳng người, nụ cười trên môi vẫn tươi tắn nhưng ánh mắt lại lạnh đi một phần “Nếu có chuyện gì liên quan đến thông tin sai cô cứ liên lạc với tôi nhé! Rất vui được gặp lại cô.”

Nói rồi nhanh chóng cùng dì An rời đi.

My nắm chặt tay, móng đâm vào lòng bàn tay đau nhói. Chỉ bằng câu nói đó, ánh mắt mẹ Quân dành cho cô đã thay đổi hoàn toàn. “Mẹ nó, đồ cáo già”, My chửi thầm một tiếng, biểu cảm của cô ta thật khiến My phát điên.

Đến khi chỉ còn lại dì An và cô ở trên xe, Miên hít một hơi sâu trước khi mở lời.

“Mẹ.”

“Ừ, sao con?”

“Con... có chuyện chưa nói cho mẹ biết. Đó thực ra cũng là lý do hôn lễ của con với anh Quân bị lùi lại, hoàn toàn không phải lỗi của anh ấy, chỉ vì con thôi. Hôm nay đây, ngay trước mặt mẹ con biết mình cần phải thành thật. Mẹ rất tốt với con, con không muốn lừa dối mẹ.”

“Chuyện người cũ của con có phải không?” – Thấy Miên không phản ứng, An tiếp: “Chuyện đó Quân đã kể cho mẹ rồi.” – Nắm lấy tay cô con dâu nhỏ mắt đang hoe đỏ, bà bình tĩnh động viên – “Người ta nói ‘biết người biết mặt không biết lòng’, ai mà chẳng có sai lầm chứ. Quân bảo mẹ con rất đần vặt vì đã để chuyện riêng của mình ảnh hưởng đến công ty, con lo sợ và cảm thấy mình không xứng đáng. Mẹ không biết anh ta nắm được điểm yếu gì của con, không biết thứ anh ta muốn trao đổi là gì, Quân không nói cho mẹ nhưng mẹ nghĩ mẹ cũng không cần thiết phải biết. Mẹ tin tưởng vào nhân cách và con người con, mẹ tin chắc con trai mẹ không nhìn nhầm người. Con là một cô gái tốt Miên ạ. Việc để con trở thành con dâu của mẹ là điều khiến mẹ cảm thấy rất hạnh phúc và may mắn. Nhưng sau này, nếu có những chuyện tương tự xảy đến, mẹ mong con không chọn đối mặt mọi thứ một mình nữa, con có gia đình. Nhớ nhé!”

Miên ngơ ngác, muôn vàn cảm xúc đan xen không thể diễn tả thành lời. Cô đã chuẩn bị sẵn sàng để đương đầu với những thử thách hơn, nhưng anh đã thay cô làm điều đó, kỳ lạ là cách thức cũng y như Miên định làm. Miên nhìn dì An, ngăn chặn thành công cảnh mình nước mắt thành sông, hít một hơi sâu làm người đối diện phì cười nghĩ cô bối rối quá cần trấn tĩnh, sự thật thì nếu không hít vào cô sợ nước mũi sẽ chảy ra.

“Con lau nước mắt đi. Giờ mình về, mẹ sẽ bảo dì Hinh nấu nhiều món ngon cho con. Mọi việc đẩy hết sang Quân rồi nên độ này mẹ rảnh lắm.”

Nhận lấy khăn giấy từ dì An, Miên lại tiếp tục mặt ngơ phần hai “Không đi thăm ai hả mẹ?”

Dì ôm tay Miên, nếp nhăn nơi đuôi mắt khiến cả khuôn mặt trở nên phúc hậu kì lạ “Mẹ chỉ bảo vậy để My về thôi. Mẹ không thích cô gái đó.” – Ngừng một lúc, dì lại nhìn Miên cười, giọng nói hạ xuống một nấc – “Mẹ biết Miên cũng không thích.”

Một luồng hơi lạnh chạy dọc sống lưng, Miên tự nhận thức được rõ ràng mẹ chồng muốn đối xử tốt với cô vì bà muốn thế, còn chẳng có chuyện gì qua được mắt bà.

41. Chương 10-6

Hôn lễ được gấp rút chuẩn bị, thiệp mời cũng đã gửi đi hết. Miên chỉ còn đếm lùi từng ngày mình “single”.

Hôm nay Miên về muộn, ngoài cửa kính trời đã tối mịt rồi. Bởi sau đám cưới lại nghỉ phép nên Miên rất cố gắng, số lượng bài dự trữ để lấp dần trong những lúc cô vắng mặt đang ngày càng nhiều lên.

“Em còn chưa về à?” – Minh đặt xuống bàn cô một hộp bánh quy hạnh nhân cỡ nhỏ.

Mắt bắt đầu mỏi, bụng cũng réo liên hồi rồi, Miên tắt máy tính, nhìn anh cười “Giờ em về đây.”

“Ừ, vậy cùng về, anh cho đi nhờ xe.”

“Thế bữa tối để em mời.” – Miên vui vẻ thu xếp đồ không để ý tới ánh mắt ngạc nhiên Minh dành cho cô. Chồng chưa cưới bận rộn của Miên đi công tác mất rồi, Miên đang tính ăn gì qua loa cho xong bữa thì vừa hay tìm được đối tượng đi ăn cùng. Tiện lợi thế tuyệt đối không nên bỏ qua.

“Tối nay anh có việc rồi Miên.”

Nghe từ chính anh câu đó khiến Miên không khỏi hụt hẫng, trước giờ chỉ toàn anh mời Miên trốn thôi.

“Không sao để lần khác cũng được ạ.”

“Ừm, mong là lần đó sẽ đến nhanh trước khi anh rời khỏi.”

“Rời khỏi? Là sao anh?”

“Anh nhận được giấy điều chuyển công tác sang trụ sở của W Magazine ở Anh.”

Miên muốn hỏi thêm nhiều nhưng không biết mình lấy thân phận gì để hỏi anh. Nghe anh bảo anh phải đi Miên mặc dù thấy buồn vẫn thành công ghim cảm giác tiêu cực đang muốn lan tràn, nở nụ cười “Nhất định em sẽ mời anh ăn một bữa trước khi anh đi.”

Lúc nói ra những lời đó Miên không hề nghĩ ngợi rằng đây là lần cuối cô gặp Minh trước khi anh ra nước ngoài.

Minh đưa Miên về nhà rồi lại vòng xe trở về tòa soạn. Vị khách có hẹn với anh đang chờ ở nhà hàng ngay bên kia đường.

Cô gái chọn vị trí ngồi ở phía trong cùng, không gần cửa sổ dù vị trí này còn rất nhiều chỗ trống, cả người như chìm trong thế giới riêng không muốn ai phiền nhiễu. Minh đánh giá cao sự lựa chọn này.

“Cô chờ lâu chưa?”

My quét qua người đàn ông đối diện, rất thoải mái nói “Vừa mới. Anh ngồi đi.”

Tay vẫn lật dở menu, giọng cô đều đều: “Tôi vốn không hiểu vì sao sự việc đó cứ mãi chìm trong im lặng, cho đến hôm nay lúc nhìn thấy anh và Miên thì tôi đã hiểu. Anh thích cô ta nên bảo vệ?”

Minh từ chối bình luận.

Đẩy thực đơn cho Minh, My bỏ qua thái độ phớt lờ của anh “Anh chọn món đi, chắc anh chưa ăn tối.”

“Tôi không có nhiều thời gian lắm, cô có thể nói trực tiếp vào mục đích chính của buổi gặp hôm nay.”

My duy trì nụ cười, đối với sự lạnh nhạt của Minh hơi khó chịu nhưng vẫn không nề hà đi vòng quanh “W Magazine trước giờ luôn là một trong những tạp chí tôi có nhiều thiện cảm. Hơn nữa cũng chưa từng thấy đăng bài đưa tin sai lệch về tôi. Là một kênh thông tin chính thống đáng tin cậy. Không ngờ đến, tổng biên tập lại có thể trẻ như vậy.”

“Không có bài viết về cô là bởi cô không thuộc đối tượng tạp chí chúng tôi hướng tới.” – Minh uống nước, anh đã biết mục đích của cuộc gặp tối nay.

“Vì việc tư mà bao che gây ảnh hưởng đến tòa soạn tôi không nghĩ đó là hành động đúng đắn. Đáng ra khi nhận được những thứ đó anh phải sa thải cô ta.” – My ngừng lại quan sát nét mặt Minh rồi lại tiếp tục – “Tôi có điều không hiểu. Anh thích Miên, đáng lẽ ra phải tìm mọi cách để Miên trở thành bạn gái anh, anh cứ đứng im một chỗ, thảnh thơi giúp đỡ cô ta thì nhận được điều gì thế. Anh không thấy sống như vậy hoài phí lắm sao. Đến ngay cả việc tự mình đấu tranh cho tình yêu của bản thân cũng không làm được.”

“Tôi chỉ thấy cô thật đáng thương, có tất cả mọi thứ nhưng lại vứt bỏ hết nhân cách đạo đức để chẳng kéo một thứ không thuộc về mình. Hôm nay cô gặp tôi xác nhận chuyện gửi những tấm hình đó, biết tôi muốn bảo vệ Miên, cô không nghĩ rằng tôi có thể làm cho sự nghiệp cô tiêu tan sao. ”

Đồ ăn lần lượt được bưng lên nhưng giờ My không có tâm trạng, nóng mặt vì từ nãy giờ mặc dù đã cố kiềm chế nhưng anh ta cứ không biết điều moi móc cô.

“Với cách ăn nói thiếu khôn ngoan này của anh, bảo anh leo lên vị trí Tổng biên tập nhờ thực lực thì cũng khó nghe đấy.”

“Đúng người đúng thời điểm.” – Anh đáp.

My cười lạnh.

“Đây không phải là cách anh nói chuyện với người sẽ là đồng minh của mình đấy chứ. Anh cũng không muốn quanh co, vậy tôi sẽ nói thẳng.”

...

42. Chương 10-7

Ngày diễn ra lễ cưới, thời tiết ập dợt bất thường, trời mưa tầm tã. Từ ba giờ sáng Miên đã bị dựng dậy để chuẩn bị, hết mặc đồ, trang điểm rồi lại làm tóc, nếu không mệt mỏi thì thực cũng phải là siêu nhân rồi. Đến mãi gần đến giờ cử hành hôn lễ cô mới được nghỉ ngơi.

Ở trong phòng nhìn ra đường thấy mưa vẫn chưa có dấu hiệu tạnh, không khí bỗng dưng lại ảm đạm đi mấy phần, lòng Miên khẽ chùng xuống. Ngày trọng đại cả đời trời không thể đẹp một tí xem như là cho cô chút thể diện sao, hôm qua vẫn còn nắng to cơ mà.

“Miên, con có bưu phẩm này.”

Bố đưa bưu phẩm cho cô, trên khuôn mặt nở nụ cười hiền từ:

“Sắp đến giờ rồi có hộp không con.”

“Chỉ có một chút xíu thôi bố ạ. Hihi. Con thấy cả tối qua có người í à thao thức không ngủ được nhá.”

“Ai bảo, bố đang chuẩn bị bài phát biểu thôi.” – Nói rồi nháy mắt với Miên – “Phải hoành tráng tí, con gái rượu của bố mà. Bố ra chuẩn bị tí, con xem đi nha.”

“Dạ.”

Đợi bố ra, Miên xé bưu phẩm.

Nhìn những tấm ảnh xinh đẹp vừa rơi ra, Miên khẽ nở nụ cười.

Là bưu phẩm Hân gửi, cô đã đứng dậy được sau thời gian gục ngã và mạnh mẽ hơn rất nhiều. Miên nhận ra chàng trai đứng bên cạnh Hân, chính là người quản lý quán bar hôm đó Hân làm loạn.

Trong thư Hân bảo rằng cuộc sống mới của cô rất tốt. Hân đã tình cờ gặp lại anh khi đi xin việc, cô cũng không ngờ anh nhận ra mình ngay. Sau tất cả những mất mát đau kia, sự hiện diện của anh chính là tia sáng chiếu rọi cuộc đời tăm tối của cô. Lần này không thể thu xếp để tới dự đám cưới của Miên, Hân cảm thấy rất có lỗi nhưng quả quyết nhất định sẽ đền bù. Mong Quân và Miên mãi mãi hạnh phúc.

Thời gian chính thức cũng đã tới, bên ngoài kia Miên nghe thấy tiếng nhạc du dương đang được phát, chủ hôn đang mời mọi người ổn định chỗ ngồi.

Bố đang đứng đó phía ngoài cửa phòng vẫy tay chờ Miên, cùng cô đi nốt đoạn đường ngắn ngủi trong hội trường chính. Giờ phút này Miên bỗng thấy xao động, có cảm giác nghẹn ngào khó nói nên lời.

Đặt tay mình vào tay bố, Miên nhìn ông cười. Đây là người đàn ông duy nhất trong cuộc đời này yêu thương cưng chiều Miên vô điều kiện, lúc nào Miên ngoảnh lại cũng sẽ thấy ông ở đó. Có bố ở đây càng khiến cô vững tin và can đảm.

“...Baby for all my life

Don't you know that it's true

I'm living to love you

So baby don't think twice

If you feel what I feel

Trust your heart, do what I do

'Cause I'm living to love you...”

Khoảng cách với anh ngày càng được rút ngắn, sống mũi Miên tự nhiên cay xè. Khoảnh khắc khi bố đặt tay cô vào lòng bàn tay anh, tình cảm nắm chặt tay của cả hai, Miên không kiềm được rơi nước mắt.

43. Chương 10-8

Tất cả khách mời đều chăm chú dõi theo cặp uyên ương xứng đôi vừa lùa ở phía trên, có người còn không kìm được mắt hoen đỏ. Ở góc phía xa, My nhìn đồng hồ, đếm nhịp, đối với những gì đang diễn ra cô chỉ cảm thấy gai mắt. Mi mắt My khẽ chớp. Đến rồi.

Một người phụ nữ ăn mặc lù xù ủa vào nhanh như cơn lốc, vừa đi vừa hét lớn “Đồ cướp chồng!”

Người phụ nữ đó như thể bị điên ra sức túm lấy Miên nhưng cô đã được anh ôm chặt bảo vệ, chị ta liền vừa giãy vừa quăn vừa gào khóc hét lớn.

Cả hội trường hỗn loạn. Bảo vệ được gọi vào kéo người phụ nữ kia ra. Chị ta vẫn ra sức chống cự, không ngừng mắng Miên là đồ cướp chồng, trong lúc xô xát từ bên túi người phụ nữ rơi ra một tập ảnh.

Mẹ Miên cố gắng trấn áp cảm giác hoảng loạn, thu dọn những bức ảnh vừa rơi ra với tốc độ nhanh nhất có thể, mặc mọi điều tiếng của những người xung quanh.

Miên lặng đi, cả người cô mềm nhũn trong tay anh. Quân ôm lấy cô, trên trán một tầng mồ hôi đổ xuống, bàn tay anh vô thức nắm chặt.

Người phụ nữ kia đã bị lôi ra rồi nhưng hội trường thì không thể yên ắng như cũ. Bố anh khoát tay rời đi. Mẹ để lại cho anh ánh mắt thất vọng rồi cũng đi khỏi. Mọi người lục đục kéo nhau ra về.

Cô gái trong lòng anh thì đã hoàn toàn bị đánh gục. Quân không rõ mình có thể làm gì nữa, chỉ biết ôm lấy Miên, thật chặt, thật chặt.

“Bố ơi bố!” – Tiếng em Miên vang lên thất thanh.

Quân vội vã buông Miên ra, tay vừa bấm điện thoại gọi bệnh viện vừa công ông lên vai chạy nhanh ra ngoài. Cả gia đình Miên đuổi theo sau.

Hội trường hôn lễ có lẽ sẽ ồn ào, có lẽ sẽ vui vẻ, có lẽ là hạnh phúc nhưng giờ lặng ngắt như tờ. My bình tĩnh bước ra khỏi vị trí khách mời. Cô hít một hơi sâu, khuôn mặt sáng ngời như vừa được bừng tỉnh, khóe môi cong lên kiêu sa mà lạnh lẽo “Đây là kết cục cô lựa chọn, đừng vội nhắm tưởng mình là nữ chính. Nữ chính không có tiềm lực thì đất diễn cũng chỉ như khách mời mà thôi.”

44. Chương 10-9

Miên im lặng ngồi ngoài phòng bệnh, bố bị bệnh tim lại xúc động mạnh nên mới ngất, giờ đang trong quá trình phục hồi. Sợ bố không muốn nhìn thấy mình vào lúc này nên Miên chỉ có thể ngồi đây chờ tin.

Xoay nhẹ chiếc nhẫn đính hôn trên tay, trong đầu cô trống rỗng. Chỉ vì ích kỷ muốn được hạnh phúc cho riêng mình, bất chấp lời can ngăn của mẹ, bất chấp hậu quả, giờ đây cả hai gia đình đều vì cô mà bị điều tiếng, bố vì cô mà bệnh, rồi sau này còn mặt mũi để gặp ai nữa, còn anh... Anh thì sao, Miên nói mình yêu anh nhưng cô cho anh được những gì, toàn là rắc rối, lo âu, áp lực ... Sao cô có thể tự tin với chính mình như thế, sao lại nghĩ mình xứng đáng với anh, đơn giản mà nghĩ rằng có thể cùng anh hạnh phúc, thản nhiên để đôi vai anh vì mình mà nặng trĩu. Anh nào có nợ gì cô? Miên nhắm nghiền mắt, không muốn hình dung, cảm giác mình giống như một vết nhơ mà người đời muốn xóa bỏ.

“Em mệt rồi phải không?”

Quân ngồi xuống cạnh Miên, đưa tay xoa nhẹ tóc cô. Ánh mắt anh còn ảm áp để chịu hơn cả trước. Miên ôm chầm lấy anh như ôm lấy thứ ánh sáng duy nhất còn hiện hữu trong cuộc đời mình.

Nhìn người trong lòng mình đang run lên vì kìm nén tiếng khóc, Quân chỉ thấy đau xót. Vỗ nhẹ lên lưng Miên, anh thì thầm “Không sao đâu em, không sao cả, anh vẫn ở đây”.

Điện thoại đổ chuông, là bố gọi. Anh cắn răng, hít một hơi sâu rồi mở máy.

Đầu dây bên kia nói rất nhanh, rất ngắn gọn nhưng lời truyền xuống thì vô cùng rõ ràng, bố muốn anh có mặt ở nhà ngay bây giờ.

“Anh đưa em về, được không?”

Miên lắc đầu, tình hình của bố còn chưa ổn định sao cô có thể về.

“Con đưa Miên về đi, mẹ... à... có bác ở đây trông là được rồi.”

Mẹ nhìn cô một lượt rồi dịu giọng: “Con về thay đồ đi, nghỉ ngơi cho tốt, đến tối bác sĩ kiểm tra lại nếu không có chuyển biến xấu mẹ sẽ làm thủ tục xuất viện cho bố. Ở nhà chuẩn bị một chút.”

Anh gọi lái xe riêng, để Miên tựa lên vai mình nghỉ ngơi. Thái độ của Miên từ lúc ra khỏi bệnh viện làm Quân hơi lo lắng, cô bình tĩnh dửng dưng quá.

Về tới nhà, Quân lấy nước ấm, giúp Miên tẩy trang, pha nước uống dặn dò Miên yên tâm nghỉ ngơi, lát sẽ có dì Hinh đến nấu cơm cho cô, bảo thêm anh chỉ đi một lúc rồi sẽ rất nhanh trở về.

Miên gật đầu, mắt dõi theo anh cho tới khi cả căn phòng chìm trong bóng tối. Nhìn đăm đăm lên trần nhà, từng đoạn hồi ức, từng dòng kỉ niệm nhỏ xinh kể từ khi hai người mới quen lần lượt hiện lên rồi chạy lại.

Cả trái tim Miên đắm mình trong hạnh phúc thoáng qua, bên khóe mắt từng giọt trong suốt như pha lê nhỏ xuống không ngừng. Cô sẽ chỉ ích kỷ nốt lần này thôi. Miên ghim chặt tiếng nấc, vai rung lên từng hồi rồi như thác chảy bất chợt òa khóc.

Đêm đó anh đã không quay trở lại...

45. Chương 10-10

Sáng sớm mẹ gọi điện thông báo bác sĩ đã cho phép bố xuất viện. Miên dậy chuẩn bị đồ ăn trong nhà, thay gối dọn dẹp phòng nhưng đến khi mọi người tới nơi lại không dám ra mở cửa, chỉ để dì Hinh thay mình đón bố mẹ và em trai vào trong, Miên lo nhìn thấy mình làm bố không chịu nổi.

Cô múc cháo đưa cho mẹ và em ăn trước, biết cả hai đêm qua chẳng thể yên tâm mà tròn giấc. Chỉ trong một ngày chịu đủ đả kích và thương tổn như vậy, sợ rằng mẹ chưa từng nghĩ tới có lúc mình sẽ bị mất đi danh dự của cả một đời luôn sống ngẩng cao đầu chỉ vì cô con gái bà yêu thương hết mực, ấy vậy mà một câu trách than con bà cũng không nỡ nói.

“Con không ăn đi à?”

Miên lắc đầu “Con không đói mẹ ạ. Mẹ ăn rồi lên phòng nghỉ ngơi một lát nhé. Để bố con với dì Hinh trông cho.”

Mẹ xua tay “Chừng này đã là gì đâu, mẹ vẫn khỏe, con không phải lo lắng.”

Trên nhà truyền đến tiếng ho, mẹ vội buông bát cháo chạy lên, Miên trấn an em trai cứ tiếp tục ăn cho xong rồi nhanh chóng theo sau. Vẫn đứng bên ngoài không dám vào, Miên nghe tiếng bố với mẹ đang nói chuyện với nhau, mẹ kể bố mọi điều. Bên trong im lặng một lúc lâu, chợt Miên thấy bố nhắc tới mình “Bố biết con đang ở ngoài”.

Cô chậm rãi bước vào, không cách nào thẳng người đối mặt nhìn bố.

“Con đã biết mình sai, cũng đừng cảm thừa nhận sai lầm vì sao không dám thẳng lưng ngẩng cao đầu.”

“Con thấy có lỗi với bố mẹ. Con xin lỗi, con thật sự xin lỗi.” – Mắt Miên lại hoen đỏ.

“Bố mẹ chỉ lo con vất vả trong những ngày tháng tới, sợ con không đủ bản lĩnh để đối chấp với miệng lưỡi người đời. Bố mẹ giờ già rồi, những điều đó cũng không còn quá quan trọng nữa. Mong con từ những sai lầm đã qua đừng để sai lầm tiếp diễn. Bố rất buồn nhưng cả bố và mẹ đều biết con còn buồn hơn, đoạn đường con sắp đi còn gập ghềnh hơn thế nữa. Cuộc sống này chỉ sống cho mình mình đã thấy mỗi một vì vậy con không cần phải quan tâm đến người khác. Họ không phải là nguồn cơn khiến con không thể thẳng lưng ngẩng cao đầu, con không làm gì hổ thẹn với ai cả, con cũng chẳng cướp miếng cơm manh áo ảnh hưởng đến ai. Con hiểu không. Bố không trách con, chỉ trách mình không giúp con nhận thức rõ được mọi điều, để chuyện đáng tiếc xảy ra mà thôi.”

Miên ôm chầm lấy bố, xúc động không nói nên lời, cô đã lo sợ biết bao nhiêu bị bố mẹ chối bỏ nhưng sau tất cả gia đình vẫn ở đây ngay bên cạnh Miên.

“Như cái máy sản xuất nước mắt thế này, chị làm ướt hết áo bố rồi kìa.” – Đứa em ăn xong không biết lên từ khi nào, chỉ chỉ những vệt nước Miên thấm lên áo bố.

Mắt thấy cô con gái đã ổn định tâm lý hơn, mẹ Miên nén tiếng thở dài nặng nhọc, cuộc hôn nhân này ngay từ lúc bắt đầu đã là một sai lầm.

Chuông điện thoại vang réo rất, nhìn tên hiện trên màn hình, Miên xin phép bố mẹ ra ngoài.

“Miên?”

“Dạ con nghe.”

“Nghe nói bố con vừa mới từ viện về, không gọi được cho mẹ con nên dì gọi hỏi thăm xem thế nào.”

Miên xuôi xuống cảm giác hẫng hụt trong lòng, nhỏ giọng: “Bố con đỡ rồi dì ạ.”

“Giờ con có rảnh không, dì muốn nói chuyện với con một chút. Dì đang ở ngoài khu nhà.”

“Dạ được, dì chờ con một lát.”

Khoác áo mỏng, Miên bước nhanh ra ngoài. Trước khi vào xe, ngừng lại thêm một lúc để trấn tĩnh. Là dì An, là dì ấy. Miên tự nhắc nhở bản thân.

“Dì biết con không có nhiều thời gian. Vì vậy dì cũng sẽ nói nhanh thôi.” – Dì nắm tay rồi nhìn Miên – “Dì mong con hiểu dì thực lòng muốn con là một phần của gia đình dì thế nào. Dì đã ở bên cạnh con từ khi con mới lọt lòng, nhìn con dần lớn lên, đối với con dù xa cách vẫn có tình cảm như tình thân ruột thịt. Lúc biết Quân thích con dì thật sự rất vui mừng.”

Miên vẫn im lặng lắng nghe, biết lời dì nói là chân thật, trong lòng cô chỉ có xót xa.

“Những gì xảy ra ngày hôm qua là điều không ai mong muốn cả, cho dù vậy dì hy vọng con không vì chuyện này mà gục ngã.”

Ngừng lại quan sát nét mặt Miên dì tiếp: “Không khí trong nhà dì hiện tại rất căng thẳng. Với sự tinh tế của con dì nghĩ con hiểu nguồn cơn, không một ai nhượng bộ. Dì vừa vui vừa buồn, vui vì trước nay Quân chưa bao giờ tỏ rõ thái độ với bất kì việc gì, thằng bé vốn không thích đôi co tranh cãi, điều gì khiến dì và chú hài lòng thì sẽ đều cố gắng làm hết; buồn bởi lần đầu tiên của Quân lại vì sự việc này. Chú bảo nếu Quân bước ra khỏi nhà một bước đi tìm con chú sẽ không nhận Quân là con nữa, còn Quân lại có thể nói nếu không phải con thằng bé sẽ không bao giờ nói tới chuyện hôn nhân nữa. Sau này khi con có con, dì tin con sẽ hiểu tấm lòng của người làm cha làm mẹ, hiểu được tâm trạng của dì và chú lúc này, hiểu được cho cả quyết định tốt nhất mà cũng khó khăn nhất cần phải đưa ra vì tương lai con mình.”

Miên cười buồn, giọng cô thấp xuống: “Dì yên tâm, con sẽ không để mình trở thành nguyên nhân khiến gia đình dì căng thẳng thêm nữa. Con tình nguyện buông bỏ. Con hiểu sự quan tâm lo lắng của dì, cũng rất cảm ơn dì vì đã luôn thương yêu con, cho tới tận giờ phút này.”

“Dì xin lỗi con.”

Dì An ôm Miên, giọng dì nghẹn đi. Miên ép mình không rơi nước mắt giữa những mạch cảm xúc đang hỗn loạn. Cô phải buông tay, anh mới có thể có hạnh phúc.

Xe đã đi xa nhưng Miên chưa về nhà ngay, cô muốn ổn định một lúc. Chân bước không ý thức dừng chân trước cửa nhà anh. Miên đứng ngoài rất lâu, không thấy Miaow chạy ra quấn quanh chân mình, không thấy anh ngoảnh lại nhìn cô cười, không thấy những đoạn đường tương lai mà cả hai đã cùng nhau vẽ. Mọi thứ ngỡ như một giấc mộng dài đã đến hồi kết thúc. Cô quay người, chôn sâu tất thấy sự yếu đuối trong mình, kiên định bước từng bước dài không ngoái lại.

Tầm tối điện thoại Miên báo có thư mới. Nội dung email ngắn gọn thông báo, Miên sẽ được điều chuyển công tác sang trụ sở chính của W Magazine ở Anh trong vòng 2 năm, đồng thời phải hoàn thành khóa học Master ở đây. Người ký quyết định điều chuyển công tác là tổng biên tập.

“Miên, có đồ gửi cho con.”

“Dạ mẹ vào đi.”

Mẹ đặt trên bàn Miên một gói bưu phẩm nhỏ. Cô xé bưu phẩm, từ trong lấy ra một chiếc vé máy bay. Miên nắm chặt tay, tấm vé máy bay thoáng chốc nhăn nhúm.

*

Sân bay...

“Anh Bin, chị Miên không tới hả anh?”

Xoa đầu Huyền, Minh cười “Chị Miên có chút việc nên không tới được nhưng em sẽ sớm được gặp lại chị ấy.”

“Thật không?”

“Thật, anh đã bao giờ nói dối em đâu. Nào, đến giờ rồi, đi thôi.”

“Dạ.”

Minh dẫn Huyền đi làm thủ tục lên máy bay, trước khi bước vào phòng chờ vẫn không kìm lòng ngoái lại. Giờ này chắc mọi chuyện đã bung nát như điều Mỹ muốn, Minh không thể ngăn chặn chuyện đó xảy ra. Anh chỉ có thể dùng chút quyền hạn của mình bảo vệ cô. Đó là tất cả những gì Minh làm được lúc này.

“Miên, chờ gặp lại em.”

HẾT PHẦN 1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/moc-mien>